

Η ανθρωπότητα μιας δικαιοσύνης δεν αποτελεί επαρκή λόγο για εν ποινικοποίηση
της. ≠ Jellinek (π.δ. ως ηθικό minimum) - απορρίπτεται

Οι περιβάλλοντες ειδικοί ποινικοί νόμοι αφορούν υλικό το οποίο χαρακτηρίζεται παλαιότερο
- πολύ βρεν - ως « Διοικητικό Π.Δ ή Οικονομικό Π.Δ ».

Εκχωροποιείται η θέση ότι γνήσιο Π.Δ μπορεί να δημιουργηθεί κατά Βούληση. Ανάμεσα η θέση
παραβάσεων εάτεως απαγορεύεται - κατά κύριο λόγο - από διέσεις δικαιοσύνης.

Π.Κ. → Δραστηριότητα εν από κοινωνική απόφαση πιο βιολογικών δικαιοσύνης (ενόχων αχάθ).

Ποινικό Δίκαιο: Προβολή ενόχων αχάθων (απαξία της δικαιοσύνης του δράστη - <δεν προβολή
του ενόχου, από

→ Η απόφαση (απόφαση και απόφαση) ανήκει εν απόφαση της από το επιδικασμένο αποτέλεσμα
Θεωρίες περί ποινής: Απόλυτες Θεωρίες ή Θεωρίες εν Ακαταβυσσος vs Σχετικές ή Θεωρίες του βλαπτικού
[απώλεια ποινικής υπέρβασης] <penitur quia peccatum est> <penitur, non quia peccatum est, sed ne peccetur>
Feyerbach: (αποκρίση) ενόχων γενική πρόληψη <ενοχή εν ποινή ή γενική ή ειδική πρόληψη>

Ενδοτικές Θεωρίες: Ποινή στο πλαίσιο της ενόχων για τη δικαιοσύνη πράξη. Λαμβάνουν
όπως / απόφαση τους βλαπτικός της ποινής <penitur quia peccatum est, ne peccetur>.

Ενώση της δικαιοσύνης της ποινής χαρακτηρίζεται ως Θεωρία του πλαισίου - γιατί βελτιώνει
βλν ανήκει ότι η ποινή η προβήκοντα βλν ενόχων αχάθων ορίσμενο πλαίσιο, όπου θα
μπορούσαν να ληφθούν υπόψη οι βλαπτικοί της ποινής.

Προβόθεν της ποινής είναι πάντα ενόχων του δράστη

Απόλυτος: <δεν vs <ενόχων> γενική πρόληψη - <δικαιοσύνη δικαιοσύνης της δικαιοσύνης (δικαιοσύνης) γενική πρόληψη>
Οι Π.Κ. πρέπει να εφαρμόζονται με βιολογία κατά το δυνατόν σε κ.π.ο.ε. περίπτωση

→ Ο βλαπτικός του Π.Δ <ελέγχεται> από τη γενική πρόληψη η επιβολή της ποινής για τη
δικαιοσύνη πράξη χαρακτηρίζεται από εν σκορπονία αχάθων βλν γενική και εν ειδική πρόληψη
από <ελέγχεται της ποινής> υπόκειται κατά κύριο λόγο βλν ειδική πρόληψη (Θεωρία εν <αχάθ>)

Βλν για τον καθορισμό της κάθε ποινής, αποτελεί ενόχων για τη δικαιοσύνη πράξη

↳ <αχάθ> να αποτελεί το μέτρο του ελέγχου του <αχάθ> <αχάθ>

Η δικαιοσύνη γενική πρόληψη βρίσκεται πολύ μακριά βλν αχάθων (αχάθων <αχάθ>)

Η ποινική δικαιοσύνη κινείται υποχρεωτικά

Αξιοποιήσι πρᾶξ (εγκλημα)

↳ η αμετρία κάθε συστηματικής

Μία ανθρωπίνη υπερπεριφορά, η οποία πληροί μια ποινική υπόθεσιν και είναι ανενόχως
αδίκη και αμετρία εκτείνεται σε ενοχή

στοιχεία: Α. Πρᾶξ με την οποία πληροίται η ανεικτεμένη υπόθεσιν

ΠΚ 14

Β. Αδίκη

Γ. Ενοχή συναισθημάτων του δράστη → nulla poena sine culpa

Π.Κ [χρηστικό μέρος: κεντρικές κατ'εξουσίαν
Ειδικοί μέρος: συγκεκριμένες περιπτώσεις αξιολογίας υπερπεριφοράς (αρχ. 139 επ.)

↳ (+ειδικοί ποινικοί νόμοι) → αποκλειστικό κατάλογο αξιολογίας αδικιών

Οι κανόνες του Ειδικού μέρους περιέχουν ως επί το πλείονος απαγορεύσεις για ανθρωπίνη
υπερπεριφορά και επίσης την απειλή ποινής για την περίπτωση της παραβίασης της απαγόρευσης.

Η υπερπεριφορά που πληροί την ανεικτεμένη υπόθεσιν έχει αδικικό χαρακτήρα
(εφόσον δεν υπάρχουν συγκεκριμένες εξαιρέσεις)

Χαρακτήρας → έλλειψη κανονικότητας προς καταλογισμό → αποτελεί εγκλημα

Ανεικτεμένη αξιολογία πρᾶξ (ποινικά προβλεπόμενη αδικία πρᾶξ)

↳ εξαίρει το στοιχείο της ενοχής

Καυκάκης: τέταρτο στοιχείο του εγκλήματος: "το εμψυμένο της πρᾶξης" (6.29)

Εξωτερικοί όροι του αξιολογίου: Προϋποθέσεις οι οποίες δεν ανήκουν στην ανεικτεμένη
υπόθεσιν και στις οποίες δε χρειάζεται να αναφέρεται η ενοχή του δράστη

Π.Κ 117: Έγκλημα - Θεμέλιος του αδικαιολογήτου δικαιού Παράκληση: εξαλείφει το αξιολογίο

Π.Κ 10: Τρίχοτόμηση των αξιολογίων πρᾶξ - Διάκριση με βάση αποκλεισμένη ποινή

Π.Κ 52: Κάθειψις (πρόσβαση 5-20 χρόνια)

Π.Κ 53: Φυλάκιση (10 μήνες έως 5 χρόνια)

Για το είδος του εγκλήματος είναι αποφασιστική η ποινή που απειλείται στην ποινική
υπόθεσιν για την κανονική περίπτωση (Γενική του Βαθμολογία)

Η απόπειρα, η συμπύκνωση και η μέση της ποινής στο Γ.Μ. αείνουν το είδος του εγκλήματος αντίστοιχα.

Εάν πρόκειται για κατέστησιν αποκλεισμένης εγκλήμα, για τον χαρακτηρισμό της πρᾶξης λαμβάνεται

υπόψη η βαρύτητα από τις μερικές της πρᾶξ

Καταρχήματα → Βαρύτητα από τις μερικές της πρᾶξ
→ Ενοχή εκδόσε πλημμελήματα, ήδη κανονικά εκδόσε απόπειρα πταίσματος δε γίνεται
→ ενοχή και ενοχή

Η Ποινική (Ειδική) υπόσταση

Being → Tatbestand: Ειδική υπόσταση του εγκλήματος (Ειδική και ορισμένη περιγραφή της εγκληματικής συμπεριφοράς του Ποινικού νόμου), (το απαγορευτικό περιεχόμενο των ποινικών διατάξεων)

nullam crimen nulla poena sine lege (αρχή της αρχής της νομιμότητας - Μαγνητική - Μαγνα Charta το 1215-16 "ως δίκαιον")

Ⓐ scripta

Ⓑ certa

Ⓒ stricta

Ⓓ praecisa

Ισχύουν μόνο in malam partem
εξαιρέσεις και μέγιστο είναι θεμελιώδους ή παλαιότερου ελλοιπώσεως.

Η αρχή της νομιμότητας του εγκλήματος και της ποινής περιέχεται στην αρχή της συγκεκριμένης διατάξεως.
→ Αναλογία επιφέρεται στο ουσιαστικό ποινικό δίκαιο μόνο προς όφελος και όχι προς βάρος.

Οι Ποινικοί νόμοι περιέχουν κανόνες δικαίου: δευτερεύοντες ή κυρωτικούς

Αόριστοι Ποινικοί νόμοι → αοριβία του τύπου της αξιολογικής συμπεριφοράς
→ αοριβία του τύπου της προβαλλόμενης αξίας

Ροχή → Ανεύχτα γραμμές είναι ο νόμος που λόγω της αοριβίας αποκλείει τον εμπειρικό περιεχόμενο του πεδίου εφαρμογής του δέναν απροβλεπτό πυρήνα → περιπτώσεων.

Η διαφοροποίηση ανάμεσα σε περιγραφικά και σε αξιολογικά στοιχεία είναι ενδοτική.
σε μερικές περιπτώσεις τα αξιολογικά στοιχεία είναι μεταλλώτερα να διαφοροποιούνται την αξιολογία από την αξιολογία συμπεριφοράς.

Η αρχή της συγκεκριμένης διατάξεως αφορά και τις έννοιες συνήθως (είδος + τύπος της ποινής).
Ανεπαρκώς συγκεκριμενοποιείται της έννοιας συνέπειας θα πρέπει να δοθεί επίβλεψη σε ανεύχτα γραμμές.

Το συγκεκριμένο πλαίσιο ποινής αποδίδει εν βάσει του εγκλήματος.
Όσο προβλεπτικό είναι το όφελος της ευρέως των Πλαίσιας ποινής τόσο είναι βίβωρο απόπειρα αλλά δεικνύει θα πρέπει να δοθεί ένα Πλαίσιο ποινής.

Ο καθορισμός της έννοιας συνέπειας θα είναι πάντα ένας συμβιβασμός ανάμεσα σε νομικό προσδιορισμό ανάγκη αδιάλειπτος δικαίου και σε δικαστικό προσδιορισμό δικαιοσύνης συγκεκριμένη περίπτωση.

Ανεύχτα κανόνες: κάθε νομική διαταγή διασπώνεται χωρίς βίβω με συγκεκριμένα πρόβλημα, ανεκκείμενα και δεδομένα (κατ' ανάγκη ανεύχτα).

Ερμηνεία του κανόνα δικαίου και υπαγωγή του περιστατικού είναι τα κύρια καθήκοντα του νομικού.
→ Εξέταση δικαστική διαταγή του Ποινικού νόμου ως "Μαγνα Charta" του εγκληματία.

Ⓐ Απαγόρευση του ελέγχου εθνικού δικαίου

Ⓑ Απαγόρευση αορίστων ποινικών νόμων

Ⓒ Απαγόρευση αναλογίας (μόνο in malam partem δύνανται)

Ⓓ Απαγόρευση ανεπρόκλητος ισχύος

Abionomy (Prä-synonym)

Ληστευικά κλέβει συστηματικά

→ Μία ανθρωπότητα υπερπληθυσμική, η οποία πληροί μια ποικιλία από βελόνες και είναι ανέναν
 στον καταναλωτή σε σχέση με το έδαφος.

στοιχεία: α. Πράσινο μέλαν από το 1^ο γράμμα, η αντιστοίχισή υποβάλει

B. 'AS_{syn}

Γ. Ενοχή (κατάσταση του δριβέρ) → nulla poena sine culpa

[illegible]

$L + (\text{leđni polarni vrtlog}) \rightarrow \text{mali ledeno koralovi} \rightarrow \text{stacionarna jedinica}$

Οι κάρτες του Ειδικού Φόρου περιέχουν ως επί το πλείονος απαγορεύσεις για αυτίστη υπερμεγέθη και επίσης εν απείλῃ ποινῇ για τὴν περίπτωση τῆς παραβίασιν τῆς απαγόρευσης.

4 συμπεριφορά που πληροί εν ανεκτάμενη υπόθεση έχει άδικο χαρακτήρα
(εάν δεν υπάρχουν συμπεριφορές άδικες)

Χιραειος → ελθειν κανονικας προσκατα λουτρον → ατελεις ειναι λυρα

Αντικειμενική αξιολόγηση πράξης (ποσοτική προβλεπόμενη αξία πράξης)

L'Σαφει το Γκοιχό ενς νοχ'ς

Καυκάς: τέταρτο βερίκιο του συστήματος: "Το κυριότερο της πράξης" (6.29)

Εξωτερικοί όροι του αλγορίθμου: Προ-ποθέσεις οι οποίες δεν ανήκουν βέβαια αντικείμενα υποβλήσι και στις οποίες δε χρειάζεται να αναγράφεται η εντολή του όρου.

Π.κ 117: Έχλην - θεός του αδιαβεγού δικαίου / Παράκληση: ελπίστε το αξιοπνοο

Π.Κ. 18: "Τρίχοτόμηση των βιοηθικών πράξεων" - Στάθμευση βάσει αντιστάσεων που

П.к 52: Кадетски пробаци 5-20 година)

Π.Κ. 53: Φυσική κατάσταση (10 ημέρες έως 5 χρόνια)

Για το είδος το εχθρικό είναι αποκαταβόλκι η πομή που απειλείται βέβη πομή
υπόδοξη για την κανονική περίεωξη (Γενικήντα θείρη)

Η απόκριση η συμπεριφορά των μετεωρίτων προς το ΓΜ, αξιολογείται από την επιμέτρηση των

Εάν προκύψει για καίεση απόδοσης έγκλημα για τον χαρακτηρισμό της πράξης ληστείας.

вещи опыты и Варвары а не из периметра: прот.

[illegible][illegible]

Beling: Η αντικειμενική υπόθεση σε βεβή έννοια είναι ο θετικά-νομικά με ορισμένο τρόπο διατυπωμένος τύπος εγκλήματος. Αντικειμενική υπόθεση εν σφύρα έννοια πέραν του εσωτερικού όρου ^{του αξιωματικού} με τη διαπίστωση του νομοτεχνικού (της τυπικότητας) μιας πράξης δίνει ακόμη καταραθεί το παράνομο αυτής.

→ Ηλεκτική περί ~~εγκλήματος~~ εξουσία του Beling-Οφέλιος ίδιος της σύγχρονης ποινικής δογματικής.

Τρίβαθμη δομή του εγκλήματος

ⓐ αντικειμενική (τυπική, εξωτερική) υπόθεση

ⓑ άδικο

ⓒ καταλογισμός σε ενοχή

Προβλητική περί άδικου διδαχθεία: Το άδικο ως αντίθεση της βουλήσεως του δράστη στο περιεχόμενο του παραβιάζόμενου κανόνα δικαίου.

→ Άδικο παράχεται όταν ο δράστης είτε ηθελημένα (δόλος) είτε κατά παράβαση του επιβαλλόμενου καθήκοντος επιμέλειας (σφάτεια) επιδεικνύει βυρπεμπορά αντιβαίνουσα σε κάποιο απαγορευτικό κανόνα δικαίου.

Στη σύγχρονη ποινική δογματική, δόλος + σφάτεια έχουν **δυνατότητα** → εμφανίζονται τόσο στο πεδίο του άδικου όσο και στο χώρο του καταλογισμού.

Σήμερα είναι γενικά αποδεκτό ότι το άδικο συγχροείται με κάποιες προϋποθέσεις και από υποκειμενικά στοιχεία ^{κρίση} ⓐ εγκλήματα βλοπής βυρπεμπορά υποκειμενικής τάξης ⓑ απόπειρα.

Δεν καταλύεται η βασική διάκριση ανάμεσα στο **άδικο** που αφορά ως κρίση αυτή καθ'εαυτή την πράξη και τον **καταλογισμό** ως κρίση που αναφέρεται στην προσωπικότητα του δράστη. Οφέλιος του ΠΔ: η πράξη και όχι ο δράστης.

→ **Εξωτερικοί όροι του αξιολογισμού**: Δε χρειάζεται να καλύπτεται από το δόλο ή την σφάτεια του δράστη αλλά πρέπει να υπάρχουν μόνο αντικειμενικά.

- δε θεωρούνται στοιχεία εν εν βεβή έννοια αντικειμενικής υπόθεσης πλύν όμως η βυρπεμπορά τους είναι απαραίτητη για τη τεκμήριση του δράστη για το βυρπεμπομένο έγκλημα.

Η επιρροή της ύπαρξης του εσωτερικού όρου του αξιολογισμού βυρπεμπομένης προϋπόθεσης π.χ. αρ 153.2 αναβαλλόμενη διαταρχει και την ΑΝΑΓΝΗ ποινικού μοταβίου.

Οι εξωτερικοί όροι του αξιολογισμού δεν οφείλουν αλλά περιορίζουν το αξιολογισμό.

- ο χαρακτηρισμός κάποιων στοιχείων ως ποινικής υπόθεσης ως εξωτερικών όρων του αξιολογισμού.

απορρίπτει δικαιολογία μέσω του αποκλεισμού της πραγματικής πλάτης του αξιόποιου.

Σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί βλαχίο της αντικειμενικής υπόθεσης ο ίδιος χαρακτήρας «νόμος» - «παράνομος» - «όχι δικαιοσύνη» - «δίκαιο», «αρμόδιος» και «δικαιώ βλαχίο του αδικού» (αρθρογραφία για το αν ανήκουν στην αντικειμενική υπόθεση ή στους εξωτερικούς όρους του αξιόποιου).

Διαδικασία έλεγχου του αδικού χαρακτήρα ²⁴⁰⁶

α) Διαπίδωση ότι μια βυρπεριφορά πληροί τους όρους της αντικειμενικής υπόθεσης ενώ β) αρνητική διαδικασία της διαπίδωσης της μη βυρπεριφοράς λόγω αδικού (αποκλεισμού) του αδικού.

Αποτίμηση vs κλειστές υποθέσεις εγκλημάτων

Μόνο οι κλειστές περιγράφουν πλήρως το αδίκη, ενώ αντίθετα οι ανοικτές χρίζουν βυρπεριφοράς.

Το αδίκη πρόβλημα στα εξ αρκείας αλλά και στα δια παραλείψεις τελειώματα εγκλήματα: η βυρπεριφορά τους προς την ορχή η επρ. i certa causa του Μανω Δεδά η ποινική διάταξη πρέπει να περιέχει βλαχία από τα οποία να βυρ-
χεται πυρ χεται η πρόβωση, η οποία καθορίζει την πράξη οδω βλαχικό εγκλημα.

Με βάση το ερώτημα ποιος μπορεί να είναι ο δράστης ενός εγκλήματος

Α/ Κοινές υποθέσεις / κοινά εγκλήματα

Β/ Ιδιαίτερες υποθέσεις / Ιδιαίτερα εγκλήματα → η πληρούνται από τελείως βυρπεριμένω πρόβωση

Αλλά πρόβωση δε μπορούν να είναι αυτοαρχοί (βυρπεριαυτοαρχοί ή εμμεδοί αυτοαρχοί) αλλά απλώς και μόνον βυρπεριερχοί (πθκοί αυτοαρχοί ή δωτέρχοι).

Όλα τα χρυσία εγκλήματα περιέχουν υπερβία είναι και Ιδιαίτερα

Ιδιαίτερα εγκλήματα → χρυσία - οι Ιδιαίτερες Ιδιαίτερες ή βλχέτες αποκλείουν το αδίκη ποινικό

Μη χρυσία - οι Ιδιαίτερες Ιδιαίτερες ή βλχέτες απλώς επαυξάνουν ή μειώνουν το αδίκη ποινικό

Ιδιαίτερα εγκλήματα → απαιτείται αδίκη βυρπεριτική πράξη του δράστη π.χ ΠΚ308

αποκλείεται η βυρπεριαυτοαρχία και η εμμεδοί αυτοαρχία

Σύμφωνα με το είδος της πράξης του αυτοαρχοί.

Α/ εγκλήματα βυρπεριφοράς (επική εγκλήματα) → ποινική κατά υπόθεσης πληρούνται μέσω και βυρπεριφοράς χωρίς παραπέρα μεταβολή στα εξωτερικά κόμμο π.χ ΠΚ308

Β/ εγκλήματα αποκλεισματος (οδωβλαχικά εγκλήματα) → απαιτείται έχωση από τη βυρπε-

ριφορά του δράστη να λάβει χώρα ένα Ιδιαίτερο αποκλειστικό π.χ ΠΚ308 (συνεβολή στα εξωτερικά κόμμο)

Ι/ εγκλήματα βλχέτες

II/ εγκλήματα διακινδυνεύουσιν

Ο νομοθέτης χρησιμοποιεί εν τέλει εν περιγραφή εν ^(εγκληματολογική) υπερνίκας, όταν με αυτόν τον τρόπο η προβολή του ενόμου αφαθού μπορεί να προσδιοριστεί με βαθμιαία απόδειξη σε μορφή υπερνίκας που πρέπει να αποχρηθούν και οι οποίες μπορούν να παρα-
λέουν αυτό το αποτέλεσμα. Παραβιάζουν εξωτερικά ποσά εν τέλει εν περιγραφή του αποτελέσματος (εγκληματολογική αποτέλεσμα)

Εγκλήματα αποτελέσματος είναι και εκείνα που ανήκουν στην κατηγορία του δυσόμενου εγκλήματος εξωτερικότητας
→ «Εν του αποτελέσματος χαρακτηριζόμενα εγκλήματα» - Αρκλήματα με βαρύτερο πράγερ αποτέλεσμα, το οποίο αποδίδεται σε αμέλεια του δράστη (αρ 29 Π.Κ.)
χαρακτηρίζονται και ως μη-μίσια εγκλήματα αποτελέσματος

Με βάση τη διάρκεια εν πράξης που προβάλλει το έννομο αφαθού
Α. Εγκλήματα στιγμιαία → ^{π. 320 Π.Κ.} τελούνται με εν ενάπα προβολή του ενόμου αφαθού
Β. Εγκλήματα διάρκεια → η προβολή του ενόμου αφαθού παράσινεται καθ' όλο χρόνο εξαιρούμε η κατέλαβη που δυναμικότητα από εν παράνομη υπερνίκας
Λ.Κ. 325 Π.Κ. - παράνομη παρακράτηση
Πρακτική εμβασία εν διακρίβης → σ. 94 cor 5 βικρία

Α. Ανία εγκλήματα → εκείνα εν οποίων η ανεκκενική υπόστασι εξενεχτείται σε μία και μόνο πράξη (π. 320 Π.Κ. ανθρωποκτονία κλοπή)
Β. Σύνθετα σε εργία εννοία → η ανεκκενική υπόστασι περιλαμβάνει περίσσοτες τις μία πράξεις
i) εργία σε βίαια έννοια → η ανεκκενική υπόστασι βνίθεται από δύο μερικές πράξεις που δυναμικότητα αποτελεί εγκλήματα π. 380 Π.Κ. ληστεία
ii) πολύπλοκα: τα εγκλήματα, στα οποία οι πλείονες πράξεις που δυναμικότητα εν ανεκκενική υπόστασι δεν αποτελούν όλες αποτελεί εγκλήματα

Βαθμιαία: Τα εγκλήματα που αποτελούν εν απειρία με τη διάρκεια άλλων εγκλήματων με εν προβλ ορίσμένων περιβάσεων
→ επικρατούν παραλλήλως

Όταν προβλεφθεί αβιρρότερη ποινική υποβάθμιση → διακεκριμένες παραλλαγές ενν. βασικής υποβάθμισης

Όταν προβλεφθεί ηπιότερη ποινική υποβάθμιση → προνομιακές παραλλαγές ενν. βασικής εγκληματικής

1. αρ 342 ΠΚ: Βασική ποινική υποβάθμιση ενν. κλοπής

αρ 344 ΠΚ: Διακεκριμένες ενν. μορφές

αρ 344.1 β' ΠΚ: η προνομιακή μορφή ενν.

Ιδιώνυμο εγκλήμα

Σε περίπτωση που έχουν τελείως ανεξαρτητοποιηθεί οι ποινικές υποβάθμισεις οι περιλαμβανόμενες πάνω σε μια βασική υποβάθμιση τότε αποτελεί για ηπιότερα και βαρύτερα εγκλήματα ειδικά εγκλήματα π.χ αρ 312 ΠΚ

Τα ειδικά εγκλήματα έχουν νομική αυτοτέλεια και σπομένως νομικό χαρακτηρισμό διάφορο του βασικού τύπου.

6 97 501 5 άρθρο διακρίνεται του ειδικού εγκλήματος από τις ειδικές παραλλαγές

• Το ιδιώνυμο εγκλημα - σε αντίθεση με τις ειδικές παραλλαγές - δεν μπορεί να συμβάλει στη συγκρότηση άνθετου σεβασμού εννοιας εγκλήματος με τη συνδρομή ενός από τα συστατικά του.

• Δεν υπόκειται ούτε σε εξαρρύθμιση ούτε σε επιβάρυνση ενν. ποινής, εάν υπερέρχεται και σε αυτό οι προϋποθέσεις ενν. παραλλαγών του βασικού εγκλήματος

• Δεν μπορεί να ληφθεί με το βασικό όνομα κατ'εξουσιοδότηση εγκλήμα - 98 Π.Κ

• Δεν ισχύουν προδικαστικοί λόγοι απαλλαγής από ενν. ποινή προϋποθέσεις για ενν. δίωξη που ισχύουν για το βασικό εγκλημα (ισχύουν στις παραλλαγές)

Αντιστροφή (αντί) εγκλήματα: δεν εξειδικεύεται ο τρόπος τέλεξης του εγκλήματος

Ποσειδωπά (μετά): η ανεκκρίμενη υποβάθμιση μπορεί να πληρωθεί με περισσότερους τρόπους (διδέου κενό "ή")

χρήσια η πραγματική όσον ενν. περιγραφόμενων στο νόμο τρόπων τέλεξης τους βυθία ένα και μόνο εγκλημα (π.χ 308 ΠΚ)

μη χρήσια ποσειδωπά: οι πλέονες τρόποι πραγματικής ενν. ανεκκρίμενης υποβάθμισης δεν μπορούν να εναλλαχθούν αλλά να θεωρούν βεβαιωμένα περισσότερα εγκλήματα, τα οποία για νομοτεχνικούς λόγους βεβαιώνονται υπό ενν. αυτή διάταξη (π.χ 216 ΠΚ πλαστογραφία) το οποίο αντικείμενο κάθε μιας από τις επιμέρους πράξεις είναι ξεχωριστό

Εγκλήματα αποτελέσματα

A/ Εγκλήματα βλάβης → η αντικείμενη τους υπόβαση μπορεί να πληρωθεί μόνο με το πραγματικό ή ορίστη καταστραφεί του ενόχου αγαθού (π.χ 299 Π.Κ.)

B/ Εγκλήματα διακινδύνευσης → η αντικείμενη τους υπόβαση πληρώνεται όταν το έγκλημα αγαθό περιέρχεται σε κίνδυνο (π.χ 306 Π.Κ.)

Εγκλήματα βυθικερμένου διακινδύνευσης
Εγκλήματα αφυγμένου διακινδύνευσης → ο κίνδυνος δεν αποτελεί στοιχείο της αντικείμενης υπόβασης του οικείου εγκλήματος αλλά αποτελεί αναγκαίο στοιχείο του υποκειμένου λόγω της αφύγμενης τους λόγω εγκλήματος (ο νόμος υποθέτει αναγκαστικά με διακινδύνευση)

(Αφύγμενη μπορεί να είναι μόνο η επικινδυνότητα και όχι ο κίνδυνος ως κατάσταση βυθικερμένου αγαθού)

Εγκλήματα αφυγμένου-βυθικερμένου διακινδύνευσης → θα πρέπει να διακρίνεται βυθικερμένα ή γενική απειλή της επιπορευμένης στο νόμο βυθικερμένα να προκαλέσει κίνδυνο πρόβλεψης του ενόχου αγαθού.

προβλέπουν τα εγκλήματα βυθικερμένου διακινδύνευσης κατά το ότι περιλαμβάνουν βέβαιη αντικείμενη τους υπόβαση από πραγματική δυνατότητα παραγωγής κινδύνου, παράλληλα όμως γεννιάζουν και με τα εγκλήματα αφυγμένου διακινδύνευσης, καθόσον δεν προϋποθέτουν εις διαπίστωση πραγματικού κινδύνου (Γιαννίδας)

6.105/4. Η ΝΟΜΟΤΥΠΙΚΗ ΠΡΑΞΗ

Η πράξη κατά το Π.Α. αποτελεί ανθρώπινη βυθικερμένα → δε θεωρούνται "πράξεις" οι ενεργειές του ν.π.
Μόνο ο άνθρωπος μπορεί να είναι υποκείμενο μιας ποινικής υπόβασης

Η ποινική υπόβαση μπορεί να πληρωθεί μόνο με ανθρώπινη βυθικερμένα

«πράξη»: οιαδήποτε ελκυστική βυθικερμένα κάποιου ανθρώπου, είτε θετική πράξη βεβλημένη έννοια είτε αποθετική (παραλείψη)

η πράξη σε ευρεία έννοια προκύπτει όλων των ειδών στοιχείων του εγκλήματος

Welzel → δυναμική θεωρία περί πράξεως → απαιτείται

πράξη → ανθρώπινη βυθικερμένα ελεγχόμενη από βούληση

Η βυτηριφορά του ανθρώπου πρέπει να είναι εξωτερική → βυτητική βυτηριφορά
Δω πρέπει να υπάρχει βλάβη α > β πράξη. (Η εσωτερική βλάβη, η ενδιαθετική κατάσταση, ενδιαφέρει στο μέτρο που τροφοδοτεί την πράξη και έτσι εξωτερικεύεται ως βυτηριφορά)

Εγκρίματα σε Liberos → παράβαση αναγορευτικού κανόνα δικαίου

Ερμηνεία παρατίξεω → παράβαση εντακτικού κανόνα δυνατόν

→ η αυθόρμητη βιολογική βιοπερίσσεια πρέπει να είναι ≥ 1 (ήτοι από τη Βιολογία)
Δε βιολογία πρᾶτη ^{πρᾶτη να ορίζεται σε} η vis absoluta (απόλυτη βιολογική Βία)

Β) η συμπεριφορά που δεν είναι βασισμένη κυρίως σε κίνητρο ^{από την} ανάγκη ^{από την} να είναι ως προς η συμπεριφορά που οφείλεται σε *vis compulsiva* (αυτοέλεγχος Βία) (αυτοέλεγχος ή αναγκαστική Βία)

Comptationes poena nemo patitur → η Βούληση πρέπει να ερμηνευθεί σε
συμπνοή προς έτερον άνθρωπο

Παραβιάσεις απαγορεύσεων ή επιταγών μπορούν να υπάρχουν μόνο όταν η αυθι-
κη βούληση πέσει εν εφ' αρκείας υπερμέτρως τουλάχιστον υπερβάλλει πάλιν
της αντικειμενικής σφαιρικής υποβολής.

Αναλογικές κλίμακες vs ημιαυτόματες αυτόματες αυτοκαταστροφικές ιδιότητες αντίστροφος
 'Οι συντελεστές πράξης — συντελεστές πράξης

Βέλινγκ → βούληση ως πράξη είναι ότι ο δράστης και θέλει / Το τι ακριβώς θέλει
αφορά τις μετριοτάτες βελτίες της ποιότητος έφτας 1-χ αόριστου δράστη

* Η έννοια περί πράξεως αφορά μόνο εν Βουλγαρική επικράτεια τις διεθνείς συμφωνίες, όχι όμως και το εγχώριο αμείν

To gronimo deu iperiva buxietas pe lo anho «troubo» (wulzel)

Σε Απώδους Σιδωβηλία περίπρεως >> και «συναδινική σιδωβηλία περί πρέως»
 είναι οι δύο βασικές καταστάσεις βεν. ποικίλ. διαμετρική σχέση με την προβεβύνη εν πρέως
 και συνάδουσα εν διαμετρική του σχήματος.)

→ Η σχέση ανάμεσα στα συμπληρώματα και στα Booleans του Späthli χαρακτηρίζεται ως κενική λογική. → Το ανάθεμα Seu είναι γενικό.

Αποτέλεσμα → η εξαρτημένη από τη συμπεριφορά του δράστη μεταβολή στον εξωτερικό κόσμο
αποτελέσματος επίπεδο είναι → ως αίτιο της πλήρωσης της αντεπεμμένης απόδοσης το εξέλιμα
Στο Π.Δ ενδιαφέρον ιδιαίτερα τα αποτελέσματα και όχι οι όψεις.

Στο Π.Δ ενδιαφέρει μόνο η συμπεριφορά που είναι βιολογική από κοινωνικής πλευράς

Η έννοια περί πράξης αποτελεί μια νομική έννοια, η οποία θεωρείται να επιδράσει ορισμένες λειτουργίες

Η ικανότητα για πράξη συνδέεται αποκλειστικά με τον άνθρωπο. Τόσο ο συνάνθρωπος όσο και ο πραγματικός αρρώστος μπορούν να πράξουν, εφόσον είναι σε θέση για σκόπιμα συμπεριφορά

Το ν.η και οι ενώσεις πρόβλεψαν πράξεις στο Π.Δ όπως και στο Α.Δ μέσων των οργάνων

La ωστόσο στο ν.η δεν μπορεί να αποδοθεί ποινική ευθύνη κατά τη κρατούσα θέση Ελλ. Δοκ. γν.μ.μ.

⊗

Αντικείμενο της ανώτερης συνείδησης (ανώτερης συνείδησης)

Η θέση ανάμεσα στην πράξη και το αποτέλεσμα που διαγράφεται από την ποινική υπόθεση

Ο νοητός συνδέσμος ο οποίος υφίσταται μεταξύ της πράξης ως συμπεριφοράς εκδήλωσης της ανθρώπινης βούλησης και των διαφόρων αποτελεσμάτων της.

Είναι επικλινές προς ανάμεσα στην απόφαση και τη βιολογική συμπεριφορά

Πρόβλεψη ανώτερης συνείδησης ανακινείται στα εγκλήματα αποτελέσματος: υποστηρίζεται ότι αναφορικά δεν είναι το αποτέλεσμα αλλά η πράξη ή η παράλειψη που επινοεί το πράγμα

Δοκ. → Νομοτακτική είναι η συμπεριφορά η οποία είναι ανώτερη για το αποτέλεσμα

→ Η απώλεια του αποτελέσματος αποδίδει την απώλεια της πράξης

Για την απόφαση κάθε όρος έχει την ίδια βιολογία με τους υπολοίπους και όλοι από κοινού

είναι ισάριοι → Θεωρία του εθελούριου ενόργου (ή του απαραίτητου όρου ε.ε.φ.η)

επιπλέον δεν διασφαλίζεται και επιπλέον επιπλέον

Κάθε όρος που δε μπορεί να αποδειχθεί χωρίς να αποδεικνύεται και το αντίστοιχο αποτέλεσμα αποτελεί ρίσκο για το βιολογικό αποτέλεσμα (Glaser, Buri)

Ο όρος είναι πάντοτε και αντί, η δε αντί είναι κατά κανόνα και όρος (Ανδρουλάκης)

Αν μεταξύ των όρων περιλαμβάνεται ανθρώπινη πράξη τότε θεωρείται ότι έχει προηλαίο το αποτέλεσμα ανώτερως, ότι υπάρχει βιολογική ανώτερη διάθεση μεταξύ της ενέργειας ή παραλείψεως και του αποτελέσματος

Η ανώτερη όρος μας συμπεριφοράς ελέγχεται αναφορικά με το αποτέλεσμα βιολογικό κατά περίληψη χρόνου, τόπου, φέρου και, αποτέλεσμα

Ο ανώτερης συνδέσμος δεν είναι ακόμη και όταν μια πράξη θα μπορούσε να γίνει ε.ε.φ.η μόνο με την επέλευση εξώτερων περιστάσεων

Κατά την εξέταση για τον αιώνιο βινδερμό βλ βιβλ του κωδικομένου των όρων
δικηγνάται η ακρίβεια και βλ πάλι το νομοτικό της υπερπεριφοράς του δράβελ, ο
ακρίβως ο άδικος χαρακτηρίζεται ή η υπακρίβεια.

Παρά τη διδασκαλία της απαγορεύσεως της αναδρομής, δεν παρακωλύονται η ύπαρξη
της αιώνους βινδερμής ή ο μετασχηματισμός από την εν δόλω ή εξ αμελείας υπέρβαση
τρίτων προώπων.

Ο κατ'εφαρμογήν της κώμουλας α.ε.φ.η διατιθέμενος αιώνιος βινδερμός μιας
πρόσης με ένα εξόριστο αποδέκτη είναι αδιανόστο να διακαπεί το γινόμενο του αποδίδεται.

Η νομολογία έχει στο μέγιστο διακηρύξει ότι ο αιώνιος βινδερμός διακρίνεται
μόνο όταν η παρεμβάλλουσα υπερπεριφορά του τρίτου εξουδετερώνεται και καθίστα
ανεπύχτο την αρχική υπερπεριφορά.

γίνεται βέβαιο ότι οι δύο δράβες θεωρούνται αιώνιες αλλά γίνεται διαφορετική ποικιλία αξιολό-
γησης του κωδενός ανάλογα και με το βαθμό υπακρίβειάς του.

Το όλο πρόβλημα μετατρέπεται από το πεδίο του αιώνους βινδερμού στο επίπεδο
της υπακρίβειας.

→ υπερπεραθία αιώνους βινδερμής (διαβράση) → η πράξη
→ καταβαίνει μόνον, όταν η ελαχιστέρα αιώνιος βινδερμία
αν προηλατείται κάποιο τρόπο από την αιώνια βινδερμία που έχει υπερπεραθεί,
όταν δηλ. στο βινδερμένο αποτέλεσμα οφείλει μόνον ένας αιώνιος βινδερμός.

Η ελληνική νομολογία ακολουθεί τη θεωρία του κωδικομένου των όρων στην
παραλλαγή της ενεργού αξίας.

Διηγή ακρίβεια → αιώνιος βινδερμία υπάρχει αν δεν μπορούμε να μετασβούμε να γίνει
καθάρια από τις δύο μορφές υπερπεριφοράς τεχωριτά, αγνοώντας απόλυτα την άλλη,
χωρίς αναγκαστικά να γίνει και το αποτέλεσμα.

Απομονώνεται κάθε μορφή υπερπεριφοράς και ελέγχεται τεχωριτά βλ βλ του κωδ. α.ε.φ.
Εάν υπάρχουν αμειβοζίες βλεπικά με την ταυτόχρονη επένδυση της υπερπεριφοράς
του δράβελ τότε θα πρέπει για κάθε δράβελ (δύναμη με την αποδεικτική αρχή
in dubio pro reo) να δεχθούμε ότι ο αιώνιος βινδερμός που τον αφορά
ήταν ο πιο αργός (B) + 6ε 174)

Η «πρόδορ αιτιότητα» έχει να διαδραματίζει ρόλο στη συκρόευσή της ~~από~~ ειδικής υπόθεσης ενώ η δόση εγκαταλείπει (Α.Βραχάκης)

Καταλογίζει ως προκληθείσα από φίλια είναι δυνατόν μια βύπεια, την οποία ο δράστης θα μπορούσε να είχε προβλέψει

Είναι προτιμότερο σε περιπτώσεις εξαιρετικής εξοχίας του αιτιώδους συνδέσμου να απορρίπτεται ^{εν} ~~από~~ θεωρία του κινδύνου → όπου υπάρχει ^{υπολογισμός} κίνδυνος πρόβλεψης κάποιου ενόχου αφαθεί εκεί δε μπορεί να γίνει καταλογισμός του αποτελέσματος που επέρχεται

τύπος του «νομολογίου όρου» → ως αιτιώδης όρος ενός αποτελέσματος νοείται κάθε χρονικά προηγούμενο γεγονός το οποίο συνδέεται αναπόσπαστα με το αποτέλεσμα κατά κάποιο φυσικό τρόπο (νομολογιακά)

Λογιστε χαρακτηρίζεται ως υπερδιάρκεια της αρχής του ισοδύναμου εν όρων

αντικειμενικά κριτήρια καταλογισμού → επιχειρούν του περιορισμό της ευρύτητας του καταλογισμού του αποτελέσματος που προκύπτει σύμφωνα με τη θεωρία του ισοδύναμου εν όρων, με τη βοήθεια επιλογιστικών ήδη στο επίπεδο του αντικειμενικά νερότητος της συγκεκριμένης συμπεριφοράς.

Γ εφαρμόζεται γενικά στο Α.Δ

Θεωρία της πρόδορ αιτίας → τελούν σε αντικειμενικό αιτιώδη σύνδεσμο μόνο εκείνοι οι όροι που εν γένει είναι πρόδοροι να προκαλέσουν το συγκεκριμένο αποτέλεσμα (Bar, Kries)
Δεν είναι νομικώς ισοδύναμοι όλοι οι όροι που συμβάλλουν στην προκλήσει ενός αποτελέσματος.

αντιμετωπίζει δυσχέρειες + αναβάλλει περίεργα (CRS 6 185)

Θεωρία της νομικής υπανεικής ^{αποδοχής} αιτίας → διακρίνει μεθοδικά ανάμεσα αιτίες κα. εθ. ^{αποδοχής} νομικώς διαφέρουσες, υπανεικοί μόνον όλοι όροι επιπλέον στο δεοντολογικό νόημα του σκέυ κανόνα δικαίου.

Διακρίνει το ερώτημα της αιτιώδους βλάβης από εκείνο της νομικής υπανεικής αιτίας

Ανακρίνει θέμα ποινικής φύσης του δράσου μόνον καθ' ο μέτρον ανώτερη απώδυ βλάβη εμφανίζεται και ως νορμικό αξιόλογον.

→ πρόδρομος της νεώτερης διδακματίας του αντικειμενικού υπολογισμού

Εξισορροπικές θεωρίες → βίαια δεν έχουν καμία βιαιότητα
→ το αίτιο ενός αποτελέσματος ήσαν λιγότερο ή περισσότερο προϊόν αυθαίρετης επιλογής
αφού ποίς δεν είχαν αποβαρυνθεί τα ηθικά κριτήρια

Honig → αντικειμενικά καταλογιστά είναι ένα αποτέλεσμα, εφόσον θα μπορούσε να υποστεί
ότι βιαιότητα από μια ουσία υπερτερουά → αποκρίνεται όλες οι περιπτώσεις ως απρόσ-
της απόπειρας.

Κίνδυνος: η κατανόηση πληρώσεως της αντικειμενικής υποστάσεως καθώς βίαια
ποινική φύσης χωρίς αιτίωση

νεότερη άποψη περί "αντικειμενικού καταλογισμού" του αποτελέσματος
• στόχος ο διαχωρισμός ενόχιας πράξεως από το ευχαίο συμβάν
→ ένα αποτέλεσμα που προκύπτει αιτιακά μιας ανόριστης υπερτερουάς
μπορεί να αποδοθεί να καταλογισθεί αντικειμενικά στο δράστη, μόνο όταν η υπερτερουά
αυτή δημιουργεί ^{ή επηρεάζει} ένα αποδοκμαζόμενο από τον δίκαιο κίνδυνο κι αυτός πραγματι-
σθηκε στο αξιοποιώτο αποτέλεσμα.

Γαβριήλ ΜΚ του 1950 (Ν. 1492/1950)

- περιόδοι κανόνες απαγορευτικοί
- αποβολή του ΠΔ: κοινωνικοθεσική
- ανεμετιώμενου εγκλήματος ως πρόβολης του ενόρου αφαθοί

Μπορεί αξιοποιώτος υπερτερουάς αποτελεί πέραν της θετικής ενέργειας και παράλειψη → αδικη-
τέννοια της παράλειψης προβλαμβάνει κάποια θετική διάθεση, εάν νομεί σε βιαιότητα
με ορθήν θετική ενέργεια, της οποίας διαπιστώνεται έλλειψη
→ παράλειψη → να είναι κοινωνικά αναγκώμενη

Η παράλειψη έχει ιδιαίτερη και ανεξάρτητη υπόσταση που συνίσταται δεν αποτελείται
λόγω δράσης μιας κοινωνικής αναμονής προς ενέργεια και δεν μένουν αυτές παραβίαση
του ανένδοτου επιτακτικού κανόνα
εμφανίζει αυτοτελώς και όλα τα χαρακτηριστικά της είναι επί πρᾶξι
α) το αυτονόμο β) το εξωτερικό γ) την εξωτερικότητα

Οι απαγορεύσεις και οι επιταγές δεν αναφέρονται *expressis verbis* στο νόμο αλλά βρίσκονται
πίσω από τις υποστάσεις (binding)

Πίσω από την υπόσταση ενέργειας (τέλεος) βρίσκεται μια ~~απαγόρευση~~ απαγόρευση
ενώ πίσω από την υπόσταση παράλειψης βρίσκεται μια επιταγή.

Οι πιο εμφανείς επιταγές → 332 ΠΚ (Παραβίαση εχθλότητας) 388.2 (Παράλειψη οφειλόμενης βοήθειας) 307 ΠΚ (Παράλειψη λυτρώσεως από κινδύνου ζωής)

Οι ποινικές υποστάσεις που περιέχουν απαγορεύσεις πληρούνται με την τέλεση της πράξης που
εμπριχέται σε αυτές και ακριβώς απαγορεύεται.

Οι ποινικές υποστάσεις που περιέχουν επιταγές πραγματοποιούνται με την παράλειψη της
πράξης που εμπριχέται σε αυτές.

Γνωστά εχθλότητα παράλειψης → Η παράλειψη της οφειλόμενης ενέργειας
προβλέπεται στο νόμο και εμφανίζεται αυτοτελώς (ο δράστης δεν ενεργεί κάτι, το οποίο κατ'
νόμο έπρεπε να πράξει → η πράξη του αντιστέκεται προς κατὰ επιτακτικό κανόνα δικαίου)
vs
n.χ 358 ΠΚ

Εχθλότητα δια παράλειψης τελούμενη → μη αποτροπή του αξιοποιήσιμου αποτελέσματος νόσου
εχθλότητας τελούμενης (ενεργείας) → με την παράλειψη παραβιάζεται ένας απαγορευτικός κανόνας

Μη γνωστά παράλειψη → το βασικό της χαρακτηριστικό είναι δυνατότητα επιλογής

Άρθρο 15 ΠΚ → κάθε εχθλότητα τέλεσης που είναι και εχθλότητα βλαβή αποτελέσματος
μπορεί να τελεσθεί και με την παράλειψη επιλήψεως ενός ειδικού καθήκοντος πρόστασης.

Μη γνωστά εχθλότητα παράλειψης → παραβιάζεται με παράλειψη ένας απαγορευτικός
κανόνας (συνίσταται με θετική ενέργεια) δεν παραμποδίζεται την επέκταση του αποτελέσματος

απαγορευτικός
αποτελέσματος
πράξης, ιδιαίτερη νομική υποχρέωση → Βλ. άρθρο 15 ΠΚ → πράξη ως παράβαση κενδρικής
Μεταξύ παράλειψης αποτροπής του αποτελέσματος και της επίθεσης του πρέπει να
υπάρχει απώδυνα συνάφεια

Δεν επιτρέπεται εθιολογικά να γίνεται κάποια διαφοροποίηση ως προς το εάν η ποινική υπόθεση πληρούται με ενέργεια ή παράλειψη.

Η άδίκη και καταλογιστέ παραβίαση των επιταγών μέσω παραλείψεως επιφέρει μερική ακρίβως όπως η άδίκη και καταλογιστέ παραβίαση του απογορεύσιμου μέσω πράξεως

Όλες οι θεωρίες περί πράξεως στηρίζονται στο ότι υφίσταται ανάγκη στη Βούληση και την πράξη μια σχέση επικάλυψης. Επίσης δε πρέπει και η παράλειψη να είναι εγκόβια.

Η άνω διαιρέσεις αμέσως υπερκερά κρίνεται ότι δεν πραγματικότητα είναι ανήλικος δεν κόρο του εγκλήματος γιατί απλούστατα δεν είναι αυθόρμητη υπερκερά.

Η διαπίδωση της παράλειψης ως ανθρώπινος υπερκεράς απαιτεί τη διαμερίση του δράστη σε 3 κατηγορίες:

- Α) Η διαπίδωση του κοινωνικώς ανεβδύμενου της ενέργειας που παραλείφθηκε
- Β) Η διαπίδωση της υλικής δυνατότητας ενέργειας της πράξης που παραλείφθηκε
- Γ) Τύχνης του δράστη»

Η παράλειψη εμφανίζει αυστηρώς και όλα τα χαρακτηριστικά της έννοιας της πράξεως: Το ανθρώπινο το εξωτερικό και την εξωτερικότητα

Σύμφωνα ως επί το πλείον αποκλείεται η δυνατότητα της αιτιότητας.

Δεν υπάρχει πρόκληση ως αποσελβήματος αλλά απλώς μη απόκριση αυτού το αποσελβήματος. Δεν έχουμε τότε αιτιώδη πρόκληση του αποσελβήματος αλλά απλώς και μόνο αιτιώδη πρόκληση της μη-αποσελβής του. Δηλαδή παράλειψη αποσελβής το. Γι' αυτό και η αιτιώδης σύνδεση μεταξύ «μη παρεμποδίστηκες» του αποσελβήματος και του τελευταίου απεικονίζει υποθετική αιτιότητα.

Κατά συνέπεια εμφανίζονται βέβαια αιτιώδη και βέβαια μη-γνήσια εγκλήματα παράλειψης ανάμεσα στην πράξη και το αποσελβήμα που πληροί την αντικειμενική υπόθεση. Το έχει βέβαια εγκληματική αποσελβήματος.

Έτσι κάθε φορά πρέπει να ελεγχθεί, εάν η παράλειψη δεν μπορεί να αποδεχθεί, χωρίς βεβαιότητα να αποδεχθεί και το αποσελβήμα.

Στο μη γνήσιο εγκλήματα παράλειψης ανθρώπινος υπερκερά θεωρείται ως αιτιώδης προαίρεση ένα αποσελβήμα, όταν αποδείκνεται σύγχυση της παράλειψης υποκειμενικά ως αποσελβήματος και το αποσελβήμα με πιθανότητα εμφάνισης σε όρια της βεβαιότητας.

Γίνεται δεκτό ότι η «Ελληνική Ποινική Ενδίαση (ΑΡ15 Π.Κ.)

Προϋπόθεση της τέλεξης εγκλήματος δια παραλείψεως είναι η παραβίαση από το δράστη μιας «ειδικότερης νομικής υποχρέωσης» για ενέργεια αποτρεπτική του εγκλήματος.

— στα πλημμελή εγκλήματα παράλειψης εντάσσονται στην κατηγορία των διατήρων εγκλημάτων.

— Ειδικότερα εγκλήματα

Πηγές της «ειδικότερης νομικής υποχρέωσης»

① Ο νόμος

② Διηγήματα νομικών καθηκόντων, που συνδέονται με ορισμένη έννομη βάση του υποχρέου, η οποία τον καθιστά πρόβλεψη ορισμένου έννομου αγαθού (π.χ. υποχρέωση γονέων για διατροφή)

③ Εγκόσια ανάληψη της υποχρέωσης παροχής προστασίας (π.χ. αστυνομία)

④ Η προηγούμενη πράξη του υπαίτιου που δημιουργεί άμεσο τον κίνδυνο (επείγουσα ανάγκη)

⑤ Ορισμένες βάσεις εμπιστοσύνης

Η θεωρία της «εγγυητικής βάσης» και αντίστοιχα της «εγγυητικής υποχρέωσης» για παραπομπή του αποτελέσματος μπορεί κατά τον Ανδρουλάκη να αποβεί καίριο στο πλαίσιο του Π.Κ. επηρεάζει in bonam partem τη λύση για τον έλλογο περιορισμό των περιπτώσεων της τέλεξης με παράλειψη, χωρίς είναι γίνετα ορθή η βεβαίωση του οίκτου ποινικού νόμου.

Μετά τις παραλείψεις και του αποτελέσματος, υιοθετείται, κατά τον Ανδρουλάκη, γνήσιος αντικειμενικός ατελής βυθισμός.

Η «εγγυητική βάση» απορρίπτεται κατά βάση από την Ελληνική ποινική ενδίαση ως «γενική» και «αόριστη» και ως αντιβαίνουσα στο αρ. 15 Π.Κ., όπως γίνεται δεκτό η θεωρία της «ειδικότερης νομικής υποχρέωσης». Ενεούσης η «εγγυητική βάση» ως κριτήριο προδιορισμού της ευθύνης για παράλειψη χρησιμοποιείται, όπως αναγράφεται σαφώς ερμηνευτικό, και από την Ελληνική ενδίαση.

Σε περίπτωση που είναι μεν δυνατή η αποτροπή του αποτελέσματος, πλην όμως δεν μπορεί να απαιτηθεί από το συγκεκριμένο άτομο, γιατί υπερβαίνει τις δυνάμεις του μέσου ανθρώπου, τότε δεν αποηλείται μεν ο άδικος χαρακτήρας, αλλά απλά και μόνο η ευαγλία.

Το «ανθρωπίνως φρονέει τις επαισιότητα» ως προς τη δικηριτική συμπεριφορά μπορεί να θεωρηθεί ως μια γενική προϋπόθεση για την καταδίκη (εναντί) παράβαση της ιδιαίτερης νομικής υποχρέωσης για ενεργοποίηση.

Συνθήκη συμπεριφοράς: μπορεί πράξη η οποία κέρει αναγκαιότητα και νόημα παράλειψης παράλειψη η οποία κέρει αναγκαιότητα και από μια δεδομένη ενέργεια. (συνθετο δόγμα → απόφαση ως τμήμα της υπαγωγής του περιστατικού στην πράξη της αντικειμενικής υποστάσεως) (CBJ+6 234-5)

Στην περίπτωση της σύνθετης συμπεριφοράς υπάρχουν δύο συμπεριφοράς έχουν συνδυασμένα στοιχεία ή πλείους ενέργειας και παράλειψης, ο δράτης-ενοχός πρέπει να προδικάζει - τμήμα ενέργειας. (Συνθετική ενέργεια απορροφά την παράλειψη)

5. Το έδικο και ο έδικος χαρακτήρας της πράξης (το παράνομο) § 234

Το ποινικό έδικο, κάθε συμπεριφορά δηλ. που πληροί μια αντικειμενική υποσταση, είναι κατά κανόνα έδικη → εvidentielle Tatsachung της αντικειμενικής υποστάσεως

Ορόσο, η τελική διαπίστωση του εγκληματικού (ποινικού) έδικου έχει αρνητικό χαρακτήρα προκύπτει και μόνον από τη «βουήρση και βυλλεκαρρία» ποινικών υποστάσεων και λόγων έρεως ή απομείωσης του έδικου χαρακτήρα. Έτσι έδικη καθίσταται μια νομοτυπική πράξη, όταν δεν είναι δικαιοδοτική.

αντικειμενική υποσταση → αναγκαστικά ατελής προσπάθεια του νομοθέτη να τύποποιήσει το ποινικό έδικο.

ΠΚ 20 επ → λόγος που «αίρουν» το έδικο (Μανωλεδάκης, Παράκτωοπουλος)

Η πράξη που δεν πληροί κάποια αντικειμενική υποσταση, δεν είναι αξιόπονη, δεν είναι από ποινικής απόψεως ενδιαφέρουσα. Αντιθέτως, δεν νομοτυπική αλλά δικαιοδοτική πράξη δεν υπάρχει αξιόπονη, αλλά εούτο βεβαιώνει, δίνει η πράξη - παρά την προβολή του προβλεπόμενου εννόμου αγαθού δε συνιστά κατ'εξάρτη κάποιο οβριονικό έδικο. → «εvidentielle Tatsachung της αντικειμενικής υποστάσεως»

Η διαπίστωση της πληρώσεως της αντικειμενικής υποβάσεως έχει ξεχωριστή λειτουργία: «ανακοινώνει» ξεχωρίζει εκείνες/ες μορφές ανθρώπινης συμπεριφοράς, που επιπλέον με δραστικό τρόπο από τις ιστορικά διαπλασθείσες τάξεις της κοινωνικής ζωής
↳ ενδείκνυται του αδικού χαρακτήρα

Η ορθική κρίση για το αδικο προκύπτει από τη διαπίστωση της ελλείψεως λόγω δικαιοσύνης ^{απειρητικοί κανόνες} αυτής της συμπεριφοράς

Στο θετικό δίκαιο, η άρνη του αδικού είναι πάντοτε ανοικτή στην εξέταση. Οι λόγοι άρσεως του αδικού αντλούνται είτε από την ίδια την ποινική νομοθεσία είτε από οποιοδήποτε άλλο κείμενο του θετικού δικαίου, γραπτού ή και εθιμικού.

Νέοι λόγοι άρσεως του αδικού μπορούν να καθιερωθούν και πέρα από το θετικό δίκαιο από τη νομοδότηση και την επιβλήνται βάσει των αρχών που διαπνέουν την έννομη τάξη και ενόψει της οδυσματικής φύσης του αδικού.

Το άρθρο 20 Π.Κ. εκφράζει τις αρχές του απεριορίστου των λόγων άρσεως του αδικού καίτοι πρόκειται για ενόμον εάσεως

≠ εθιμικός λόγος άρσεως του αδικού → η πράξη προβολής αποτελεί πλέον μέσο προβολής κάποιου ενόμου αγαθού.

Μεταξύ του κανόνα που αίρει το αδικο και της αντικειμενικής υποβάσεως υπάρχει μια συμπληρωματική σχέση.

Ο δράστης δε φέρει το βάρος απόδειξης των
↳ δηλ. ποινική δίκη δεν πρέπει να αποδεικνύονται μόνο η πληρώσεως της αντικειμενικής υποβάσεως από το δράστη αλλά και (ή) ύπαρξη υπέρ αυτού λόγων που αίρουν το αδικο ως πράξη του.

Οι αντικειμενικές υποβάσεις αποσιώπουν συνηρημένα «αρνητικά δείγματα συμπεριφοράς» και έτσι ομοίως υποπομνιμένες μορφές συμπεριφοράς.

αριθμητική επερχή των συντακτικών πληρώσεων των αντικειμενικών υποβάσεων

Απαγορευτικοί και επιτρεπτικοί κανόνες είναι νομικά πρότυπα

↳ το επιτρεπτικό αίρει τον αδικό χαρακτήρα αν πραγματοποιείται ως απαγορευμένο

Μόνο από το συνδυασμό των δύο κατηγοριών κανόνων προκύπτει η βεβαιότητα ποινικής προβλεψίας της ηθικής του ποινικού αδικού.

Μπορεί η ποινική αξιολογία μιας ^{συμπεριφοράς} συμπεριφοράς να γίνει με βάση δύο αξιολογικές κατηγορίες: αδικό και ενόχο, ενώπιον η πράξη που πληροί την αντικειμενική υπόσταση δεν είναι μια αξιολογική αδέσμευτη πράξη.

Ο αδικός χαρακτήρας δεν αποτελεί στοιχείο της αντικειμενικής υποστάσεως ~~του εγκλήματος~~ αλλά γενικό στοιχείο του εγκλήματος ακόμη και στις περιπτώσεις εκείνες που ο νομοθέτης εδύναξε την έννοια του αδικού χαρακτήρα στην αντικειμενική υπόσταση.

Welzel → αντικειμενικές υποστάσεις ορισμένων εγκλημάτων: ατελείς και ανοικτές γιατί στα εγκλήματα αυτά η αντικειμενική υπόσταση δεν περιγράφει πλήρως τον κανόνα δικαίου και συνεπώς η συμπεριφορά, η πληρότητα αυτή την αντικειμενική υπόσταση δεν εκκρίνει πλήρως την αντίθεση προς αυτόν. Η αντίθεση αυτή προκύπτει μόνον όταν συνεπέρχονται και τα εκείνα αντικειμενικά υποστάσεις επιβεβαιωμένα στοιχεία, τα χαρακτηριζόμενα ως «ειδικά στοιχεία του αδικού».

Οι ρυθμιζόμενες τους λόγους άρθρωσης αδικού διατάξεις δεν είναι *leges strictae* (Ανδραδάκης).

(Διαδικασία για τα αρνητικά στοιχεία της υποστάσεως (δεύτερη)
→ Θα πρέπει η αντικειμενική υπόσταση να περιλαμβάνει όλα τα στοιχεία του παραγρά-
φου αδικού χαρακτήρα)

→ Οι προϋποθέσεις των λόγων άρθρωσης του αδικού χαρακτήρα γίνονται αντιληπτές ως ερμηνεύσιμα στοιχεία της αντικειμενικής υποστάσεως σύμφωνα με τη μέθοδο των προϋποθέσεων αυτών σεβόμενοι με τις επιταγές και τους περιορισμούς της αρχής η-σ-η-ρ-ε. 1)
Συνολικά, ενιαία υπόσταση τυπικής ετερονομίας της αξιολογικής συνειδήσεως της αντικειμενικής υποστάσεως, από απόψεως αδικού χαρακτήρα.

→ Η ληλεκτική όψη του εγκλήματος με δύο μόνο βαθμίδες → συγκρίνοντας αντικειμενική υπόσταση και αδικό χαρακτήρα.

δε μπορεί να μην είναι άδικη και για τους άλλους κλάδους του Δικαίου,
εάν δε μια πράξη επιτρέπεται ή και επιβάλλεται σε οιαδήποτε περιοχή της ενόχου τάξης,
αποκλείεται να απογορευτεί και να αντικειμενιστεί ως άδικη από το Π.Δ

Η κρίση «παράνομο» σημαίνει ότι συγκεκριμένη πράξη αντιβαίνει στην έννομη τάξη
↳ αντικειμενική κρίση

κρίση για την ενόχλη, επί της αντικειμενικής
Η κρίση για τον άδικο χαρακτήρα της πράξης εξαρτάται να είναι μια αντικειμενική,
επρόβλεψη κρίση με την έννοια, ότι δεν εξαρτάται καθόλου από την οποία εκτίμηση
της προβλεπόμενης του δράσει, καίτοι σε ορισμένες περιπτώσεις η κρίση αυτή
δενίζεται και σε υποκειμενικά στοιχεία.

Δεν ανήκουν στο άδικο μόνο τα αντικειμενικά στοιχεία, όπως δεν ανήκουν στον καταλο-
γό ολα τα υποκειμενικά.

π.χ. π.κ 342 ... με σκοπό ... → υποκειμενικό στοιχείο του αδικού

Θεωρία της διπλής λειτουργίας του κανόνα δικαίου (Mezger)

↳ Ο ποινικός κανόνας είναι αφενός αξιολογικός κανόνας που θεσπίζει
και επιβάλλει μια ορισμένη κατάσταση στο κανονικό πλαίσιο ως δύνανται
(π.χ. στο 342 π.κ. δεν πρέπει να προβάλλεται η βίβη διοικησία)

αφενός προβλεπτικός κανόνας που επιβάλλει ένα ορισμένο καθήκον
σε εκείνους προς τους οποίους απευθύνεται, που επιβάλλει μια συμπεριφορά
(«πρέπει», π.χ. στο αρ. 342, οφείλεις να μην κλέβεις)

Η διαφοροποίηση ανάμεσα στο παράνομο και στο άδικο αντιστοιχεί στη
διακρίση ανάμεσα σε προβλεπτική (αξιολογική λειτουργία του κανόνα δικαίου)

Η έννομη τάξη επιτρέπει αντικειμενικώς με 3 τρόπους τις ανθρώπινες πράξεις
α) είτε τις χαρακτηρίζει ως δίκαιες
β) είτε τις χαρακτηρίζει ως άδικες
γ) είτε τις θεωρεί ως νομικώς αδιάφορες
βασίζεται και σε περιστασιακές κρίσεις από
τις οποίες εκτίθεται η συγκεκριμένη πράξη.

κόχοι που διακρίνονται εν πράξι (αντίθετοι, επιρρεπείς κινήσει). Βρίσκονται

οχι γιναι βρω Π.Κ, αλλα θα σε αλλωρ κλδους του Ακαίου

↳ ο κατάλογος των λόγων δράσης του αδίκου δεν είναι κλειστός

Η κατ'εξάρτησιν βικαιο λογική θα πρέπει να θεωρείται λογική σκέ

Όσο οι βελ βελτιώνονται περισσότερο κοινωνικό γίνεται δ Βλ άπτα.

β) Στο ότι η βλάβη υποκαθίσταται από την εξουσία των άλλων - υπέρτατα δικαιώματα

Γενικό ουδαβελικό άδικο - αναφέρεται σε κάποια κοινωνικά βλαπτική αξία.

είναι ωστε να δικαιολογηθεί η αναφορέουσα παράβαση του Δικαίου

- όταν το γενικό δίκαιο σημαίνει ότι η πράξη κατ'εξίρεση δεν αναγορεύεται

VS

Ποιτικό ουλεβρίκο άδικο → αναγορεύεις λυσιτελείες με τη βαρύτητα των κυρίων,

इन पौन

- άρθρ του ποινικού αδικού βγαίνει ότι η πράξη κατ'εξαιρέση δεν είναι α¹τιόπονη

και γινον.

Είχατε επόρκειος ἄδικο βαθεύερο καὶ βαρύνερο

+2 εἰς λόγους αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος

Κατ'εξοχήν η συμπεριφορά που πλυροί εν συνεισμενική υπότασι διηαιολογείται

Ενδείκνυται η χρήση των περιβαλλοντικών που εμφανίζονται και του θέτουμε επιτηρητικές μέσες

Wetzel → Θαλασσία της κοινότητας προσφρονέας

- Bureau to give
M.C. to do

Πράξεις που κατά τη θετική διατύπωση μιας ποινικής διάταξης θα έπρεπε να

υπάρχει βέβαια δεν φαίνεται ^{από} βέβαια αντικειμενική υπόθεση του οικίου εγκλήματος

γιατι κινδυνευα οσα ηλια ειναι κανονικα, οα συμφορη και κανονικα τα ειναι

π.χ. δεν αρέζουν καμιά βροχή και έτσι παραμένει η ίδια η Σωρόλιμα

πλ όταν αυξάνει και οι βροχο και οι παρατηρεί από τη διαμόρφωση

να κοπεί και διάρκεια της διαδρομής μετά: δύο βλεφάρων, δεν υπάρχει παρέκκλιση

παρεκτιμήσεις 3257k → από κλίμα ή ανέμ. υποβραση

Αντίθετα, η μιάλλων κρεοίδα αποψη δαχται ενυ πραγματικω ενς ανεκμενικω υποβλεπωσ βιωμα μετο αρθρ 325 ΠΚ. Η βιητριωρα, ομωσ, του προϊδταμενου και του οδυου ενς αρξοβουχιασ καθιβεται βιωμα λογω βιαινωσ του παθοντα.
Λαβου ενς αδικου

Όταν πρσβαλλεται ποινικα προβεπειμενο εννομο αγαθό οαδουμε να εξετασουμε κατὰ ποσο η επιββασι βε αυτὸ επιδοκιμαζεται η οχι απο το βινολο ενς ενδμου εαξω.

Welzel αως ενεκοσθι → κοινωνικα προβεπειμενο οχι πλεονω λογωσ περιρβωσ αυτὸβλασ αλλα ωσ γενικὸ λογο αρβωσ ενς αδικου → γενικη ριτρα για τη περιρβωσ που δεν καλλυπειται απο καποιο αλλο λογο αρβωσ ενς αδικου

Θεωρομε εντρωτοισ οτι οι αδικου μεθωμικὸ χαρακτηρα λογοι αρβωσ του αδικου αποτελου καλυτερη λυση.

Η ηθικοκοινωνικη εαξω δε βωλβα καθ'εαυτη λογο αρβωσ του αδικου αλλα πηχι οσο και πιο νωω λογων που εναρμονιζονται με τη εκάστοτε ισχυουσα ταξω.

Η κρεοίδα αποψη βεν ελλυτικη ποινικη επιβληη αυχτει τουσ λογουσ αρβωσ του αδικου δε δω βατικεσ αρβωσ.

Α εν αρχι του υπερωου βωμπεροντασ

Β εν αρχι του ελλειποντασ βωμπεροντασ

με τουσ λογουσ αρβωσ του αδικου υπαβρκεται στο Π.Δ η δυναρικη ενς κοινωνικωσ εξελικω ανοικτωσ κατὰ λογοσ ενς λογων αρβωσ του αδικου

Αρ 20 ΠΚ → γενικη ριτρα " ενάβωβι ^{δυναμικωσ} καθιβοντασ η εκπληρωσ καθιβοντασ επιβαλλομενωσ απο το νόμο) επιτρεπει τη δικαιοπρατικη επιρβωσ του εναρξοβοντασ το Διηαιο και ενς επεκτασ των περιρβωσ αρβωσ ενς αδικου ακομη κι οταν αυτὸ δεν προβλεπηται απο το νόμο, οπωσ επιββλεται λογουσ γενικωσ ηθικοκοινωνικωσ εαξωσ αλλα και ανεκμενικωσ ποινικωσ
→ διαβεσλιζει ενς « τοπικη » ενόμωσ ενς ενδμου εαξωσ → ^{αυτο} βεν ουβιαει δυναμικη
Οι λογοι που αβρου το αδικο ανεβδοντασ απο ολουσ τουσ κλαδουσ ενς Διηαιου

Αρ 207πκ

Το δικαίωμα έλευσης της κατάρχης εδίου πράξης μπορεί να πηγάσει και από το έθιμο, ενώ το καθήκον που αν επιβάλλει πρέπει να εδάζεται από το νόμο.

αίρεται σε ανάλογη έκταση η δεσμευτικότητα του ^{εθνικού} πρωταρχικού κανόνα δικαίου

Άρμονα άρθρ. 22 π.κ (διηγή Βάβη, διηγή καθοδικότητα) (δύο θέματα)

Η άρμονα συνδέει λόγο αίρεσης του εδίου χαρακτήρα της πράξης με Βάβη αρχής της διαφύλαξης του επικρατέστερου εννόμου αγαθού (συμπεριφέρει)

Το δικαίωμα άρυνας έχει διηγή Βάβη Αποβλίνει

- Α) αίρεσης βέβαιη προέλευση εννόμου αγαθών του δίκου ή άλλου (κοινωνικό όφελος)
 - Β) αίρεσης βέβαιη διαφύλαξη της εννόμου τάξεως και του κύρους του Δικαίου (κοινωνικό όφελος)
- (τα δύο θέματα άρυνας αλληλοσυμπληρώνονται)

Διηγή καθοδικότητα του δικαίου άρυνας:

- Α) οποιοδήποτε μπορεί να αδικεί το δικαίωμα υπεραβυθόμενος του αυτού του
- Β) οποιοδήποτε εννόμο αγαθό μπορεί να έχει υπεραβυθόμενος με ορίστες διακρίσεις

Η πάντοτε υπάρχουσα υπεραστική ^{σκανονική} πλευρά της άρυνας είναι επίσης να βαρύνεται το άτομο για την επιρροή ή θυσία ακόμη και ενός αγαθού βαφώς μερζότερης αξίας απ' εκείνο που θέτει σε κίνδυνο η συγκεκριμένη άδικη επίθεση (Ανδρολίκης)

Η υπεραστική Βάβη βελγίζεται βέβαιη ατομική, η οποία και νομιμοποιεί τελικά την ατομική αντίδραση.

Η άρμονα συνδέει «όργανο αίρεσης» προτάσεις της εννόμου εδίας δι' αποκρούσεις του επί θύρας αδικού. (Χιραφάς)

Άρμονα επιφέρεται - κατ' αρχήν τουλάχιστον - μόνο για την προέλευση εννόμου αγαθών του αίρετος και όχι του κοινωνικού βούλου ή της πολιτικής

→ επιβάλλεται για χάρη ενός πολύ σοβαρού κοινωνικού συμφέροντος δεδίνεται στο άτομο η δυνατότητα να αναλαμβάνει από μόνο του ορισμένα ατομικά

καθίκαντα για την προετοιμία της πολιτείας ή του κανονικού συνόλου. γιατί
αλλιώς δημιουργούνται σοβαροί κίνδυνοι για τη δημοκρατική λειτουργία της ^{Δημοκρατίας} ^{Ελλάδας}

Ορίστε άμεσα 22.2 πκυμ ^{κατα Βάση} συμπιέσει με 284 Ακ
αναφέρει δεν πρόβλεπ το πρόσ ορίζει μόνο για "υπεράβλεψη"

Διο βήλην εγς άπονας

- ① να υπάρχει ορισμένη πραγματική κατάσταση που καλείται, "κατάσταση άφρονος".
 ② η πράξη που τελείται χωρίς ανεξαρτησία της ως λόγος κατάστασης να είναι αφροντική πράξη.
 Συνεπώς, όλα τα στοιχεία που συγκροτούν σύμφωνα με το νομοθετικό ορισμό της 22.2 ΠΚ την έννοια της άφρονος εντάσσονται είτε υπό την έννοια της κατάστασης άφρονος και της συγκροτούν είτε υπό την έννοια της «αφροντικής πράξης» την οποία και προσδιορίζουν.

Καταλαβόντες άφρονες εμπροστίας από τον δίκτυ και παροίδα επίθεσι που βερίπτετα,
Εναντίον των ενόχων αγαθών του ατόμου ή αλλού.

- 1) Επιθεσιμότητα: ανυπόστατη υπερτίμηση που εκθέτει σε ^{απώλεια} κίνδυνο ένα έννομο αγαθό άλλου κράτους
 - σύμφωνα με την ορθότερη άποψη, κατά των άδικων επιθέσεων κρατικών οργάνων
 χωρίς όρους, όπως μπορούν να προβλεφθούν και έννομα αγαθά του κράτους
 - Η απρόσκοπη απόπειρα καιτοι είναι ενέργεια αξιόποινη, δεδομένα επιθέτου, απεικίνηση
 - αν ο δολοφόνος εν επιθεσιμότητα ανεστάξει άρματα, τότε βρίσκεται ενδεχομένως σε πραγματική κατάσταση (art 30 MC) ενόψει κατάλογου όπλων 4
 - επιθεσιμότητα παραβλεπώς είναι δυνατή, ωστόσο το Δίκαιο μας δεν αναγνωρίζει τη δυνατότητα
 εδίου επιθεσιμότητας με παράκληση.

⑧ Ένταση αεραίου του ατόμου

- Όλα τα αγαθά του ατόμου ανεξαρτήτως μπορούν να προβλεφθούν με άριστα
- Το δικαίωμα της άριστα καθίσταται και εν περιπτώσει της "Βαθμιαίας στην άριστα" ή "εργαζόμενος" > ή "εργαζόμενος υπέρ τριών". (έχει επιχειρηματικό χαρακτήρα)
- Αν πρόκειται για επιδοτίο σε έννοια αγαθού της πολιτείας, εξειδικευμένα και κυρίως περιορισμένα τα οποία της ανήκουν υπό την ιδιότητα τους ως Δημόσια, οι πόλεις δικάζονται σε εργασία, όπως και προκειμένου για αντίστοιχα ατομικά αγαθά

-Εάν πρόκειται για επίθετο εναντίον άλλων ανόμων αγαθών που φορέας τους είναι η Πολιτεία ως φορέας εξουσίας ή γενικότερα το κοινωνικό σύνολο, με πολλή ευκολία και μόνο κατ'εξαιρετική μπορεί να γίνει δεκτό ότι είναι δυνατόν να αποκρουθούν με τρεκάρια Πολιτών.

Α) Άδικο επίθετο

- όταν ως ανθρωπίνης συμπεριφορά είναι αντίθετη προς το δίκαιο ως όλο
- Άδικο είναι η επίθεση που απειλεί ένα έννομο αγαθό κατά πραγματική ή επικείμενη παραβίαση του συγγένου προστατευτικού κανόνα, δεν καλύπτεται από κάποιο λόγο άρσης του αδικού και πληττεται παχυνμένη ειρηνική έννομη τάξη κατά την εμπειρική βλάβη.
- δεν είναι άδικο η επίθεση ενόχου εκτός που την υφίσταται έχει υποχρέωση να τη αντισταθεί
- άφωνα επιτρέπεται και για την απόκριση της αδικού επίθεσης ως ενός ακαταλόγιστου
- είναι δυνατό να γίνει κατά της υπέρβασης των ορίων της άφωνα (αρ 23 ΠΚ)
- και κατά της αντίθετης άφωνα εκείνων που προάγει βλάβη στην επίθεση (αρ 24 ΠΚ)

Β) Παράβαση Επίθεσης

- i) επίθεση άφωνα ii) άρχισε και εξελίσσεται γ) ακόμη δε τελειώσει
- επικανόνια επίθετική τάση και δυνατότητα άφωνης υλοποίησης της (Ανδρομάδα)
- στα διαρκή εγκλήματα η επίθεση είναι παράβαση καθ'όλη τη διάρκεια της παρανόμου μεταβλάσεως
- Η νομολογία δέχεται ενίοτε και ένα είδος «δυναμικής μεταβλάσεως άφωνα» στις περιπτώσεις όπου η επίθεση φαίνεται μεν να έχει ατονήσει προσωρινά, πλην όμως διατηρείται κίνδυνος να επαναληφθεί άφωνα.

Αφρονική πράξη

↳ «αναγκαστική πρόβληση του επιτιθέμενου» που γίνεται για να αποκρουστεί η επίθεση»

Α) υποκείμενο της αφρονικής πράξης

- Βούληση βλν άφωνα απειριόβλως δυνατή, εκτός εάν η άρνηση του θύματος να αρνηθεί ή να πράτασθαι βλάβη επιτηρεί βλν αίνεβλ βλν πρόβληση

Β) Η ~~αφρονική πράξη~~ βούλεται βλν αντιπροβλν οποιοδήποτε ενόμοιο αγαθό αυτού του είδους του επιτιθέμενου υπό τον όρο ότι είναι αναγκαία για την απόκριση της επίθεσης

↳ καλύπτει το

- ΕΞΔΑ → δική και η δική σου δεν είναι άδικη η θανάτωση ενός ανθρώπου
 με καθόλου άμυνας μόνον όσον αφορά την απόκριση «βία κατά πρόσωπο»
- ① Η αντιπροβολή ενώ αφορά το επιθεμένου να είναι αναγκαία
 - πρακτικό μέτρο → αν πρακτικά για να απορροφεί η επίθεση χρειάζεται
 να προβληθεί ελαφρώς μεγαλύτερη ^{κοινωνική} ελπίδα από εκείνο που προβλέπεται κινδύνος
 τότε και το έσο επιτρέπεται
- αν υπάρχουν βελ. διάθεση του αμυνόμενου περιθώριοι είδους ασφαλούς
 τρόποι άμυνας, τότε η αντιπροβολή είναι δικαιολογημένη μόνο αν έγινε χρήση
 του πρόσθετου από αμυνόμενου → πρακτική της αντανάκλασης
^{υποδοχής}
^{επιδείνωσης}
- Αν η παθολογική υπερβολή ή βίωση ^{επιδείνωσης} θα είχαν την επίδραση αυτή
 που περιγράφει την επίθεση ως σημερινό του ευνόχου τάξεως τότε η παθ.
 υπερβολή δεν είναι υποχρεωτική, Αν όμως έχει τότε είναι επιβεβλημένη και προσηκεία

Όρια στο δικαίωμα της άμυνας

α) Ο καθορισμός του αναγκαίου μέτρου

- Συνδέα άδικη πράξη, έκτακτη αντιπροβολή του επιθεμένου η οποία του προξενεί
 βλάβη βαρύτερη από εκείνη που ήταν πρακτικά αναγκαία για να απορροφεί την επίθεση

β) «το είδος της απολύτης βλάβης»

Δεν επιτρέπεται η «αφόρητη δολοφονία»

- δε γίνεται άμεσα και δεν αποκλείεται επομένως ο άδικος χαρακτήρας εκείνης
 της πράξης που για να προβλεφθεί ένα ελαφρώς αυξανόμενη ελπίδα από κάποια
 άδικη επίθεση, προβάλει ελαφρώς του επιθεμένου τέτοιας κοινωνικής βιολογίας,
 ώστε με βάση τη τρέχουσα δολοφονία μεγαλύτερου ή άδικου του δικαιώματος εν-
 άμυνας να είναι για το βωμικό ημετέρας απαράδεκτη. → προβλέπεται και από Ε.Σ.Δ.Α. ^{από την}
^{ήδη} χρέος του φίλου εναντίον του δολοφονού

Υπερβολή της άμυνας

κατά την υπερβολή των ορίων της άμυνας
εγκατεκ → αναφέρεται άρθρο 23 Π.Κ

εγκατεκ → κατ'έκτακτην υπερβολή των ορίων της άμυνας, που κατ'αρχήν ^{δεν είναι}
^{απολύτως}

κατ'έλαττον θα πρέπει να επαχθεί αναλογικά στο άρθρο 23 Π.Κ. μόνον εκείνη η

περίπτωση εγκατεκτικής υπερβολής που συνεβίβεται με άμεση, άδίκη, χρονική βλάβη
 προς την καθόλου άμυνική πράξη (in content)

Σε αντίθεση με άλλα δίκαια, π.χ το γερμανικό, όπου η καθ' ύλην αρμοδιότητα του αναγνώστη
μέτρου της άσκησης εξαρτάται από την επιδίωξη του κανονικού, πλην όμως του οικογενειακού
ο π.κ. τμήμα εν από πρόθεση υπέρβαση με ποινή εξαίρετη κατά το κ.π.δ. - άρθρο 23
Σε περίπτωση που η υπέρβαση των ορίων της άσκησης οφείλεται σε φόβο ή σε κατακχή,
που βλαπεί ο αμειώμενος εξαιτίας της επίθεσης τότε αποκλείεται ο καταλογισμός
κτεταμένου ο δράστης σε περίπτωση

→ ως κρατούσα σε Ελλάδα και Γερμανία θεωρείται η άποψη, ότι διατάζει περί υπέρβασης
→ ως άσκηση δεν θεωρείται ότι νομιμοποιείται άσκηση

→ Για το δικαιολόγος της αμυντικής πράξης αρκεί η ύπαρξη αντικειμενικά καταβληθείσας
χωρίς να ενδιαφέρει εάν ο δράστης το γνώριζε και για ποιο λόγο ενεργούσε (κρατούσα
σώμα ως όργανο προέβλεψε της ενόχου τάξης και ήθελε να απολαύσει αδικία. ^{ήταν άποψη}
Λεξιλογικά - δεν βλαπεί για το κύρος του δικαίου - κατά του Κοτσάλη θα πρέπει να βλαπεί
και το υποκειμενικό βέλη δεν ο δράστης μπορεί να υπάρξει αδικού επίθεσης και
εμφάνιση για να μην απορριφθεί.

Αντικειμενική υπέρβαση με αμυντικές πράξεις πλην όμως του βάρους του αμυντή ήταν
→ πρέπει το άδικο του αποτελεσματος, παραμένει το άδικο της συμπεριφοράς
και ο δράστης είναι επιτιμώμενος με ανάλογη μετριοσύνη εν διατάξει
για απόρριψη απόπειρας

Παύλα κατάβλεψη άσκησης, αρ 24 π.κ

προβλεπόμενος λόγος αποκλεισμού της δικαιοδοσίας που αφορά μόνο την προβλεπόμενη
επιτιμώμενη ή τιμωρία, αφού η επίθεση δεν παύει να είναι γενική αδικία

Αν είναι ορίστος προκάλεσε βλάβη ενν επίθεση, ο αμειώμενος δεν μπορεί να είναι γενική αδικία
και ορίστος αδικούσας ως έμμεσος αυτουργός της πράξης του αμειώμενου
→ βλαπτική βλάβη της κατέχουσας δικαιοδοσίας και δεν επέκταση επέκτασης και σε άλλες
πορείς υπαίτης κατάβλεψης άσκησης.

Κατάβλεψη ανάγκης (άρθρο 25 π.κ)

→ ειδική κατάβλεψη, από άποψη αντανάκλασης

Υπάρχει όταν για το π.δ, οι περιβάλλοντες έχουν διαπαιδαγγωγή για τέτοια πραγματική κατάβλεψη
ώστε να υπάρχει βύθισμα ανάμεσα σε δύο αγαθά που υπό κανονικές προϋποθέσεις είναι εφικτό μετά
Η αποτροπή της πραγμάτωσης του κινδύνου συνεπάγεται βλάβη πάντως σε βάρος των ανδρών
αγαθών ενός τρίτου
→ Σύγκρουση του δικαίου του ενός με το δικαίο του άλλου και βύθισμα ανάμεσα σε
2 αγαθά, τα οποία υπό κανονικές συνθήκες είναι εφικτό να αποφευχθούν

- η βουλή του ενός είναι πρακτικά δυνατό μόνο με εν καταστάσει του άλλου
- ειδική κατάσταση απόλυτου ανελαστικού εντός

Αυτή η κατάσταση ανάγκης ενδιαφέρει το ΠΔ στις περιπτώσεις όπου η προβολή του ενόμιου αγαθού το οποίο θιγέσθαι για να βυθιστεί το άλλο, συνδέει αξιόποινη πράξη.

αφ 25 ΠΚ: κατάσταση ανάγκης που αποκλείει το αδίκημα

- απεικονισμός κινδύνου με την προβολή ενόμιου αγαθών βυθίζω τριτοῦ και αδίκτου πρόβηπου που πρέπει να είναι δυναμικά κατώτερη αξία από τα αγαθά που απειλούνται από τον κίνδυνο.
- Υπάρχουν αμέτρητες περιπτώσεις όπου κατάσταση ανάγκης αποκλείεται το αδίκημα και η πράξη αποτελεί θετική συμπεριφορά στο βλαπόμενος δεν έχει δικαίωμα άμυνας
- Υπάρχει θεώρηση ή σύγκρουση αγαθών ή συμφερόντων ο δικαστής διατηρεί εχέρμα απειλάς του δρόμου από την ποινή.

La αρχή της επιλογής του υπέρτερου συμφέροντος

Σε κάθε περίπτωση σύγκρουσης μεταξύ δύο ενόμιων αγαθών διαφορετικών προβάσεων όπου η βύθιση καμίας δύο είναι πρακτικά αδύνατη, η θυσία εκείνου που έχει περισσότερο αξία για τη διατήρηση του δυναμικότερου δε μπορεί να κριθεί ως πράξη κοινωνικώς καταδεχόμενη ανάγκης

- α) κατάσταση κινδύνου
- β) πράξη ανάγκης

- κίνδυνος
 - μεγάλη πιθανότητα ότι θα επέλθει βλάβη σε ένα αγαθό
 - κίνδυνος είτε για το πρόσωπο είτε για την περιουσία
 - La δε συμπεριλαμβάνεται η τιμή και η υπόληψη γένηται εύκολα επανορθωθεί
 - κίνδυνος για το δρόμο ή αδρότητα
 - ο άλλος μπορεί να είναι όχι μόνο αβέβαιο πρόσωπο αλλά κατανομή καθώς κατά την ορθότερη απόφαση το κοινωνικό βωμό, η πολιτική ή αόριστος αριθμός προσώπων
 - κίνδυνος παρών και άλλων αναπόφευκτος
 - Ανυπαίτια κατάσταση κινδύνου - πρέπει να ερμηνεύεται στενά και να γίνεται αυστηρό
 - Μη-ύπαρξη νομικού καθήκοντος
 - (το καθήκον μπορεί κάποτε να υποχωρεί εφόσον είμαστε συγκεκριμένη περίπτωση έχουμε πρόβλεψη πράξεων μερικές φορές έναν πολλαπλό κίνδυνο ζωής)

Πράξη ανάγκης - αντιμετωπίζει την κατάβαση κινδύνου με την προβολή ενόχων αγαθών άλλου πρόσωπου, υπό εφικτές προϋποθέσεις

α) βλάβη μετά τις βλάβες που υπάρχει κίνδυνος να επέλθει και της βλάβης που προξενήθηκε για να αποτραπεί αυτός ο κίνδυνος - Μόνον τότε απονέμεται το δικό, όταν δεν λόγω βλάβης οδηγεί στη διαπίστευση ότι η βλάβη που προξενήθηκε ήταν όχι απλώς κατώτερη, αλλά βιαιότερη κατώτερη από τη βλάβη που με αυτόν τον τρόπο αποτράπηκε επέλθει εν

→ - αν είναι το οδωζόμενο έννομο αγαθό κατώτερο σε αξία αλλά όχι και βιαιότερη

β) κρίση για τις βλάβες: «είδος» και «βιαιότητα»

ποιοτικό είδος → αξιολογική σειρά και του εαυτού, όπως προκύπτει από το ε και του Π.Κ
ποσοτικό βιαιότητα → βιαιότητα της βλάβης που προβολή των ενόχων αγαθών
- έχει βιαιότητα η βλάβη της απειρίας της πράξης
- Πρώτα βιαιότητα του είδους του βλάβης δεν σίχεται του ύψους του ενόχου κινδύνου εν αγαθού

τέλος αν η βλάβη είναι βιαιότερη κατώτερη από την απειρία του ενόχου κινδύνου εν αγαθού
- βιαιότητα για την επίτευξη του βιαιότερου

γ) η βλάβη που προξενείται για την αποτροπή του κινδύνου πρέπει να αφορά οποιοδήποτε έννομο αγαθό «οχι όμως και την ανθρώπινη ζωή (απόλυτα προστατευόμενο αγαθό)»
vis compulsiva → επιβαρύνει κατάβαση ανάγκης → γίνεται μόνο άρθρο του καταλογισμού βιαιότητας

δ) βλάβη πρόσωπου και να βρισκεται σε έννομη αναλογία με τον κίνδυνο
- πρακτική ανάγκη → να βιαιωθεί το πρόσωπο και λιγότερο βλάβη από το πρόσωπο

ε) ο δράστης θα πρέπει να χωρίζει την ύπαρξη του κινδύνου και να ενεργεί με σκοπό να τον αποτρέψει. «υποκειμενικό βέβαιον του ως ανω βλαβή»

στ) ορια της κατάβασης ανάγκης
α) Η προξενόμενη βλάβη να είναι κατὰ το είδος και εν βιαιότητα βιαιότερη
β) Η βιαιότητα κατώτερη βλάβη να είναι πρακτική ανάγκη για την αποτροπή της βλάβης που προξενίζεται

ζ) υπέρβαση 25.3 ΠΚ → αναλογική εφαρμογή της διάταξης του αρ 23
- αν η υπέρβαση οφείλεται σε αβέβαιη την παρὰ το νόμο δράστης πρόβλεπτο βλάβη
τότε απονέμεται ο καταλογισμός (η ενόχη)

η) κατάβαση ανάγκης, αρ 25 ΠΚ vs άρθρο, αρ 22 ΠΚ
1) ο λογος άρθρου του άρθρου ενόχως διασφαρτικός
2) άρθρο εκλείπει για την απόφαση δικαστηρίου, ενώ δεν κατ. ανάγκης για την απόφαση δικαστηρίου
3) η απόφαση βιαιότητας βλν. ο απόφαση δικαστηρίου ενόχως αγαθού του είδους του επιβαρύνει ενώ δεν κατάβαση ανάγκης η πρόβλεπτο βλάβη αγαθού ερίνο. πρόβλεπτο

Σύγκριση καθυκόντων υπάρχει όταν εξαιτίας των πραγματικών συνθηκών, δύο καθήκοντα του ίδιου πρόσωπου, που κείνται από κανονικές συνθήκες είναι άδικοτα μεταξύ τους και μπορούν να συνυπάρχουν, έχουν υποχρεωθεί με κάποιο τρόπο ώστε η εκπλήρωση του ενός να έχει ως αναγκαία πρακτική προϋπόθεση την προβολή του άλλου.

- καθήκον → επιβάλλει σε ορισμένα πρόσωπα ορισμένη συμπεριφορά
- κάθε σύγκριση καθυκόντων είναι και σύγκριση κανόνων
- συνδέα λόγου που αποκλείει το άδικο

- η εν λόγω πράξη συνδέεται τόσο υπαρκτο όσο και αυταρκτο στις απαιτήσεις του δικαίου
Η αυταρκτική σύγκριση καθυκόντων είναι πάντοτε σύμφωνα με την πραγματική κατάσταση (αλλά είναι χρεώσεων αντικειμενικό χαρακτήρα)
Η σύγκριση σύγκρισης καθυκόντων προϋποθέτει λογικώς τη γενική αυτή και έτσι (σχετικό)
δε κάθε σύγκριση καθυκόντων προϋποθέτει χρονική ή υπέρ ή ως χρονική στιγμή
κατά το οποίο γεννήθηκε αυτή

Η σύγκριση καθυκόντων και η σύγκριση ενόμων αγαθών (κατάβαση άρθρου 25, 52 ΠΚ)
είναι δύο καινούρια που μοιάζουν μεταξύ τους από πολλές απόψεις.
Α. και τα δύο συνδέονται με την ανάγκη υπό ευρεία έννοια
Β. και τα δύο σκιαγραφούν μια λογική προϋπόθεση σύγκρισης υπερτέρων
Γ. κάθε σύγκριση ~~καθυκόντων~~ μπορεί να νοηθεί και ως σύγκριση αγαθών

≠
Στη περίπτωση της σύγκρισης καθυκόντων, το νομικό δέον εμφανίζεται in abstracto (αντικειμενικό χαρακτήρα, αλλά + μεταβλητό)
Αντίθετα στην περίπτωση της σύγκρισης ενόμων αγαθών, το νομικό δέον εμφανίζεται in concreto
L στην περίπτωση της σύγκρισης ενόμων αγαθών, υπάρχει πάντα λογική και νομική
ή δυνατότητα να μην προβληθούν νομικά καθήκοντα και να μην ελεγχθεί βάσει
η σύγκριση πράξεων

- στη σύγκριση καθυκόντων τα καθυκόμενα αγαθά μπορεί να είναι ίδια ή ανάλογα
προς το δικό τους, αφού γενικά έχουν η αξία τους προκύπτει από τη βουλοσύνη
του καθυκόμενου που τα πράττει

→ Στο πλαίσιο του προβλήματος της σύγκρισης καθυκόντων, ο κώδικας της
νομικών καθυκόντων που η ανάλυση τους σύμφωνα με μια ποινική διαφέρουσα σύγκριση,
θα πρέπει να προβλεπεί με βάση το κριτήριο που καθορίζει η προβολή ποινής
καθυκόντων βεβαιωθεί ότι είναι εκπλήρωση με παράλειψη
- μόνο μεταξύ δύο καθυκόντων που επιβάλλουν θετική συμπεριφορά
ή μεταξύ ενός τέτοιου και ενός άλλου που επιβάλλει αρνητική (παράλειψη)
μπορεί κατά βάση συμπληρωθεί σύγκριση.
- Δεν είναι δυνατόν να περιοριστεί η εφαρμογή των κανόνων της ανώτερης τάξης
εξαιτίας της σύγκρισης τους σε ορισμένες περιπτώσεις με ένα αναλυτικό θεσμολογικό καθήκον

Αντίθετα στο πλαίσιο του μεταλογισμού (ενενοχίας) μια τέτοια σύγκρουση μπορεί να θεωρηθεί ως λόγος να απολειτουργήσει εννοχία του δράστη.
→ ενν περιπτώσεις μιας σύγκρουσης καθυκόντων βρίσκεται και το ίδιο το δικαίο βεβαιωτικά αόριστα
που του επιβάλλει να διεισδύσει στην από τις απαιτήσεις του για κέρη της άλλης.

impossibilia nulla est obligatio: "για το αδύνατο δεν υπάρχει υποχρέωση"
→ Οφειλικά αρχή του δικαίου
→ σε εκείνες τις περιπτώσεις όπου η εκπλήρωση και εν δύο καθυκόντων είναι πραγματικά αδύνατη, εκεί μόνο εν εκπλήρωσή τα ως καθυκόντες μπορεί να συρρίβει το Δικαίο από το κορρά τους.

→ Δύο κανόνες δίνουν τη ναρκική λύση κάθε σύγκρουσης καθυκόντων

α) Το βιναυτικότερο καθήκον θα πρέπει να εκπληρωθεί εν βάρος του λιγότερο βιναυτικού
→ σύγκρουση καθυκόντων που επιλύεται άμεσα από το Δικαίο

β) σε περιπτώσεις σύγκρουσης δύο καθυκόντων της ίδιας ή ανέλογης κοινωνικής αξίας, θα πρέπει να εκπληρωθεί μόνον το ένα, παρ' επιλογή του φέρει αυστηρά κρίση από το Δικαίο στο κορρά τους → σύγκρουση καθυκόντων που επιλύεται σι κριών του κορρά υπόκειται σε έλεγχο του δικαστηρίου
εφεύδα από το Δικαίο

→ Ανάγκη, i) ο δράστης θα πρέπει να έχει βιναυτική δη βιναυτική προβιναυτική καθυκόντων και έρχεται με βιναυτικό να εκπληρωθεί το ένα από αυτά
ii) η σύγκρουση καθυκόντων θα πρέπει να αρκύνεται υπόκμα

σε ορισμένες περιπτώσεις βιναυτική λύση μιας σύγκρουσης καθυκόντων από το κορρά εν δεν αποκλείεται το αδικομορφή όπως να απολειτουργήσει ο μεταλογισμός (ενενοχία)

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΚΑΘΥΚΟΝΤΩΝ ΣΕ ΟΡΙΑΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Στις περιπτώσεις όπου βιναυτώνται δύο καθυκόντες που δεν επιδέχονται βιναυτική βιναυτική, αφού και τα δύο πρόκειται να φέρει και από αυτές αζίς ενν δεν υπάρχει βιναυτική με τις αρχές της τυπικής, της φιλοσοφικής ή της καμία ορθολογικά βιναυτική απόφαση.
→ περιπτώσεις "πραγμικού ήθους διλλυμματος"

- υποβιναυίζεται εννοώντας ότι αφένεται ελεύθερη επιλογή των βιναυτικών του κορρά εν
- Ασφουλάκις - τα καθυκόντα ενέρχεται σε βιναυτική καθυκόντα τόσο όσο τα καμ εκπληρωθεί εν εκ μέρους τους

→ καθυκόντα παράλειψης και η εκπλήρωσή εν εκπληρωσή τους
σάρκής η βιναυτική βιναυτική με ένα και το αυτό έννομο αγαθό εν
τεράβιας διαφοράς απάξιας που κριθεί εν παράλειψη του αρ304 ΠΚ και 299 Π)

i) δύο ή περισσότερα καθυκόντες παροχής βιναυτικής σε ασφουλάκις που διατρέχουν κίνδυνο βιναυτικής έχαντας βιναυτικούς μεταξύ τους, ο κορράς τους δεν επιτρέπεται να γείνη ασφουλάκις αλλά έχει εν υποχρέωση να ελαιοποιήσει όλες τις βιναυτικές που διαθέτει και να βιναυτική ασφουλάκις. και τούτο θα το πράττει απομαβίβει in concreto, με πρακτικά ανεικμενικά κριτήρια.
"βιναυτική κοινωνία σφιδωμένου κινδύνου"

ii) περιπτώσεις κοινού κινδύνου («βιολογικός κοινός κίνδυνος ανισοδυναμίας κινδύνου»)
Λόγους περινοί από αυτές που κινδυνεύουν έχουν ακόμη δυνατότητα βελτίωσης
η οποία μπορεί όμως να υλοποιηθεί μόνο με την επίσημη του θανάτου ενάλλη
που συνέχισαν καμία ελπίδα.

iii) περιπτώσεις «βιολογικού κοινού κινδύνου»
Λόγους για ή περισσότερο πρόβλημα διατρέχουν κίνδυνο ζωής που μπορεί να αποφευχθεί
μόνο με τον θάνατόν ή άλλων ανθρώπων που ως εκείνη ευτυχία ή θάνατός κινδύνου.
- κάθε βιολογική ενέργεια συνδέεται απευθείας με ποσότητες εν γένει, συμπεριλαμβανομένων
αυτήσεων απ' αυτές που κινδυνεύουν ή
- η απαγόρευση της ανθρωποκτονίας διατηρεί in concreto τη βιολογική ενότητα
iv) «διαφορετικός κοινός κίνδυνος» πάντως απέναντι όλων με την ίδια ένταση
- βιολογική ενέργεια που θα πάρει ο φόρος - ή η λύση του τραγικού κινδύνου διακρίνεται από αυτήν

Αντικειμενική θεωρία που θεωρεί ως άδικο μόνο το άδικο αποτέλεσμα
- αρκεί για τη συνδρομή ενός λόγου άρσης του αδικού μόνο η συνδρομή των αντικειμενικών προϋποθέσεων
vs
Υποκειμενική άποψη - απαιτείται να διατρέχουν και τα υποκειμενικά στοιχεία για να αρθεί το
vs
Ενδιάμεση άποψη που βελτιώμενες δεν διακρίνει μεταξύ απαξίας αποτελέσματος
και απαξίας συμπεριφοράς και με αποκλίνουσες μεταξύ των αιτιολογικών υποστηρίξεων
ότι οι περιπτώσεις άγνοιας των προϋποθέσεων λόγου άρσης του αδικού παρουσιάζουν
ομοιότητες με την απόπειρα ή την απρόσφορη απόπειρα και επομένως ως λύση

vs
- είναι η εφαρμογή των αντίστοιχων κανόνων
- δεν επιτρέπεται + άρση κατά τα ανωτέρω το διατρέχοντα λόγο άρσης του αδικού
- δεν είναι ορθή η άποψη ότι για τη δικαιοσύνη της πράξης
απαιτείται να χωριστεί βέβαια τις περιπτώσεις τα στοιχεία που την απαρτίζουν
- ο ανώνυμος πρέπει να κατέχεται από πρόσωπο υπεράσπισης - αζπκ
- βελτιωμένοι δικαιολογικοί λόγοι της άρσης του αδικού είναι υπεράσπισης
προβλεπόμενα του διατάχοντος ενόμου αφαθείς αρχή του ελέγχου του δικαστή
- πρέπει να εξετασθεί + γίνει δράση της υπεράσπισης
vs
Η πλάνη που αφορά κάποιο στοιχείο της αντικειμενικής υπόθεσης αποκλείει το δόλο,
σύμφωνα με το αρ 30 π.κ (πραγματική πλάνη)

νομική πλάνη (πλάνη περί του άδικου παρακίνησε)

- περιορισμένη θεωρία της ενόχως - κρατάει

- τείνει βλ να αποδοθεί την ηθική πλάνη της αντικειμενικής υπόθεσης
- όταν ο δράστης είναι άρνησιν θεωρεί ότι υπάρχουν όλοι οι προϋποθέσεις ενός λόγου άρσης αδικού
- να μετακινείται όπως ο δράστης
- να μην εξετασθεί με δόλο

αυθεντική θεωρία της ενόχης - Welzel

μεταχείριση ανάλογη με εκείνη που θα είχε η εκ η λείας αποδοχή ενός ανήλικου

και στις δύο περιπτώσεις θα υπήρχε νομική πλάη (δεν εισαγόμενα για το δράστη περίπτωση αποκλίσεως της ενόχης, δεν και το δράστη)

→ Το αντίστοιχο των εξωτερικών όρων του αξιοποίνου > δεν προκύπτει από υποκειμενικές υποθέσεις
είναι τα δεδομένα επιτακτικά στοιχεία της αδικίας
↳ δοσολογία τάξης, πραγματικά στοιχεία, απόδοσης είναι τα εμπόδια αποδοχής

η λήψη - σύνδεση μετάδοσης → αξιοποινιστικό απαιτείται αυτός απαιτείται (αυτή)
↳ όταν λαμβάνει χώρα η πρώτη πράξη μεταπο να πραγματικά αυτή βλ. 100 (δ. 100) (υπο)

Απόκριση χαρακτηρίζεται η πράξη ελλείψει που τελείται με την απόδοσης διαφοράς
οργάνων κακούργου ή πλημμελούς και η βουλή του λάχιστον αρκεί εκτέλεσής τα
χωρίς βέβαια το κακούργου ή το πλημμελούς ολοκληρωθεί

6. Η ΕΝΟΧΗ (Ο ΚΑΤΑΝΟΗΤΗΣ) (6401)
Ο βοδανός είναι θρησκευτικός αρκής nulla poena sine culpa (καμία ποινή χωρίς ενοχή)
τόσο αδίκης και αρκής βουλή είναι έννοια της ενοχής
↳ επιτάσσει την ενοχή του δράστη ως απο δύναμιν απαιτήσεως προσποθέσεως για την επιβολή της ποινής

Α) Ψυχολογική έννοια της ενοχής (άλλοτε κρατούδα βήματα απορρίπτεται) - η διαφορά
↳ Ενοχή αυτή ψυχολογική βλέπει το δράστη με την πράξη του
↳ απορρίπτεται μόνο το δράστη και εξαιρείται βέβαια εξωτερική βλέπει με την βουλή του
Ο δολός και η αρέσκια ήταν οι δύο μορφές ενοχής, απορρίπτεται μάζα το
χωρίς επιπτώσεις στο ενοχή της ενοχής

Β) Η αξιολογική (δοντολογική έννοια της ενοχής) - κρατούδα βέβαια θεωρία και την πράξη
↳ Ενοχή είναι η επιβουλή μαρτυ βλ. 100 τα δράστη με την πράξη του
↳ βυθίζεται από κοινός από τα στοιχεία δολός ή αρέσκια και το στοιχείο της απόδοσης μορφής

3) Προσποθεί της ενοχής βουλή ή ικανότητα προς καταλογισμό (βιολογική βουλή ή ικανότητα)
↳ Ενοχή είναι η επιβουλή μαρτυ βλ. 100 τα δράστη με την πράξη του
↳ βυθίζεται από κοινός από τα στοιχεία δολός ή αρέσκια και το στοιχείο της απόδοσης μορφής

→ Πολλές θεωρίες, υπό την επίδραση του Beling, η διατύπωση της ενοχής ακριβώς ως η πλάη της αδικίας
εξαρτάται ως ένα είδος ενδοχής της ενοχής ακριβώς ως η πλάη της αδικίας
υπόθεσης νοείται ως ένδοξη του αδίκου χαρακτήρα της πράξης
Ο αδίκος χαρακτήρας και ο καταλογισμός είναι πρώτη απαιτήσεως να αποδοκίμηση
↳ αδίκος χαρακτήρας και ο καταλογισμός είναι πρώτη απαιτήσεως να αποδοκίμηση

Η αρχής αξιολογική έννοια της ενόχης - υποδιαιρείται εύκολα στη γερμανική ποινική επιστήμη

- εγκυμονεί κάθε ψυχολογικό στοιχείο
- ενόχη: η αξιολογική κρίση ενώ άλλων για το δράστη
- ψυχολογική βάση του δράστη με την πράξη του πρέπει να κριθεί κατά την εξέταση της αντικειμενικής υπόστασης
- εφόσον λοιπόν δεν μπορεί να γίνει λόγος για βιολογική υπερτιμωρά
- τόσο ο δόλος όσο και η αμέλεια δε βασίζονται επιμέρους βεβαιότητα της ενόχης
- αλλά στοιχεία της αντικειμενικής υπόστασης
- συνδέονται μόνο από την ικανότητα προς καταλογισμό, τη δυνατότητα γνώσης του αδικτή
- και το απαιτητό βιολογικό υπερτιμωρά
- το επιμέγεθος - κριτήριο για την αποδοχή ή μη της ενόχης
- βασίζει την ενόχη με την κρίση περί ενόχης

Δόλος + αμέλεια → βιολογικά στοιχεία της ενόχης, "μήτχουν" → της βιολογικής (φυσικής) έννοιας του καταλογισμού σε ενόχη του δράστη.

προβλεπόμενη περί αδικίας διαταγή → προβλεπόμενη στο αδίκημα για υποκειμενική κρίση, που αντιλαμβάνεται το αδίκημα ως αντίθετο της βούλησής του δράστη στο περιεχόμενο του παραβιάζοντας κανόνες δικαίου

→ κατέστη δυνατό την ένταξη του δόλου στη λεγόμενη υποδομή αδικίας → του εκ προθέσεως εγκλήματος και της αμέλειας στην υπόσταση αδικίας του εφ' αφέλειας εγκλήματος

Διπλή έδρα του δόλου

αφεξέως της συγκεκριμένης εγκληματικής υπερτιμωράς

έδρα και στο χώρο του καταλογισμού ως **ένδειξη** της επιμέγεθους ψυχικής βλάβης του δράστη

αφεξέως της συγκεκριμένης εγκληματικής υπερτιμωράς

έδρα και στο χώρο του καταλογισμού ως **ένδειξη** της επιμέγεθους ψυχικής βλάβης του δράστη

δόλος → η γνώση και η βούληση της πράξης που πληροί την αντικειμενική υπόσταση (επίδομα και για αφέλεια)

υπαπόσταση → θεμέλιο της κρίσης περί καταλογισμού την οποία και ενδεικτική

σύνδεση (φυσική) έννοια της ενόχης (περιλαμβάνει στοιχεία τόσο ψυχολογικά όσο και αξιολογικά περιεχόμενα)

- Α) το σύνδεσμο (σχήμα) του δράστη με την υπαχόμενη βιολογική υπόσταση
- Β) την ψυχολογική βάση του δράστη με την υπαχόμενη βιολογική υπόσταση
- Γ) την ικανότητα για ενόχη (βιολογικό στοιχείο)
- Δ) την έλλειψη λόγω αποκλεισμού της ενόχης (δοντολογικό στοιχείο)

κρίση για το αδίκημα → αποκλείει την πράξη με το βίωτο της ενόχης και την αξιολογική ενόχη

≠

κρίση για την ενόχη → βασίζεται ενόχως του δράστη προς την πράξη του μετρίο την έννοια του απαιτούμενου θέσαν οικιακών δικαίων

Εκείνο που καταλογίζεται στο δράστη είναι η εσωτερική του βλάβη σύμφωνα με την πράξη που τέλεσε και την οποία μπορούσε να αποφεύγει

Η ενόχη ορίζεται από τις πλευρές οφθαλμικού περιεχομένου ως ματαλωμοστική διαμόρφωση βούλησης του δράστη.

Ενός
πλευρές

Η κρίση για την ενόχη είναι επιδόνη ενώ η ενόχη αυτοάνη

Η ενόχη βρίσκεται σε ωθή αντίθετη προς την πύλη της πρηνής που είναι η ιδιαίτερη προσωπική αποδοκιμασία του δράστη με την επιβολή ως ποινή κάθει που αναγράφει στο πρόσωπο του δράστη δικαιολογεί την ω λόγω αποδοκιμασία.

Ενόχη είναι ο δράστης μόνον στον επιδόνη του πραγματικού για επιδόνη και είναι άδικο και φυσικά επιμελητή αντικείμενη υπόθεση

Λειτουργία να βυθίζεται μόνο με την πράξη, ο δράστης καθιερώνεται ενόχος μόνο μέσω μιας πράξης. Η μορφή ενόχης που ορίζεται κατά του δράστη, δε βυθίζεται με το αίτιο του δράστη αλλά με την ενόχη τέλεση της επιδόνης πράξης.

Εκείνος που θέτει τη δίκη του αξιακή αντίληψη πάνω από την αξιακή τάξη της έννοιας εξέως τιμωρείται λόγω παραβίασής της τελευταίας. Το τίμητρο της ενόχης δεν προσδιορίζεται μόνο ανάλογα με την προβλεπόμενη ποινή υπόθεσης και τα μέτρα της προβόλης του ενόχου αγαθού, αλλά καθορίζεται επίσης και με βάση την προσωπική του δράση.

Η ενόχη είναι, όπως και το άδικο, έννοια που υπόκειται σε κλιμάκωση. Π.χ. εκείνος που προβάλλει μια ανθρωπική ζωή, έχει πάντως μεγαλύτερη ενόχη από εκείνον που κλέβει ένα καρβέλι ψωμί.

Η ενόχη του γνωρίζοντος το αξιοπαινο είναι μεγαλύτερη της ενόχης εκείνου που δε το γνωρίζει. Όποιος εναγώνεται βυθίζεται προς την έννομη τάξη είναι βαρύτερα ενόχος από εκείνον που μόνο από επιπολαιότητα και απερισκεψία επεμβαίνει σε λήρος ξένα ανθρώπων αγαθών. Επίσης τα κίνητρα του δράστη θα πρέπει να βυθίζονται κατά την αποτίμηση της ενόχης του δράστη.

→ ενόχη δόλος vs ενόχη αμέλεια

Βαρύτερη

ψυχικές καταστάσεις

Δράστη επενεργούν αφάνοντες ή φειδόνοντες την ενόχη. Όποιος προκαταλαμβάνει από το θάρρος, επιδόνη και επιδόνη το επιδόνη πρόσωπο, ενεργεί επίσης με δόλο, αλλά με λιγότερη ενόχη.

- και οι εξαιρετικές συνθήκες επηρεάζουν αυξανόμενα ή μειώνοντας την ενοχή του δράστη
ΠΚ308.3 → προσωπικό λόγο απαλλαγής από την ποινή και όχι λόγο έλλειψης κακού ή
όσο η υπό κρίση κατάσταση πλησιάζει την απόφαση που επιφέρει την άρση του
αδικού χαρακτήρα της πράξης, τόσο μειώνεται το άδικο της κατάστασης,
δοχάρητα δύλ από τη μείωση του αδικού σε μια σχεδόν δικαιοσύνη
Συν ελλειμνικό ΠΚ, η υπογραφή ανεπιμελήεται ως γενικός λόγος επίτασης της ποινής
επίτασης εγκλήματος, που εκφέρεται την αρχή της ελαφύσεως

η δικαστική τάξη στις ευρωπαϊκές νομοθεσίες είναι ο περιορισμός ή η κατάργηση της υπογραφής
ενόλου Α.Ι.Ι.Ι. → ο δράστης χρησιμοποιεί θιγόνει του εαυτού του ως όργανο για την εκτέλεση της πράξης
ΠΚ35 → παλαιά δική υποστήριξη
αίτις εξαιρέσεις → Π.Κ 35.3 ΠΚ

Η καταδική της Α.Ι.Ι.Ι. αναγνωρίζεται σε όλες τις περιπτώσεις όπου αποβιάσαν
(αποβιάσαν) προϋποθέτος του αξιολογίου.
Η καταδική της Α.Ι.Ι.Ι. μπορεί να βραθεί μόνο με μια ώρα αντίληψη της αντίθετης
Η άρκευα άποψη δέχεται ότι μόνον ο ένορ υπος είναι ικανός για ενοχή
Λεωδ' δικασικός κανόνας αποδίνεται στον άνθρωπο.
το πα άλλιν κριν σε γνωρίζεις αυτές τις δογματικές επιφυλάξεις ως
προς την ικανότητα για ενοχή και ποινή εν υη ή ενίκα

Η ικανότητα για ενοχή αποκλείει αένος προϋπόθεση και αφέντος μέτρο της περί ενοχής κρίσης
→ Λόβο πιο ικανός για ενοχή είναι ο δράστης, τόσο μεγαλύτερη είναι η ενοχή του και το αντίστροφο
κάθε άνθρωπος είναι αποδέκτης του ποινικού κανόνα αλλά δεν είναι κάθε άνθρωπος
σε θέση να κατανοήσει τους κανόνες και να προβαρήσκει εν συγκεκριμένα του βι επιταγές
Η ικανότητα προς καταλογισμό → έγκλειθ βεν απορία - κατά βάση εκτάσεων
εξαιρετικών λόγων στο πρόσωπο του δράστη εν οποίαν η βωδότη θα συνεπαγόταν
το αμεταλόγιστο της συγκεκριμένης πράξης σε ενοχή. (κατ'ορί διατηρωμένη ικανότητα
προς καταλογισμό)

ικανότητα προς καταλογισμό
ελαττωμένη
ή μη ικανότητα

Η ικανότητα για καταλόγιστο βεν ποινικά ανάλικους και βτους ψυβιολογικούς
- με δικαστική έννοια - ανθρώπων - προϋποσέεται ως αυτοάντη.
- Γι' αυτό ο νόμος μπορεί να περιοριστεί να ρυθίζει την ανικανότητα για καταλόγιστο
ως εξαιρετική περίπτωση.

Η εξαεωμένη ή μειωμένη κανόνη προς καταλόγιστό μια
διαίρεση μπορεί ως κανόνας προς καταλόγιστό με την ακόλουθη έννοια:

Διαίρεση μπορεί εως κανόνες προς καταλογισμό με την ακόλουθη έννοια:

αποφα που είναι καθ' αρχήν υπαυή προς καταλογισμό που πρέπει όμως να καταβάλλαν βαυός μεγαλύτερη νομική ή Βουλ. ητική προέθετα για να επιδόσαν το ίδιο αποτέλεσμα.

Το ΠΔ αποκλείει από το πεδίο των αντιδράσεων του κατηγορίες προβλημάτων, που διαδικαστικά βρίσκονται της Βαλτικής τριγωνικής προβληματικής ή μοιράστηκα ελαττωματικά.
π.χ αρ 33, 4, 121/η ΠΔ

Λίγες ώρες έχει ύπνους και μηχανοθρογυρισμό ονόματα - 2 ποιητές αλληλίων

Λιανόματα προς κατά Λογισμό: η ψυχική κατάσταση του πνευματικώς επίκου και πνευματικώς υψούς ανθρώπου που έχει αδυστάστους α βίους.

πρωκτίς ανακινούμενα για καταλογισμό → αποκλεισμός της πρωκτικής υπευθυνότητας ενός γενικά
υγιανού προς καταλογισμό βεβχών με ορισμένα εχέλιμα

Ο ιδρυτής και η ομάδα της αντανάκλασης για καταλογισμό δεν αποτελούν θέματα της αγοράς

Εάν το δικαστήριο δεν υπερβεί τις αρχικές του προκλήσεις,
θα πρέπει να κριθεί εάν απαιτείται ανώτατο προσκαταλογιστικό και να τού αθωωθεί.
Ο ΠΚ χρεώθηκε βρα αρ 34,36 εκ δόσεων πλην ή συνθετι μέσο Cin turio proteo

L. συνδυάζει τις βιολογικές + ψυχολογικές μεθόδους
 έχοντας με τον καθορισμό της αντικείμενης της
 καταλογισμός ή της ετερογενούς παρουσίας της
 πράξης να υπάρχει αλληλεπίδραση μεταξύ
 ανάμεσα στο βιολογικό συστήμα και στο
ψυχολογικό επηρεάζοντας το ένα το άλλο
 ως ψυχολογικές πράξεις.

Η αντανόηση του δράστη προς κοινά λογικά θα πρέπει να γίνει δοσμένη, όταν διατηρούνται
επίσης ο βαθμός απόλυτης από επιφθορολογικές φοχικές λειτουργίες του γένους ανθρώπου
να να διακριθεί το χαρακτηριστικό αυτού του ατόμου ως διαφορετικοί πέραν από τα
όρια του κανονικού.
"κανονικό μέτρο" & επίσης κανόνες. για κανονικό

"κανονικό πρόγραμμα πληρωσών σκανόσεων για καταλόγους
Παιδες -> CB-13 ερώτη -> ποικιλίες

«Παιδες» → CB-13 ετών → ποινικώς ανήθικοι — 126.1 ΠΚ
(13-18 ετών) → περιορισμένα ποινικά ~~αυτονομία~~ 126.1 ΠΚ
(καινος προς ενοχή είναι ο αίτιος)

Κανείς προς ενοχή είναι ο κύριος
ήταν κανείς να αναληφθεί το δικό
ανάλογα με την αντίληψή του αυτή.
18-21: παραβίαση ηθικής → βλάβη στην ψυχική υγεία
και όχι σωματική.

18-21. μεταφυσική ηθική → βιώντες πρώτον όσον αναφορά στην επιτήρηση της ποικιλίας
και όχι όσον αφορά στην ικανότητα σε έλξη [σε μεταφυσικό μεταφυσικής ηθικής]

Τα ψυχοπαθολογικά είναι α) νοσηρή διατάραξη εν ψυχρικών λειτουργιών
β) διατάραξη εν συνείδησης
γ) ημιψυχία

Προϋπόθεση εισόδου για καταλογισμό είναι κάθε φορά ορισμένη βιολογική ή ψυχολογική κατάσταση
- γενική διατάραξη → βιολογία ή διατάραξη είτε του νοητικού είτε του βιολογικού βολώντα βιολογία

133 ΠΚ → «έλα φροντίδα εν περιουσία ή λήθα»
[και βία] δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό → ο δράστης θα πρέπει να έχει συνδυασμένη μερική εν σπύση
διατάραξη κανόνων προς καταλογισμό → ο δράστης θα πρέπει να έχει συνδυασμένη μερική εν σπύση
διατάραξη του αδίκου χαρακτήρα εν συνείδησης ή συνδυασμένη μερική εν σπύση
[και βία] δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό → ο δράστης θα πρέπει να έχει συνδυασμένη μερική εν σπύση
διατάραξη κανόνων προς καταλογισμό → ο δράστης θα πρέπει να έχει συνδυασμένη μερική εν σπύση
διατάραξη του αδίκου χαρακτήρα εν συνείδησης ή συνδυασμένη μερική εν σπύση

Η αμνηστία ως προς εν σπύση ή μη του δράστη δεν οδηγεί δεν αποδοχή εν εισαγωγής
α) δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό → ο δράστης θα πρέπει να έχει συνδυασμένη μερική εν σπύση
β) δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό → ο δράστης θα πρέπει να έχει συνδυασμένη μερική εν σπύση
γ) δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό → ο δράστης θα πρέπει να έχει συνδυασμένη μερική εν σπύση

Χρονικό βιολογικό κατά το οποίο πρέπει να υπάρχει συνδυασμένη μερική εν σπύση είναι το χρονικό βιολογικό κατά το οποίο
ξεκινάει η αδίκη πράξη, βιολογικά, ο χρόνος συνδυασμένη μερική εν σπύση είναι το χρονικό βιολογικό κατά το οποίο
δεν α.λ. - 35 ΠΚ δεν εδωκεν ή μεταγενέστερη δ.λ. κατά το χρόνο εν πράξης δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό
35 ΠΚ → απαιτείται δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό - ανώνυμη υπαγωγή ο δράστης να προβεί σε διατάραξη εν συνείδησης
του και αλλιώς θα πρέπει η υπαγωγή του να βασιστεί μεν αδίκη πράξη που τέλεσε δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό

Αν έλαβε η αδίκη διατάραξη εν σπύση ΠΚ, τότε οι περιπτώσεις θα μπορούσαν να ελεγχθούν από τη
β.λ. του 31 ΠΚ, ενώ η πλάση περί το αδίκου οφείλονται σε βιολογικούς λόγους είναι αδίκη «δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό»
≠ 36 ΠΚ, ως προς το πρώτο «ψυχοπαθολογικό» δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό είναι αδίκη «δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό»

Η αμνηστία ως προς εν σπύση ή μη του δράστη δεν οδηγεί δεν αποδοχή εν εισαγωγής
α) δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό → ο δράστης θα πρέπει να έχει συνδυασμένη μερική εν σπύση
β) δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό → ο δράστης θα πρέπει να έχει συνδυασμένη μερική εν σπύση
γ) δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό → ο δράστης θα πρέπει να έχει συνδυασμένη μερική εν σπύση

Όπως η πλάση εν συνείδησης δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό εν σπύση, έτσι και η πλάση εν υποκειμενικής δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό εν σπύση
εν αδίκου πράξης δυσκολία στην επικοινωνία προς καταλογισμό εν σπύση του δράστη.

σποκλειστική επίκληση της αντιστατικής υποστάσεως → Τον κορμό της σποκλειστικής υποστάσεως αποτελούν βραχία που επικαλύπτουν αυτά της αντιστατικής.

Η "ερμηνεία" και "εξαρτήσεις" μορφή του τρίτου (αδίκου) και του τέταρτου (ενοχίου) στοιχείου
 του τέταρτου βωμού του εγκλήματος.

Λόβον κατά το αὐτὸ οὐδέποτε ἀδικῶν πράξεις εἶναι κατὰ πάντα ἐπιτρέπονται, ἀλλὰ εἴτε
 πνευματικὰ ἔργα καὶ ψυχικὰ ὅπως νὰ καταλογισθῇ ἢ ἐν λόγῳ πράξῃ ἐς βάρος σου, ἐκείνους ~~αὐτοὺς~~
 καὶ εὖ οὐδέποτε δύναται συζητηρὶς περιπτώσει κάποια εἰρήνη νὰ ἀποκτείνῃ τὸν καταλογισμὸν
 - ὁ ἀδικῶν κατὰ χεῖρας ὅπως καὶ ὁ καταλογισμὸς δὲ τοιοῦτο εἶναι πάντοτε ἀπαραίτητο
 νὰ ἀποδεικνύεται ~~κατὰ~~ ὁμολογία πηλοῦ περὶ τοῦ ὅτι σὺ συζητηρὶς περιπτώσει ὁ δόξας
 εἶναι μανὸς γὰρ καταλογισμὸν καὶ δὲ συζητῇ λόγος ἄλλος τοῦ ἀδικοῦντος κατὰ λογισμὸν
 περιπτώσει δυνάμεις ~~ἐν~~

Τα βλαβαιότερα ~~βλαβαιότερα~~ περιστατικά που αποκλείουν (αίρων) τον καταλογισμό
από βουλευτικό πλευρό συζητούνται στο αρ. 32 Π.Κ

- Λόγος έρως/εξουσίας υπάρχει μόνον τότε όταν ο δράστης με τη συμπεριφορά του ηθικοί
όλα τα απαιτούμενα είναι νόμος βλαχία

[illegible]

⑤ Текніро фокеліс піблс

⑧ Chrysipio allioniae

Ⓢ επιπρό αδυναμίας ανουχής εις ημάς

Μονόδρομος κατάβαση ανάγκης → όταν ο δράστης ηλανάται λόγω έλλειψης ως προς μία κατάβαση, που αν υφίστατο, θα ηλυνόταν όλα τα βλαπτικά της κατάβασης ανάγκης ως λόγω που αίρεται λόγω του ενός, τότε και β' αυτή δεν περιπνέεται όπως υποβληθεί, αίρεται η αιτία (λόγος του γινώσκοντος περί από το δικό) αυτού υπάρχει για το δράστη.

[illegible]

Το αδικο και η γνώμη ως αδικο αποτελεί έννοια υποκειμενική δε κληρονομική
Γνώμη του αδικού - «διακρίνει» - βασίζεται πάντοτε με συγκεκριμένη αντικειμενική υποσταση

- Σε περίπτωση που ο δράστης δε γνωρίζει τον κανόνα, ο οποίος αποδοκιμάζει τη συγκεκριμένη συμπεριφορά, τότε δεν έχει την απαραίτητη γνώμη αδικού γιατί μπορεί του καταλογισθεί, ακόμη όταν εξαργυρώνει τη συμπεριφορά του με βάση μια δίκαιη ή λανθάνουσα και γαλιότα ελπίδα να βγει στην πραγματικότητα μη υπάρχοντα κανόνας ως αδική → δίκη λανθάνουσα περί το αδικο

«Ενδεχόμενη γνώμη αδικού» ως προϋπόθεση πλήρους ευακίας. Είναι δεδομένο, όταν ο δράστης διακρίνει ενδεχόμενη μιας ανεπιτημένης προβολής του σώματός αραθού, έλαβε δε σοβαρά όχησόνον αυτής δυνατότητα καθ'όσον αλλα και το γεγονός ότι συμπεριφορά του είναι πραγματική απαγορευμένη.

Ο αδικός χαρακτήρας της συμπεριφοράς του μπορεί να είναι λιγότεροι περισσότεροι συνδυασμοί
→ η γνώμη του αδικού ως απαραίτητο στοιχείο (πλήρους ευακίας), δεν απαιτεί συνέπληξη
χωρίς αυτόν αδικό χαρακτήρα κατά το χρόνο της πράξης
π.χ περιφερειακή συνδυασμό τα αδικού όταν γνώμη έχει εισχωρήσει βαθιά μέσα στο

5.05

Πλάνη περί το αδικο

→ αβέλπει ως αναγκαίους για τη μορφή του κατά λογισμούς γνώμης του αδικού
[δωδεκάμορφη έννοια, επικουρική με η εξέταση της έπεται ως διαπίστευσης ως προς την έλλειψη της
εμφανίζεται τόσο αρνητικά (απλή άγνοια) όσο και θετικά (εσφαλμένη γνώμη του αδικού) πραγματικής
3 μορφές → α) πλάνη περί εν υπαρξ του κανόνα δικαίου
β) πλάνη περί εν έκταξ του κανόνα δικαίου
γ) πλάνη περί εν εξ του κανόνα δικαίου

α) αάμεση πλάνη περί το αδικο → ο δράστης αγνοεί ότι η συμπεριφορά του αντεφάσκει
προς τον (πρωτόνομο) απαγορευτικό κανόνα που κυριεύεται από την περί ης πρόκειται η-δ.
vs
β) έμμεση πλάνη περί το αδικο → ο δράστης γνωρίζει μεν ότι παραβαίνει κατ'αρχήν
έναν απαγορευτικό ή επικρατικό κανόνα, πιστεύει όμως πεπλανημένα ότι η συμπεριφορά του
καλύπτεται κατ'εξαιρέτη από κάποιο λόγο άρσης του αδικού.

γ) πλάνη περί την υπαγωγή → ο δράστης πλανιέται ως προς την εφαρμογή ενός όρου με βάση
δ' αυτόν πρωτόνομο κανόνα και συνεπώς ως προς την υπαγωγή δε αυτών της συγκεκριμένης
Η αδία του αβυγνήδου της πλάνης περί το αδικο εγκρίνεται στην εφαρμογή του δίκαιου για διακρίσεις
του συγκεκριμένου παρανόμου της συμπεριφοράς του

Ο Ανδροκύδης διακρίνει ότι η γενική υποχρέωσή του να γνωρίσει τις απαγορεύσεις
και επιταγές ως ενόχους εαυτού και γαλιότα τις ποινικά κυρωμένες αφεύς και η εφαρμογή
δυνατότητα αυτής πλάνης περί το αδικο με το τι είναι δικαιοκρατικό αδικό αφέυς,
επειδή ουσα περίωρια της αβυγνήδης πλάνης

Η ύπαρξη λίανς, αλκόν και αβύσσων, θα πρέπει κατα κανόνα να ληφθεί υπέρ του βιβλίου της επιείκειας για να μωθεί η ποίη.

Εννοείται, η αξιωματική Πλάνη δε μετρίωνει οποιαδήποτε εννοχή του δράστη
αυτού βλάβη
Δ.Κ. με το δράστη ο οποίος δε δεχεται το άδικο της πράξης του παρά αν προκύψει το χαρράκι,
γιατί απλώς η έννομή του είναι αδιάφορη.
(Ρόλη) → δεχεται εξαίρεση από εννοχή κανόνα μετρίωνει εννοχία σε περίπτωση αξιωματικής
Πλάνης περί το άδικο, μόνον όταν η Πλάνη του δράστη αποδίδεται σε εκπόρευση του περί το Δίκαιο.
31.1 (Αξιοποίηση γινώσκου του αξιωματικού για το Π.Δ)
Πλάνη Πράξη

31.1 ΕΑΔΙΟΝΟΜΗ (χρῆσις του αξιόνομου για το Π.Δ.)

Πάνω πρὸς το ἀξιόνομο - ο δράστης γνωρίζει μὲν το δικαικὸ ἀδικο της βυρπενορίας του, πλανάται ὅμως ὡς πρὸς το εἶναι η βυρπενορία προβλεπεται καὶ τιμωρίζεται ἀπὸ Π.Δ.

ο δράστης εἶπε ὅτι ὄχι τὴν ὕπαρξιν τοῦ Π.Δ.

εἶπε πλανάται ὡς πρὸς το περιεχόμενον τοῦ οικείου ποινικοῦ νόμου

ἔχει βυρπενορία για τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ποιμνῆς

ἡ διαφοροποίησις ἀναγκάζει στὴν πλάνην πρὸς τὸ ἀδικο κατα

→ 4. Ο Σπύλιος ποτέ δεν θα πλεονέχει τον αδελφό του εξιστούντας, γιατί αυτό να είναι υποχρεωτικό.

→ 4 ενοχή του π.Δ δω προκύπτει χρέος του αλυσόπου

- Η κρίση διαβία ως προπαίδει γινώσκου αξιοποίη
έχει μόνο 4 γινώσιμες δυνατότητες γινώσκου επί της του δράσης της
της δικαίως απάντας της συμπεριφοράς του καὶ ὅτι η ἐξελικτική

6.2 o $\delta^{\circ} \text{L}_{0.5}$ 6 $\text{Jes } 496$

27.10.16

близина Голубя по Селу, → (А) то Бодрино (Б) то Губино

Στοιχεία της υποκατανομής υποβρυχίων είναι ο δόλος και η επίδρα ως ποσοίς υπαιτιότητας
που βλάπτουν κατά την επικοινωνία άποψη αποτελεσματικά στο πλαίσιο της ζωής.

Στα αυθεντικά και τα ψευδή 'υποκείμενα' στοιχεία του αδικτού, όπως ο βλαβερός αριθμός οργάνων, περιττώ αποκλεισματος, οργάνων υποκείμενων και οργάνων πραγματικά στοιχεία.

Η βιόσφαιρα εν υποκειμενική βιολογία του Ευκρίτου, εδινεται για να αποκαταβεί
 ο απαρριετος για την την ναματινός-ψυχής βιόσφαιρα αναρτα βία αντικειμενική βιολογία,
 που κατά Βάτο αποτλόν, κα του εωτερινό πρότο του βράβη.
 Η υποκειμενική αυτή επιδόση εν αντικειμενικής υποβάσει βιόσφαιρα αναρτα βία αντικειμενική βιολογία,
πρό βία βιόσφαιρα πριν δοχηται

...αντιπροσωπείας υποβάλλει βιώσιμα αναφέρονται ως **οργανισμοί**
L&D ...

Αρθ 26 Π.Κ

→ Η αρχή της δόλου εφαρμόζεται στο Π.Δ ως η κανονική, η συνήθης μορφή της ενχής βολής, με ποινή αποδοτικής μόνο οι εκδόλου (προθέως) τελούμενες πράξεις

(για να είναι αξιόπονη με εξ' αμελείας είναι μιας πράξης, απαιτείται ιδιαίτερη ποινική υποβολή ή με διακορευτική ειδική πρόθεση που να διαβαίνει την εξ' αμελείας τη ώρση.)

→ όταν ο νόμος κατά την περιγραφή μιας αξιόπονης πράξης δεν καθορίζει αν απαιτείται δόλος ή φέρεται το θέμα ρυθίζεται με προέχον στη διάταξη του αρ. 26 Π.Κ και με βάση το χαρακτηριστικό ως κακούργουτος, η πλημμελήματος ή πταισμάτος, που προκύπτει από το είδος της απολούμενης ποινής.

Η δίκη αντιστοίχως συνδέεται δικαίο της ποινής, αλλά περιορισμό της.
- Η με βαναυσμένο κύρος αρχή της stricto sensu αναλογικότητας προταίνεται στο δόκιμο του Δ.Δ.

σε περιπτώσεις που τίθενται διακρίτως βραβεία αγαθά, ωδείκνυται τη επιώρση και της εξ' αμελείας πρόβολης

Αναγκασιότητα της ποινής σημαίνει κατ' αρχήν δύο πράγματα:

- α) ότι το επιδικασμένο κρίμα της ποινής είναι αναγκαίο να επιδικαστεί να προληφθεί αναγκασιότητα βέβαιου
- β) ότι η πράξη αυτή μπορεί να επιτελεστεί μόνο με την ποινή αναγκασιότητα τα μέσα ή της ποινής stricto sensu

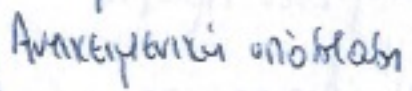
→ Ο δόλος ως στοιχείο της ενχής είναι η γνώση και η βούληση πραγμάτευσης της ανεπιμενικής υποβολής στο Ειδικό Μέρος.
→ συνδέεται επαρκώς με την πραγματική των ανεπιμενικών σχέσεων του Ειδικού Μέρους.
31.2 Π.Κ → δόλος = η γνώση και βούληση των περιστατικών που συν. βλύν την πράξη και που ανήκουν μετά το νόμο στην ανεπιμενική υποβολή

→ Ο δόλος κατά τον Π.Κ δεν είναι dolus malus ή βλάβη του αδικού δεν αποτελεί βλαπτικό δόλο
→ ο δράστης πράττει εν δόλου (εκ προθέως), και αν ακόμη δεν πλημμελή δεν αποκλείεται δολοφονία
→ ότι αυτό που πράττει είναι απαγορευμένο (παράνομο) και κατά μέγιστα λόγο ποινική απαγορεύση

Στην ανεπιμενική (βόλη) υποβολή ανήκουν κατά πρώτο λόγο τα ανεπιμενικά και υποκειμενικά βλαπτικά της ποινικής υποβολής, που μπορεί βέβαια να είναι περισσότερο περιγραφικά ή αξιολογικά
π.χ 31.2 Π.Κ και [δύο, κυρίως, αποκρίνεται → ανήκουν στην ανεπιμενική υποβολή δολος (πρόθεως), βέβαιος παραφρασ δολοφονίας → υποκειμενική υποβολή]

→ Η ανεπιμενική και η υποκειμενική υποβολή συγκροτούν την ποινική υποβολή
Η ανεπιμενική υποβολή περιλαμβάνει όλα τα εξ' αμελείας του ψυχικού κόσμου του δράστη
Η υποκειμενική υποβολή περιλαμβάνει όλα εκείνα τα βλαπτικά που αναφέρονται βαναυσικό κόσμο της πράξης

Ποιμήν, Υπόθεση

- α υποκύπτω εο. εγκλίματος
- β αντεγκίπτω εο. εγκλίματος
- γ εγκλίπτει υπερθεωρά
- δ ο ανώδης βινάδας μετὰ
υπερθεωράς και αποεγκλίματος
βρα εγκλίματος αποεγκλίματος

Покупный участок

- ⑥ Διόδοτος απέδωκε ως πορείας υπαλλήλους να
 εστειλόνται κατά την κραιναία εν Ελλάδι άναρ
 βρο πείλο εν ενοχής
- ⑦ Τα υποκείμενα βροίχια του άδίκου
 έχο βροίχια επί της οριζώντος περὶ τὴν ἀποκλεισμένης
 οριζώντος υποκείμενης εἰδος καὶ οριζώντος ἀποκλεισμένης
 περὶ τοῦ τοῦ Εἰδικού

Εκείνη ανθρήσκω
βυνην πορ

Η πύλη μιας ποικίλης (ειδικής) υπόθεσης του Ειδικού γίγας του Π.Κ.
 όπως η πύλη της ανεξαρτησίας και ποικίλης υπόθεσης αυτής
 με μία ελαφρά αυξημένη ευφάνταση

- η υποκειμενική υπόθεση είναι ίδιη με κάποιο έργο διατηρώντας, ώστε να απαιτείται κάποια έρευνα, την ύπαρξη δόλου.

Για να υπάρχει εν δόλου (προθέσως) αίσθημα...

Για να υπάρχει επιδότηση (προέξω) πρέπει βέβαια να υπάρχει επιδότηση, ώστε να απαιτείται να προβλεφθεί και το ότι ο δότης του δανείου επικαλύπτεται την αντικειμενική υπόσταση και πράγμα όλο τα βελούδα αυτής, συμπεριλαμβανομένων των βελούδων που θεωρούνται ότι είναι στην ουσία υποχρέωση.

Θα πρέπει να επιταχύνει και εν ιδιαιτερώ νομική υποχρέωση
για ευχάριστα μηχανήματα παρά λήξης ~~και~~
και εν απώλεια βλάβη για ευχάριστα αποτελέσματα
ως βελτίωση της εξουχίας αποτελέ:
που θα βάλει εν αποτέλεσμα

ως βροχίο της εσχής αποτελεί κατά κάποιο τρόπο το "πρόσωπο" της αντίθετης υπόθεσης

Μόνο όποιος ξεγνωρίζει έξω και ένα εσωτερικό βεβαίως, ένα μόνο επίγραμμα της αντικειμενικής οπτικής
 πράττει χωρίς δόλο. [Οι περιδοότερες περιπτώσεις ελπίσματος γίνονται είναι αποσείλονται
 ελαττώνουν παράδοσης των πραγμάτων να τα δράση στην βάση ένοια.

30.1 ηκ - η πραγματική ηλάνη είναι ανεύθυνση ή

Άγνοια υπάρχει εότε μόνον

30.1.11 - η πραγματική ηλάνη είναι ανεξάρτητη από το πυκτικό βελύχιο το δέντρο και το βελύχιο αποτελείται από το δέντρο και το βελύχιο.

Η πρώτη πρώτη πρώτη να βυθιστεί από το Βούρκο του Σπάρτα να παραταχθεί εν αντικείμενο υπόθεσης.

Ο Σόλος βυθιστεί πρώτη και Βούρκο

0 Soles Guanajuato Yucatán Bolivia

Η βούληση μπορεί δόλου είναι ο αγένης δόλος (δολος directus)

μετά τον οποίο ο δράστης δεν επιδιώκει φθοράς του πληρώματος του βλήχου που συνιστά την εξίσταση πράξης.
Αν όμως την προβλέπει ως αναγκαία συνέπεια της άλλα επιδιωκόμενης συμπεριφοράς του και παρά ταύτα, πράττει αποδεχόμενος την πραγματική του εγκληματική.

— Δεν αποβλέπει άμεσα στον πληρώματος ποινικής υποστάσης, όπως συμβαίνει στην περίπτωση της επιδίωξης, αλλά γνωρίζει ή προβλέπει βέβαια, αναγκαία του πληρώματος, την οποία και αποδέχεται.

Η επιδίωξη συμπεριφέρεται με τον αγένη δόλο είναι και περιεκτικότερη: εάν υπάρχει επιδίωξη, υπάρχει πάντοτε και ο αγένης δόλος (ως και το αντίθετο).

«ενδεχόμενος δόλος» → ο δράστης γνωρίζει ως ενδεχόμενη την εκ της πράξης του παραγωγή των κατά νόμο απαγορευμένων εννοιών κάποιας εξιστοποίησης πράξης περιστατικών και αποδέχεται αυτή βλάβη με την 27.1 ΕΔΒ ΠΚ.
έτσι και ενώ όπως και όταν αγένης ή αναγκαίος δόλος, ο δράστης αποδέχεται ψυχολογικά την πραγματική του εγκληματική αποκλεισμένη και με αυτήν έννοια το «θέλει».

→ Το βουλητικό στοιχείο διακρίνεται τον ενδεχόμενο δόλο από την επιδίωξη και αγένη.

• Η επιδίωξη ή αλλιώς «δόλος βουλοῦ ή αγένης δόλος α. βαθμῶς» διαφέρει από τον αγένη και τον ενδεχόμενο δόλο κατά το βουλητικό στοιχείο.
— ο δράστης επιδιώκει από βλίνει στο εγκληματικό αποτέλεσμα και έτσι το επιδιώκει.
— εάν άλλες δύο δεν το επιδιώκει αλλά απλώς το αποδέχεται.
— Το αποτέλεσμα επιδιώκεται με μία συμπεριφορά, εφόσον αυτήν δεδομένο αποτέλεσμα δε θα επέκριναν, αλλά εάν υπήρχε. (όσον περίκειται)

Για την ύπαρξη δόλου βουλοῦ δεν ενδιαφέρει μετ' αρχήν το είδος της πρόβλεψης εφόσον του βαθμού πιθανότητας επέκτασής του.
— αρκεί το ότι ο δράστης επιδιώκει να εν λόγω αποτέλεσμα.

→ Δεν μπορεί ωστόσο να φέρει το χαρακτηρισμό μιας τελείως απομακρυσμένης πιθανότητας.

«εν γνώσει» είναι → όταν ο δράστης και 100% βέβαιος για το αποτέλεσμα του σκέτου βλαχίου της αν. υποβλήσης.
«αγένης δόλος (β' βαθμῶς) ≠ ενδεχόμενο → διαφέρει ραγδαία του στο γνωστικό βλαχίο» βεβαιότητα με το δόλο εν πρόβλεψης ως απαιτούμενο βουλητικό.
↓
ο δράστης προβλέπει ως αναγκαία συνέπεια της συμπεριφοράς του το εγκληματικό αποτέλεσμα.
↓
εγκληματικό αποτέλεσμα ως ενδεχόμενη παραγωγή βλάβης.

Ενδεχόμενος δόλος και ενδεχόμενη αφέλεια έχουν κοινό το ψυχολογικό στοιχείο μελών βεβαιών αλληλεπανεξαρτησίας και αλληλοεπηρεασμού

Δ οποίος συνβιβάζεται ψυχικά με την ενδεχόμενη πραγματική του κίνηση
αποδέχεται τελικά την αξία και το αξιόπιστο αποτέλεσμα

Δ οποίος πρόκειται στην αποφυγή του αποκλεισμού
 τελεί σε ενδεχόμενη αφέλεια (επηρεάζει την ακολουθεί ο Π.Κ.)

«Θεωρία της εγκληματικής επιδοκιμασίας»

→ Το κοινό ψυχολογικό γνώρισμα συνίσταται στο ότι και στις 3 μορφές δόλου, ο δράστης δέχεται να συνβεί, δηλ επιδοκιμάζει εκείνο που η έννομη τάξη αποδοκιμάζει.
 Δ ο δράστης βρίσκεται βεβαίως ψυχικά αντίθετος προς τις προτάσεις του Δικαίου
 εμφανίζοντας ως ανυπότακτος απέναντι β' αυτές. αντικειμενική προσηλυτιστική

Η απόφαση του δράστη, η οποία είναι εξ αντικειμένου και βεβαιωμένα εχθρική προς το νόμο
 είναι η ουσία του δόλου.

Η έλλειψη γνώσης και βούλησης (επαγρύπνηση και η πλάη) έδω και ως προς ένα γινόμενο στοιχείο της αντικειμενικής υπόστασης του κλάτου δόλου.
 Ανέλλειξη ο δόλος ως προς ένα υποκειμενικό στοιχείο της αντικειμενικής υπόστασης, ο δράστης δεν πληροί ούτε καν την αντικειμενική υπόσταση του εγκλήματος.

«Ειδικά στοιχεία του αδικήματος» 1. η ανόμιμος, παράνομος, έναντι δικαίου, αδίκτος, απόδοτος
 κατά ενόχια τους πλην ανικών βέβαια αντικειμενική υπόσταση, ενώ
 κατά την άδεια βέβαια έρρη του αδικού χαρακτήρα → ο δόλος δεν καθίσταται σε στοιχεία αυτά
 στοιχεία νομικού περιεχομένου που επηρεάζουν την υπαγωγή στην κατηγορία ενεργητικής ή παθητικής πλάης

Η πλάη ως προς τις πραγματικές προϋποθέσεις του βεβαιωμένα οργάνου ενεργητικής ή παθητικής πλάης
 Η πλάη ως προς την αξιολογική καθ' αυτήν είναι πλάη περί του αδικού χαρακτήρα
 Μανωλιδάκης → αν το στοιχείο αναφέρεται στην πρωτογενή κρίση δηλ βέβαια προβολή του κινδύνου (αφαιρείται)
 τότε έχουμε πρόσθετη αντικειμενική υπόσταση 1. η 1η-απαγορευτικής βιαιότητας
 Δ εάν αντίθετα αναφέρεται στην δευτερογενή κρίση, έχουμε ειδικό στοιχείο του αδικού.

Αρ 30 ΠΚ → γνώση και βούληση ως στοιχεία του δόλου θα πρέπει να υπάρχουν
 κατά το χρόνο τέλεσης της πράξης.

Στο δόλο δεν καταλογίζεται ούτε ο προηγούμενος ούτε ο επιγνώριμος δόλος
 Δ εξαιρείται αποκλειστικά τα ελαφρώς εγκλήματα, όπου ο επιγνώριμος δόλος καταλογίζεται
 * ενώ διαρκεί ακόμη το εγκλημα, δηλαδή μέχρι την άρση της παρανομίας με αποδοκιμής

Σε περίπτωση του **εναλλακτικού δόλου** ο δράστης εν βίῃ που έρχεται, δε χωνοίται ποτέ από περιβόητα του ενός πιθανά αλλά αλληλοαποκλειόμενα εγκλήματα

Κατά μια άποψη (υπερβολική) έχουμε κατ'είδαν συρραί τετελεσμένου εγκλήματος και απόπειρα τότε έχουμε το λεγόμενο **δωρευστικό δόλο**,
Κατά μια άλλη άποψη, που κρίνεται ως ορθότερη, ο δράστης θα πρέπει να τιμωρηθεί και μόνο για το εγκλημα που διαπραξεί πραγματικά

Διαδικαστικός δόλος → ο δράστης προβλέπει με ενσυνείδησή του θα πληγεί από τα περιβόητα αποκλειστικά όρατα όταν το έγκλημα αφεθεί είναι **ίθαξο**, τότε η συνυπόκλιση απόπειρα απορραφεί.
Αντίστοιχα όπως τα αποκλεισμένα έγκλημα αφεθεί **δω** είναι **ίθαξο**, τότε το τετελεσμένο εγκλημα, συρραί κατ'είδαν με ενσυνείδηση, η οποία διακρίνεται εν αυτοεξέλιξη απόπειρα και δω απορραφεί. (ΚΒ) 6.536 (**δωρευστικός δόλος**)

Γενικός δόλος → ο δράστης πιθανό ότι ήδη με πρῶτον του ενσυνείδητος αξιοποιώ αποκλειστικά, ενώ αυτή υπάρχει στην πραγματικότητα από μια δωρευστική, στην οποία ο δράστης προβαίνει συνήθως για βελτιστοποίηση του εγκλήματος
→ παλαιότερη θεωρία αντικρίθηκε τέτοιες περιπτώσεις ως τετελεσμένο ανθρωποκτονία και προέκυψε με ενσυνείδηση ότι λείπει κάτι ένας γενικός δόλος
→ ανιστορία άποψη: τιμωρη για απόπειρα ανθρωποκτονίας
→ διακρίνεται απόπειρα → τιμωρη για τετελεσμένη ανθρωποκτονία
→ δωρευστική με πραγματική ανθρωποκτονία ενώ ίθαξο το θανατηφόρο αποτέλεσμα

Η **μελλόν** κρατούσα άποψη σε θεωρία και νομολογία, χαρακτηρίζει το περιβατικό ως μελλόν βιολογική μεταβολή από την ακρίβεια δωρευστική και καταλήγει σε τιμωρη του δράστη για τετελεσμένο εγκλημα εκ προθέσεως εγκλημα

Αποκρίση εν βίῃ → ~~ο δράστης κατ'είδαν ενσυνείδητος εναντίον εφάρμο~~ Λοίσις τιμωρη και ο συνυπόκλιτος γενικός δόλος
→ ο δράστης κατ'είδαν ενσυνείδητος εναντίον εφάρμο εφάρμο υλική αντικείμενο
→ προβλέπει δωρευστικός αντικείμενο
→ απόπειρα του εγκλήματος σε κατ'είδαν συρραί ανθρωποκτονία εξ' αρελίας και εξ' αρελίας για ανθρωποκτονία δόλος κατά προθέσεως βιολογικό αλλο

Πάνω περί το πρόβλημα ή το αντικείμενο
→ ο δράστης κατ'είδαν ενσυνείδητος εναντίον εφάρμο υλική αντικείμενο, το οποίο καταβλάθει, ή πλην όμως πλην όμως περί την αρελίας ορισμένη διακρίση του αντικείμενου, οι οποίες δε βιολογική βιολογικό βιολογικό εν αντικείμενο υπόκεινται του εγκλήματος
→ αποκρίση βιολογική, αυτός ο δόλος του δράστη πρέπει πλην
→ μεταφυσικό πρόβλημα δεν αποτελεί βιολογικό εν αντικείμενο - εφάρμο βίβη ίθαξο

οι λόγοι που αφορούν το άδικο (οι επιτακτικοί κανόνες) αποτελούνται κι εκείνοι από αντικειμενική (εξωγενή) υποκειμενική υπόσταση, η οποία δε περιέχει πληρωσ, αίρει του κατ'αρχήν άδικο χαρακτήρα της ενσυνείδητης βέβαια ανεπιτακτικής υπόστασης πράξης.

Συνεπώς, ο δράστης μπορεί να πλανιέται και ως προς τη μη-πληρωσ, της αντικειμενικής υπόστασης ενός κανόνα που δικαιολογεί την πράξη.

Α γνωρίζουν ότι πράττουν την αντικειμενική υπόσταση ενός κανόνα του Ειδικού Μέρους, αλλά νομίζει ότι δεν πράττει άδικο, γιατί πληρωσ, επιβλ, η αντικειμενική υπόσταση ενός κανόνα άρθρου του άδικου χαρακτήρα της πράξης.

Α πλάνη που αφορά την αντικειμενική υπόσταση ενός επιτακτικού κανόνα, είναι πραχτικό στοιχείο λόγου άρθρου του άδικου.

το αντικείμενο είναι
βασ. πραγματική πλάνη

Ενδιαφέρον κείμενο ανάμεσα στην πλάνη περί το άδικο και την πραγματική πλάνη

Η "επιτακτική θεωρία της ενοχής" θεωρεί ότι η πλάνη που αφορά στοιχείο λόγου άρθρου του άδικου μεταλλάσσεται σε πλάνη περί το άδικο χαρακτήρα (31.2 η κ), η οποία δε οδηγεί εν ύπαρξη επιβλ, πράξη, αλλά στην καλύτερη για το δράστη περίπτωση (συγκριτική πλάνη).

Συμβαίνει ένα λόγο άρθρου της ενοχής, δε περιέχει αυστηρό μόνο μέτρο της ποινής.

Ο δόλος του δράστη συνιστάται από, αλλά παραμένει.

Η "περιορισμένη θεωρία της ενοχής" περιλαμβάνει τόσο την θεωρία όδο και την νομο λογία)

σε βλέπει στις περιπτώσεις πλάνης ως προς ένα στοιχείο λόγου άρθρου του άδικου καθαρά περιπεσ, πραγματικής πλάνης, αλλά ούτε και με βαλμένα πλάνη περί το άδικο χαρακτήρα.

Εννοείται αντιμετώπιση της πλάνης αυτής σαν πραγματική πλάνη

Α κρίνεται κατά τις αρχές περί πραγματικής πλάνης

Αποκλεισμός του δόλου και ενσυνείδητης αφέλειας με

ανοικτό μόνο το ενδεχόμενο της άνω βωδίδωσης αφέλειας.

§ 550 S. 1

Νομική πλάνη (π.κ 31.2)

ο δράστης νομίζει ότι πλάνης ότι δεν πράττει άδικο (δεν έχει βωδίδωση του άδικου χαρακτήρα της πράξης)

γνωρίζει εκείνο που πράττει, θεωρεί όμως πλάνης ότι επιτρέπεται να ενεργήσει κατ'αυτόν τον τρόπο

ο δράστης νομίζει ότι (δεν) υπάρχει κανένας κανόνας που να απαγορεύει ή να αξιώνει μια ορισμένη συμπεριφορά (άρθρο πλάνης)

θεωρεί θεωρία δεδομένης εν ύπαρξη ενός επιτακτικού κανόνα δικαίου που να δικαιολογεί τη συμπεριφορά του (επιτακτική πλάνη)

θεωρεί πλανάται ως προς τα νομικά όρια ενός υπαρκτού λόγου άρθρου του άδικου.

Τόσο δεν έρχεται όσο και δεν έρχεται πάλι διακρίνουμε περιπτώσεις πλάι που αφορούν την εμφάνιση του κανόνα και πλάι που αφορούν ακρίβεια του κανόνα.

- η νομική πλάι δε βυρπάρει του αποκλεισμού του δόλου (όπως η πραγματική) αλλά έρχεται εσχίς (συγγνωστή) ή ενδεχομένως επιμέλει της ποινής (αδύγνωστη)

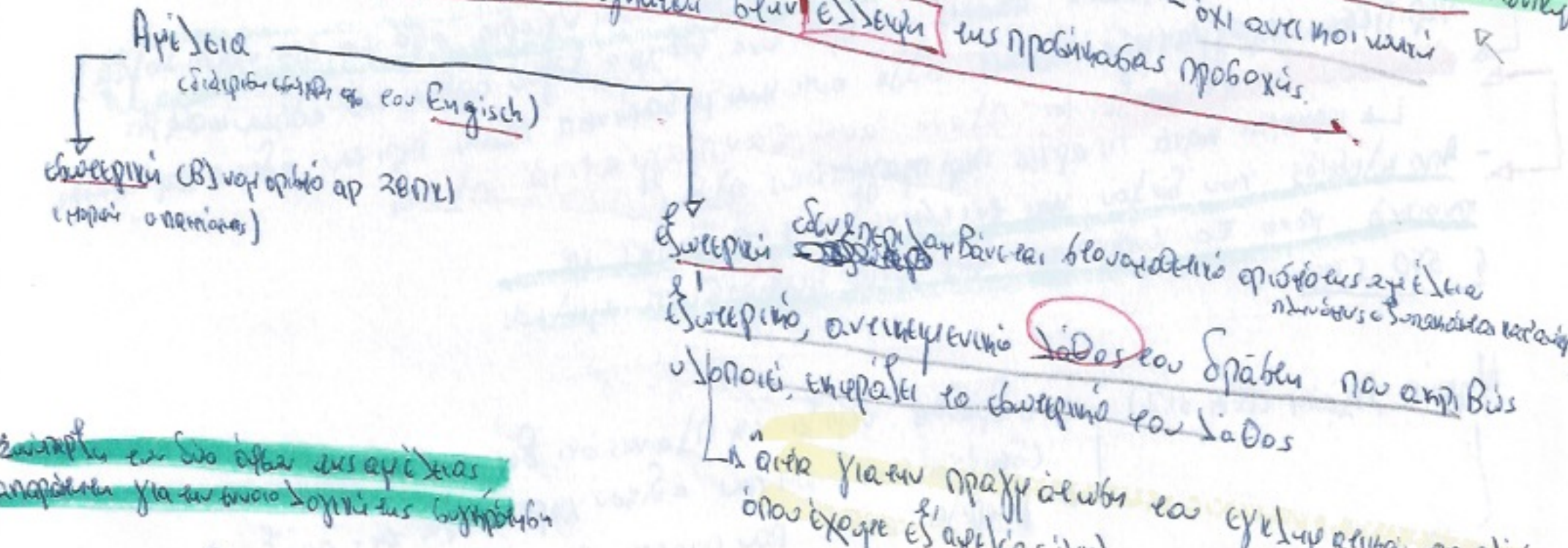
"συγγνωστή" - ο Ανδρουλάκης θεωρεί ότι το ατομικό δυσάρε του δράστη διαδραματίζει εδώ πρωτεύοντα και αποφασιστικό ρόλο.

6.3. Η αριστεία

- Η εσχίς εξ αριστείας αποτελεί εν κατ' εξαιρετική εσχίς.
- Τα στοιχεία της είναι ίδια με εκείνα της εσχίς εν δόλῳ, με τη διαφορά ότι ο δράστης δεν έχει γνώση και βούληση για την πληρωμή της αντικειμενικής υπόθεσης.
- Τον ποχικό βυρδεύοντα δράστη μετα περιστατικά που βυρδεύει την πράξη, καθορίζει η ελλείψη γνώσης ή βούλησης ενώ με την έννομη τάξη η αδιαφορία προς τις επιταγές της.

Χαρακτηριστικό του εγκλήματος εξ αριστείας είναι ότι ο δράστης δεν εγκλιώνει στην κατανόηση προς τα έννομα αγαθά, αλλά απλώς "αφροντισία περί εδαφολογίας της επράξης" Παθ πενή και γόνο αντίθετη του δράστη προς την έννομη τάξη σπρόσωπικότητα μη κοινωνική (αυτή η επρόσωπη επένδυση προς αυτή)

Ασβία της προβλητικής βίαιης του δράστη έγκλημα δεν ελλείπει της προβλητικής προδοχής. (αυτή η επρόσωπη επένδυση προς αυτή)

ζωτική εν δύο άλλα εξ αριστείας απαρτίζονται για έναν λογικό τύπο εγκλήματος

- επικριτική διαφορά ανάμεσα στα τη δύο και στα εξ αριστείας εγκλήματα αποκλεισμός (αυτή η επρόσωπη επένδυση προς αυτή)

- στα εγκλήματα αρκεί για την πληρωμή της αντικειμενικής υπόθεσης επαρκομένη ακρίβεια
- δε έχεται με το αξιόπαινο αποκλεισμός
- στα εξ αριστείας απαιτείται εμπρόθεση κατάθεση πλημμελούς βυρπάρει ένα εξωτερικό εγκλημα

που αντιτάσσεται προς τους κανόνες επιμέλει δύο αρχών, τους έχοντες για το βυρπάρει ακρίβεια εγκλημα.

Το πρώτο στοιχείο (δυ) ^{-περιέχεται, επιτέλει} ^{και μπορεί να μεταβάλει} είναι το κύριο χαρακτηριστικό της εξέλιξης

Το δεύτερο στοιχείο της εξέλιξης συνδέει με ψυχολογική συνέπεια της πράξης του πρώτου

Θα πρέπει να συνδυάζονται μεταξύ τους με τη δύναμη condition sine qua non, όπως ακριβώς το βέλος της υπερθεωρίας με το αξιόπλοιο αποτελεί βέλος της παροχής της αντικειμενικής υποθέσεως.

Η θεωρητική πρόβλεψη θα πρέπει να υφίσταται ως προς όλα τα στοιχεία που αποτελούν αντικείμενο του δόλου, ιδιαίτερα δε ως προς το συγκεκριμένο αποτέλεσμα κατά τα οριζήτα χαρακτηριστικά του

Το τρίτο στοιχείο, το αντικειμενικό λάθος, η κακοτεχνία, αποτελεί την πραγματική συνέπεια της βλάβης των άλλων δόλ

→ υποβαθμίζει εξωτερικά τα δύο άλλα, που αναφέρονται στον εξωτερικό ψυχικό κόσμο του δράστη. Το αντικειμενικό βέλος, που σε περίπτωση ουσιαστικού αποκλεισμού, προμαλίζει το αποτέλεσμα, αυτή βλάβη γίνεται στην αντικειμενική υποθέσει των εξελίξεων εγκληματικών και έτσι (δυ) αποτελούνται αόριστο χαρακτηρισμό τους. κανονικές ποινικές υποθέσεις

- Η έλλειψη παροχής χαρακτηρίζει την αύτη συνέπεια εξέλιξης ενώ η έλλειψη περιόδου την αυτοκίνητη εξέλιξη

- Πάνω του δράστη βέλος "αύτη συνέπεια εξέλιξης" → ο ολοκληρωτική συνάφεται τόσο στο πλημμέλημα της υπερθεωρίας όσο και στην ίδια πράξη του αποκλεισμού
Πάνω του δράστη βέλος "αυτοκίνητη εξέλιξη" → μερικώς και διορθωτική, φέρει την μορφή της εξαίρεσης

→ κατά την αξιολογική μιας συγκεκριμένης περιόδου, θα πρέπει να συνδυάζονται η βλάβη του αντικειμενικού βέλους in concreto, της αντικειμενικής προόδου δόλου εξέλιξης (εξωτερική εξέλιξη) και μετόπιν να διεκρινθεί η εξέλιξη ως μορφή υπαίτιας (εξωτερική εξέλιξη) για να αποδοθεί τελική βλάβη ο φόρος, η μορφή του παραλογισμού για εξέλιξη εγκληματική

Η ως άνω εξέλιξη πλημμέλεια υπερθεωρία με την οποία και μόνο πληθαίνει η αντικειμενική υποθέσει των εξελίξεων εγκληματικών δεν ορίζεται κατά κανόνα στο κείμενο των ορισμών Λογ' αυτό και οι αντικειμενικές υποθέσεις των εξελίξεων εγκληματικών χαρακτηρίζονται ως "αυτοκίνητες"

Βλ + βήματα 6.564
και η εξέλιξη προμαλίζει ένα αντικείμενο χρόνου και πρόσβαση
+ παραδείγματα - ιδιαίτερα η ποινική υποθέσει

Η διακρίση μεταξύ ενδοδίνου και άνευ ενδοδίνου αρέθας προοριζόταν επίσης το έδαφος της αρέθας ως μορφή υπαγωγής,

→ Δεν αποτελεί υβριστική διαβάθμιση της βαρύτητας της αρέθας

(συνήθως τους αρέθες περιλαμβάνει βαρύτερα ως αρέθες)

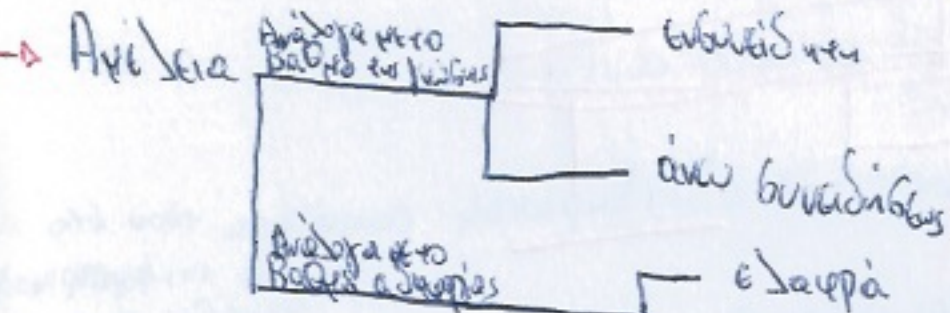
Η βαρύτητα της αρέθας, κατά τον Μαγκνάκι, κάνει in concreto μπορεί να προσδιοριστεί και βυθίζεται με το βάθος της επιτολαιότητας και άλλων προκείμενων του δράστη, που μετακρίβωσι του εφέσταται από τις συγκεκριμένες περιστάσεις.

Ανδραγάτης που βυθίζεται με τη ναυτολογία του ΑΠ

→ θεωρεί ότι η απαξία της ενδοδίνου αρέθας είναι μεγαλύτερη, αφού ο βυθισμός της ταυτοποιείται αποκλειστικά και του ψυχικού πόθου του δράστη έχει πάντοτε οδυστένικη υφή. Αλλάζει βέβαια άνευ ενδοδίνου αρέθας μερικές φορές το δράστη γιατί δε βυθίζεται ψυχικά με τη δυνατότητα του αποκλειστικού

Εννοείται δε μπορεί να παραγνωρισθεί ότι και η απροβλεπτικότητα (έλλειψη προσοχής) μπορεί να αποβεί πιο επιβλαβής από την απροβλεπτικότητα, έτσι ώστε η αντιμετώπιση του απροβλεπτικού δράστη να απαιτεί ενδελεχώς, βαρύτερα αντιμετώπιση στο πλαίσιο της επιτήρησης από αυτήν του απροβλεπτικού.

Στην αρέθια διακρίνουμε διαφορά ειδών ανάλογα με το βάθος της γνώσης και της αδιαφορίας. Η βαθύτης και είδος της αρέθας εκδηλώνεται γιατί επιτηρείται η ποιότητα - ακριβέστερο προσδιορισμό της έννοιας βυθισμός

Βαριά αξιοποιείται με την επιτολαιότητα και παραβίαση ενδιαφέρον με το αξιοπιστία και καθαριότητα με την επιτήρησης ποιότητας

Η διαφορά μεταξύ ενόχως εφ' αρέθας και μη δόλου είναι αβυσσική

→ βυθισμός ελαφρότητας της υπαγωγής σε βεβαιότητα προς το δόλο όταν πρόκειται για πολύ ελαφρά αρέθια τότε βυθίζαμε στο χώρο προς τα οποία της ενόχως

- Η ενδοδίνου αρέθια βυθίζεται με το δόλο (ενδοχόρως), με τον οποίο διαφέρει μόνο στο βουδιστικό πεδίο (από την μη επίθεσης "vs άποδοχή")
- Η άνευ ενδοδίνου αρέθια βυθίζεται με τον causus (το τυχαίο περιβάλλον) → μπορεί υπαγωγής

Δεν αποκλείεται, παρατηρεί ο Ανδραγάτης, μια υπερμετρία να είναι με κάποια έννοια και ενδοδίνου και αβυσσική αρέθια. Ίσως ο δράστης επιφέρει την πιθανότητα επέδωξης του αποκλειστικού σε ποσοστό 10%, ενώ βέβαια πραγματικότητα έφτασε το 40%.

Ανέλεως ως προς ενόχους → ο παρὼν Βέβαιος ορισμένου καθήκοντος (επιμέλειας) κατὰ τὴν διαφοράν τῆς Βούλησιν, ἀπὸ τῆς δράσεως που ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νὰ προβλεπῇ τὸ ἀποτέλεσμα

2 βεβαιότητες: ἐλλείψει γνώμης ἢ βούλησιν σαφηνιστικὸ ψυχικὸ στοιχείο
κατὰ τὴν δυνατότητα γνώμης (αἰσθητικὸ στοιχείο)

- Για τὴν βέβαιον ἀνάρεσθαι βέβαιον καταλογιστικὸ καὶ τὸ μη-κωμικὸ τῆς υπαιτιότητος:
- Εἰς τὴν δράσιν πρὸς τὴν προέβλεψιν τοῦ ἀποτέλεστος (αὐτὴν ἀνεξιδιόνησ ἀνέλεως)
- Εἰς τὴν ἐπεδύκναι τὴν βέβαιον περίστικτον, δε δε πῶς εἰς τὸ ἀποτέλεσμα (ἐνδεχόμενον ἀνέλεως)

Μία πράξις δε μπορεί νὰ τελεθῇ καὶ με δόλο καὶ με ἀνέλεως

Εἰς τὴν ὑπάρχει γνώμης ἀλλὰ ἐλλείπει βούλησιν, εἰς τὴν δυνατότητα νὰ ἔσται ἀνέλεως → ἀνέλεως

Συνεπῶς τὰ ἐξιστολογικὰ στοιχεῖα τῆς δυνατότητας γνώμης καὶ ἀνέλεως

«ὅτι»

ἀνεκτικὸ κριτήριον
ἐν τῇ βούλῃ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῇ κατὰ τὴν φύσιν ἀνέλεως

«μπορεῖ» - υποκειμενικὸ κριτήριον

- τότε ἴσως εἴη λόγος ὁ ἀποκλειστικὸς τῆς ἐθελούσης ἀνέλεως, ὡς ὁ δράστης ὁ δὲ δύναται εὐχεσθαι ὅτι ἡ ἀδυναμία τοῦ ἑαυτοῦ εὐχεται, δε μπορεί νὰ καταβάλλῃ τὴν ἀνέλεωσιν προδοτικῶς, ὡς ἡ ἀδυναμία τοῦ ἑαυτοῦ εὐχεται, ἀναγκαστικῶς εἰσάγοντες πρὸς τὴν βελτιωτικὴν ἐπιδράσιν με τὴν ποινὴν.

II ἀνέλεως βέβαιον τῆς ἀλλοῦ - δύναται πράττειν διαπορίσει τὴν λέγοντες
«ἀνέλεως τῆς ἐνοχίας»

Στὸ πεδίο τῆς ἐνοχίας, ἡ προδοτικὴ καὶ εἶναι στρατηγικὴ βέβαιον ἴδιο τὸ δράστην
ἐθελούσως, ἀνὸς δράστης ἑαυτοῦ θύει ἀνάλογα με τὴν προδοτικὴν τῆς δυνατότητας νὰ γινῇ
ὅτι πρὸς τὴν καταβολὴν ἐπὶ τὴν κατὰ τὴν φύσιν ἀνέλεωσιν, ὡς ὁ δράστης ἀνέλεως νὰ προβάλῃ

Για τὴν ὁλοκληρῆ τῆς ἐπιδόσεως (ποινικῆς) ἀνέλεως τοῦ ἐγκλήματος ἐξ ἀνέλεως
ἀνέλεως τὸ ἐξωτερικὸν βέβαιον τῆς ὑπερφορᾶς τοῦ δράστη καὶ ἔχει προκαλέσει αἰτιώδως, ὡς
τὸ ἀποτέλεσμα, νὰ ἀναγκασθῇ βέβαιον κατὰ τὸν ἴδιον τῆς δράστην.

υποκειμενικὸ ἐπικάλυψιν τῆς ἐπιδόσεως ἐξωτερικῆς ὑπερφορᾶς

- ὅσο ἐπὶ τὴν κατὰ τὴν φύσιν ἀνέλεωσιν διαφέρει ὁ δράστης, ὅσο πιο πολὺν λόγον αἰτιώδως
διαφορᾶς δε μπορεί νὰ προβλεπῇ.

ὅσο ἐλαττωτέρη εἶναι ἡ δύναμις τοῦ δράστη ἀπὸ τὸ καθήκοντος, ὅσο ἑλαττωτέρη δύναμις
πρέπει νὰ ἀναγκασθῇ ἀπ' αὐτοῦ, ἀπὸ τὸ καθήκοντος, ὅσο ἑλαττωτέρη δύναμις
ἀπὸ τὸ καθήκοντος, ὅσο ἑλαττωτέρη δύναμις, ὅσο ἑλαττωτέρη δύναμις, ὅσο ἑλαττωτέρη δύναμις

7. Η Απόπειρα

Πολλές φορές ο νόμος μεταθέτει την ποινική πρόταση σε προχύτερο βαθμό, θεωρείται αξιόποινος για ένα προχύτερο βαθμό της ολοκληρωμένης πράξης.

→ διαρύνεται παρέχοντας στο ένοχο αγαθό ποινική πρόταση

- ⓐ ιδιαίτερες ποινές (ειδικές) υποβάθρου διακινδυνεύει & χρεώνει, αρ 382 π.κ
- ⓑ οι προπαραβλεπόμενες πράξεις να τιμωρούνται αυστηρώς με ιδιαίτερη ποινή & αρ 138, 321 π.κ
- γ Η απόπειρα μεταθέτει την ποινική πρόταση σε προχύτερο βαθμό, επηρεάζεται με τη γενική αρχή του ποινικού κοσμάκου της απόπειρας.

το αξιόποινος της απόπειρας είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα του σύγχρονου π.δ.

Η "Carolina" γνώριζε ήδη το 1532 μια ανεπιτυχής ποινή ποινικοποιεί τις απόπειρες με κάθε περιγραφή αξιόποινος συμπεριφοράς.

Κατά Βάβη η απόπειρα μπορεί να συνδεθεί με κάθε περιγραφή αξιόποινος συμπεριφοράς, με κάθε ποινική (αδικία) υποβάθρου του Ειδικού Μέρους.

Εκείνο που χαρακτηρίζει την απόπειρα ως ειδική (ειδίκευση, ειδική) ποινή του συγκεκριμένου που περιγράφει ως ποινή υπαρκτότητας εναντίον ως ειδική (ειδίκευση, ειδική) ποινή του συγκεκριμένου και γ' αυτό μπορεί να συνδεθεί.

Προκειμενικές θεωρίες της απόπειρας

→ δίνουν μεγαλύτερη έμφαση στη δέσμευση δράστη, χωρίς να παραβλέπουν την αντικειμενική ποινή εναντίον

vs Αντικειμενικές θεωρίες

→ επιβεβαιώνει περαιτέρω σε αυτό που πραγματοποιήθηκε ο δράστης, δεν αντικειμενική και επικίνδυνη δράση, χωρίς βέβαια να παραιτούνται από την αναγκαιότητα ύπαρξης βούλησης για πραγματοποίηση

Προκειμενικές θεωρίες της απόπειρας → οδηγούν στο αξιόποινος χωρίς να λαμβάνουν υπόψη, αν η απόπειρα δεν συγκεκριμένη περίπτωση ή γενική. Θα μπορούσε να οδηγήσει σε τελετέριο εγκλημα. Το μόνο συγκεκριμένο σύμφωνα με αυτές τις θεωρίες είναι ότι ο δράστης εκδηλώνει με αντικειμενικό τρόπο τη βούληση του να τελέσει μια αξιόποινη πράξη.

→ καθοριστική σημασία έχει η εκδήλωση προς το ένοχο αγαθό και το δικαίο βούληση του δράστη (εγκ. βούληση)

Το κατά πόσον το αντικειμενικό αυτό γεγονός είναι γενική πρόνοια οδηγεί σε τελετέριο εγκλημα είναι αξιόποινος

Η βούληση δεν απόπειρα μπορεί να είναι τόσο εύκολη ή και εύχρηστη, από την ολοκληρωμένη πράξη. → βούληση τιμωρίας → επρόθετος απόπειρας

Αντίθετα μεν οι αντικειμενικές θεωρίες οδηγούν στην ποινικοποίηση της απόπειρας, η υπερπεριορά του δράστη είναι γενική πρόθεση να οδηγήσει στο τελεσθέν εγκλημα.

Εκ η δικαιολογική βάση του αξιόποινου της απόπειρας βρίσκεται στον κίνδυνο της απόπειρας γενικότερο αντικείμενο κίνδυνο πράξεως της αντικειμενικής υπόθεσης ορισμένου εγκλήματος.

Συνεπώς → 4η απόπειρα απόπειρα σε τιμωρείται
• ~~απόπειρα αντικείμενο της απόπειρας από πλευράς ενόχου συνέπειαν~~

Απόπειρα απόπειρα (αρ 43 Π.Κ)
Εάν το αντικείμενο ή το υποκείμενο της ποινικής υπόθεσης ή το μέσο που χρησιμοποιείται για την πράξη της ποινικής υπόθεσης ήσαν απολύτως απόπειρα.

Εάν απολύτως αδυναμία ολοκλήρωσης του εγκλήματος

Εάν απολύτως απόπειρα αντικείμενο ή υποκείμενο → δεν έχω καν πληρωθεί της ποινικής υπόθεσης

Εάν απολύτως απόπειρα του μέσου → δεν οδηγεί σε διακινδυνεύση ή απειλή της ζωής ή ακεραιότητας του σώματος

Ενδιαμέσες θεωρίες περί απόπειρας

- «θεωρία του δράστη» → ανάγει το λόγο του αξιόποινου στην επικινδυνότητα του δράστη, στην αυτή επικινδυνότητα στο χείρο του. Σπερβότερο αντικειμενική λαμβάνει όμως παράσταση υπακούει και το υποκείμενο στοιχείο του δόλου.
- «θεωρία της ενόχου» (κρατούσα στη γερμανική ποινική επιδίωξη) → δε συμβιβάζεται με την πιοστη τιμωρία του δράστη σύμφωνα με τον Π.Κ.
- «θεωρία της ενόχου» (κρατούσα στη γερμανική ποινική επιδίωξη) → δε συμβιβάζεται με την πιοστη τιμωρία του δράστη σύμφωνα με τον Π.Κ.
- «θεωρία της ενόχου» (κρατούσα στη γερμανική ποινική επιδίωξη) → δε συμβιβάζεται με την πιοστη τιμωρία του δράστη σύμφωνα με τον Π.Κ.

Εάν απολύτως απόπειρα του μέσου → δεν οδηγεί σε διακινδυνεύση ή απειλή της ζωής ή ακεραιότητας του σώματος

Εάν απολύτως απόπειρα του μέσου → δεν οδηγεί σε διακινδυνεύση ή απειλή της ζωής ή ακεραιότητας του σώματος

Εάν απολύτως απόπειρα του μέσου → δεν οδηγεί σε διακινδυνεύση ή απειλή της ζωής ή ακεραιότητας του σώματος

Εάν απολύτως απόπειρα του μέσου → δεν οδηγεί σε διακινδυνεύση ή απειλή της ζωής ή ακεραιότητας του σώματος

Εάν απολύτως απόπειρα του μέσου → δεν οδηγεί σε διακινδυνεύση ή απειλή της ζωής ή ακεραιότητας του σώματος

αρ. 42. ΠΚ → Η εν απόπειρα αξιόποινη πράξη προδιορίζεται ουσιαστικά από 3 στοιχεία
(i) δόλο (απόφαση εκπλήρωσης της αντικειμενικής υπόθεσης)
(ii) (άρχη) αρχή επέλευσης της αντικειμενικής υπόθεσης
(iii) μη ολοκληρωτική της αξιόποινης πράξης

→ το γιατί δεν ολοκληρώθηκε είναι αδιάφορο πέν γιατί υπάρχει απόπειρα, έτσι όπως συμβαίνει για τη διάρεια της βεπικραβύλιας - μη πεπρωμένη και για την υπαναχώρηση από την απόπειρα

→ το αξιόποινο της απόπειρας είναι **επιθεωρητικό**
βέβαια με το αξιόποινο του τελεθέντος (ολοκληρωμένου) εγκλήματος
Ανθε κάποια περίπτωση, με τη δεύτερη ενέργεια του δράστη, πραγματοποιηθεί η αντικειμενική υπόθεση του εγκλήματος, αυτός δεν υπέκει εθίσει και για απόπειρα του αυτού εγκλήματος από την πραγματοποιηθείσα ενέργεια του

- Η απόφαση για το αν βρισκόμαστε προ πράξης, που περιέχει αρχή επέλευσης ή προπαραδοκωατικής απής πράξης, γίνεται πάντοτε εφόσον έχουμε σχέδια του δράστη (επικίνδυνο απειλητικό) για διαπραίωση του εγκλήματος και ως παράδοξο ενοχλητικό στο να το δράστη, εκρήκτο (απειλητικό)
→ απόπειρα - **εγκλημα** **με υπέρχειλή** **απαιτητική** **υπόθεση**

Υποκειμενική απαιτείται ο δράστης να έχει καταρχάς δόλο πραγματωθεί **όλων** των στοιχείων της αντικειμενικής υπόθεσης. Η βούληση πρέπει γ' αυτό να προανατεθείται προς την πραγματοποίηση **ολοκληρωτική** της αντικειμενικής υπόθεσης.

→ Η βούληση τελεώσεως της αξιόποινης πράξης, αποτελεί το βιολογικό στοιχείο του αξιόποινου **πρόφα** αδικού της απόπειρας (αρκούν και ενδεχόμενος δόλος)

→ Η «απόφαση επέλευσης» ως στοιχείο της απόπειρας είναι κατά βάση ο δόλος του σπινίου ολοκληρωμένου εγκλήματος, με μία όμως σημαντική διαφορά: δεν **απόπειρα** ή απόφαση υπέρβαινε το πραγματοποιημένο, αλλά την τελεώση, αφού ο δράστης θέλει την απόπειρα

→ **απόπειρα** **ως εγκλημα** **με υπέρχειλή** **υποκειμενική** **υπόθεση**
→ ταύιζεται με την «υποκειμενική υπόθεση του εγκλήματος»

→ Όταν απαιτείται για την επέλευ ενός εγκλήματος να υπάρξει ορισμένη μόνο ποσότητα δόλου, ενώ η απόπειρα θα πρέπει να γίνεται μόνο με το δόλο αυτής της ποσότητας.
B 3 και 6623. 68

→ Όταν ο δράστης βυναρτά την «αρχή επέλευσης» του εγκλήματος με την ηλίρωση κάποιου «θελικού ή αρνητικού όρου» τότε (δόλος υπό αίρεση)
α) θετική διαβύση αίρεση → δν υπάρχει απόπειρα
β) βέβαιη διαβύση αίρεση → η απόπειρα έχει ουσιαστικά λυθεί

Ο τύπος του Frank θα έπρεπε να μεταβληθεί ως εξής:

Αρχή εκτέλεσης (του εγκλήματος) συνιστά η πράξη του δράστη που με βάση το σχέδιό του και τη δική αντίληψη του η πράξη του, εμφανίζεται ως συστατικό στοιχείο πράξης, η οποία πληροί την αντικειμενική υπόθεσή.

- Η αντικειμενική, κατά τον Ανδρουλάκη, θέση του Π.Κ. διαφέρει ^{από} ~~από~~ ότι α) να μην τιμωρεί την απόπειρα απόπειρα, αλλά πάντως με πλήρη μικρότερη, μεγαλύτερη βεβαιότητα εξέκτισ της απόπειρας
- β) αφαιρεί ατιμώρητη την απόπειρα που επιχειρήθηκε ως τέτοια από επίδοξη ταυτολογία

Κατά τη νομολογία συμπληρώνεται καθόλου έναν ως απόπειρα αντίθετα σε στοιχεία της αντικειμενικής υπόθεσης του εγκλήματος, οι πράξεις που χρειάζονται να επιβεβαιωθούν στην αυτοπόθεση, βρίσκονται σε άμεση και αναγκαστική συνάφεια με τις προϋποθέσεις και οργανωτική στην πλημψητικότητα, εάν δεν ανακο πώς για οιονδήποτε λόγο

- Όταν δεν υπάρχει αρχή εκτέλεσης του εγκλήματος, θεωρείται εν πάση περιπτώσει, ότι υπάρχει αυτή προπαρασκευαστική πράξη. Προπαρασκευαστική πράξη: ό,τι μόνο διευκολύνει ή καθιστά δυνατή την εκτέλεση της πράξης π.χ. πτυχόν πράξιόνα όπλου, αναζήτησή του κόπου και η μεταφορά των εργαλείων για την τέλεση του εγκλήματος

- Η περιέχουσα "αρχή εκτέλεσης" πράξη, θεωρείται αξιόποινη απόπειρα εγκλήματος, αυ οι προπαρασκευαστικές πράξεις παραμένουν κατά κανόνα ατιμώρητες. Μόνο κατ'εξαιρεση, σε ορισμένες περιπτώσεις οι προπαρασκευαστικές πράξεις προβλέπονται και τιμωρούνται ποινικά. Π.Κ. 135.2, 211 ΠΚ → στα εγκλήματα της "έλασης προδοσίας" και στα εγκλήματα "πρίκουπλεια" θα πρέπει να τιμωρούνται αυτοτελώς οι προπαρασκευαστικές πράξεις για να προβλεπτείται βραβεία και εχέματα το ελάχιστο έναρξη αφαθό. Ο αυτός τις περιπτώσεις η πράξη θεωρείται πλήρης με την τέλεση των προπαρασκευαστικών πράξεων.

Απόπειρα υβριόση, τιμωρείται προπαρασκευαστικών πράξεων υβριόση δεν είναι δυνατή, γιατί τότε θα τιμωρείτο η απόπειρα της απόπειρας. Θα είχαμε διερεύνηση του αξιολογίου, που δε βελτιώνεται στο νόμο και ορισμένα δεν είναι αποφασιστικά, ως αντίθετα στην αρχή, "καμία εγκλημα κατά ποινική χωρίς νόμο".

Τελικό έγκλημα → όταν ο δράστης πράξει εθελούσια κάποια ποινική υπόθεση του Εδικού Μίσους του ΝΧ

ουδαδικτική αποπέρωσι των εγκλημάτων → Δι' τελείωσι αυτού κατά την κοινική του απαίτη, βυρπότη με την πράξη και του εγκληματικού βήματος, του οποίου ονόμας απαιτεί βερισμένη εγκρίματα. π.χ. 342 ΝΧ, 386 ΝΧ

- Εφόσον λείπει (πραγματικά) έβω και ένα βεσχείο της αντικειμενικής υποστάσεως, δεν υπάρχει τελικό έγκλημα. Μπορεί το ποιο ποιο να έχουμε ^{τα μίμης, αυθελούσια αξιόποινη πράξη βέβαια με την τελική του εγκρίματα} απόπειρα, έβωσιν η απόπειρα του δράστη και ουσίαν προς την ηλίμωσιν των πράξεων απολείπομένων βεσχείων της αντικειμενικής υποστάσεως.

- Το "τετελεσμένο έγκλημα" απορροφά την απόπειρα, υπό την προϋπόθεσιν βέβαια ότι ανάμεσα τους, παρεστρέχεται βτική χρονική διαφορά. Ισχύει

Μέχρις ενός βήματος, δικαιολογημένα χαρακτηρίζεται η απόπειρα ως η αναβίωσις της ηλίμωσιν. η λήσι (πραγματική) → η απόπειρα του υποκειμενικού έβωσιν του αντικειμενικού (ο δράστης πράττει περιβόητα απόστα ούτι) αντί βήματος. απόπειρα → η απόπειρα του αντικειμενικού έβωσιν του αντικειμενικού (ο δράστης πράττει λιγότερα απόστα ούτι) η ηλίμωσιν απόπειρα ανάμεσα δεν απόπειρα και την ηλίμωσιν είναι (ο δράστης πράττει λιγότερα απόστα ούτι) αμείβοις ως προβληματική.

- Στα η-μύβια εγκρίματα παράλειψι, όπως και βτα εγκρίματα διατέλει, είναι δυνατή απόπειρα. Για την παράλειψιν δεν χρειάζεται προπαραβήκω κι επομένως η διακρίσι ανάμεσα βε προπαραβήκωσιν πράξεων και αρχή επέλεσι, βιν αφορά βτα εγκρίματα παράλειψι είτε αποκλεί προβλημα β' αυτού.

Η πράξις βνέσιν βέχεται ότι η παράλειψι αρχίζει όταν παύεται (άκορη) η πρώτη δυνατότητα ελφβόβης προς αποτροπή του αποτελέσματος. β' βυβόβης, κατ' αρχάς η έβωσιν της απόπειρας βυρπότη με την έβωσιν της παράλειψι που προβάλλει την εγγυητική έβωσιν του δράστη. Ο Ανδρικόβης, έβωβεται με την "πρην έβωβόβησιν απόστα", κατά την οποία παύει επέλεβης του δια παράλειψιν τελούμενου εγκλήματος υπάρχει από την βεσχή που ο υπόκρητος, παύεισιν έβωβόβης, ανέναντι βε έναν κίνδυνο που έβωσιν δύνάται έβωβόβης

και πριν από τη συμπεριφορά μιας τέτοιας καταστάσεως, είναι Αδούλδη),
απόπειρα υπάρχει επίσης όταν ο υπόχρεος (ο εγγυητής) μείνει απομακρύνεται από τον τόπο
ανάγκης, καθιστερώντας έτσι αδύνατη - ενδεχομένως - την εκτέλεση του αποπράσι- του
αποπειράσεως, εκμεταλλευόμενος βεβαίως τον αυτί που προβλέπεται (εγκλημα δια παραλείψεως ενόχου)

«Θεωρία της αυξήσεως του κινδύνου»
↳ Αρχή εκτέλεσης" με ίση αξιολογία απόπειρα υπάρχει από ενόχου που θα αυξηθεί
βιμτανικά, από την αδράνεια του υπόχρεου ^(εγγυητή) κινδύνος για το ένοχο αχάθ.

Αρα και βία εγκλήματος παράλειψης θα πρέπει να σταθμιστεί, αφού βέβαια λάβουμε
υπόψη εννοητική παράσταση που έχει ο δράστης για τη πράξη του
αν ο κίνδυνος έχει αρχίσει ήδη με την πράξη του εγκλήματος.

Απόπειρα είναι δυνατή και βία εγκλήματος παράλειψης - αποπράσι- του βιμτανικά
α) όταν βιμτανική αντικείμενη υπόστασή του περιλαμβάνεται αποτέλεσμα που δε πραγματοποιείται
β) όταν η βιμτανική ενσπορία ή παράλειψη είναι αξιολογική βίμτανικά βιμτανικά π.χ αρ. 252 π.κ

Επίσης υποστηρίζεται ότι σε εγκλήματα χυβίας παράλειψης μπορεί να εξαιρεθεί
να υπάρξει απόπειρα βιμτανική ανάστροφος ή λανθάνου αναφορικά
με τη περιστατική που βυμτανούν την πράξη
π.χ βιμτανική παράλειψη λυτρώσεως από κίνδυνο ζωής (άρθρο 303 π.κ), ή αναφορά κινδύνου ζωής

πρώτη παράλειψη - «Αρχή εκτέλεσης» του εγκλήματος ενώπιον υπάρχουν ακόμη περιθώρια
για μια επίβαση βιμτανική, «τετελεσμένο εγκλημα» δε βιμτανική που είσοια περιθώρια δε υπάρχουν
↳ δε εκκρεμότητα παραμένει και η μη πεπεραμένη απόπειρα εν μέρει εγκλήματος
Εάν ο υπόχρεος ανταποκριθεί έλθου βιμτανική υποχρέωσή του,
θα μείνει στην ύλη χωρίς αναχώρητος από την πεπεραμένη παράλειψη
Αντίθετα αν επιμένει θα τιμωρηθεί για το τετελεσμένο εγκλημα (αποπράσι- του
εγγυητή π.κ)

• Σε εγκλήματα αποπειράσεως, η απόπειρα βυμτανείται κυρίως στο ότι ο δράστης
απλώς με τη βιμτανική παράλειψη «εξέρχεται» (πρόθεση) με το αποτέλεσμα «αλλά δεν το πέτυχε»
• Αντίθετα, σε εγκλήματα απλώς βιμτανική παράλειψη (π.χ. «απλή παράλειψη»)
καθιβεταται βυμτανική διαχωρισμός της απόπειρας από το τετελεσμένο εγκλημα.

↳ πράξεις απόπειρας είναι μόνο εκείνες, με τις οποίες η βιμτανική
απλώς «εξέρχεται» αλλά δεν βυμτανείται ακόμη πλήρως σε πράξη
(π.χ. απόπειρα για να σκοτώσει ο δράστης, «απλή παράλειψη» είναι επιδοκίμια απόπειρας)
Σε απλή παράλειψη, καταλύουμε ταχύτερα σε ολοκληρωμένη πράξη απόπειρα βιμτανική αποπειράσεως

• Ανάλογες συνέπειες αντιμετωπίζουμε και στα εγκλήματα αμερικής διακινδύνευσης, όπου δύσκολα διακρίνεται η απόπειρα από το τετελεσμένο έγκλημα και το ίδιο γιατί η αμερική διακινδύνευση συνδέεται με μια απλή υπερτίερα.

• Πράξεις απόπειρας κατά βίου είναι εκείνες, με τις οποίες η ενέργεια αρχίζει με αλλά δεν πραγματοποιήθηκε εφ' όσον κλήρος.

Η δυνάμει απόπειρα, συμφωνεί ο Μακλεδάκης, θα επιτιμωθώ με τα χρόνια κρείριο. π.χ ψευδορκία, δολοφονία → ετήσια εγκλήματα αμερικής διακινδύνευσης που επιδέχονται απόπειρα αντίθετα 285 ΠΚ → δεν επιδέχεται απόπειρα

• Αντίθετα, στα εγκλήματα συγκεκριμένης διακινδύνευσης συνδέεται με ένα αποτέλεσμα που συνδέεται διακινδύνευσης → όταν αποτύχει το αποτέλεσμα, υπάρχει απόπειρα

• Στα "εγκλήματα επιχείρησης" δε μπορεί να υπάρξει απόπειρα
→ ο ποινικός νόμος προβλέπει για Β' βαθμό και τιμωρήσει είναι την απόπειρα μιας εξίσωσης πράξης, με την ευνοϊκότητα της βέβαιης αντικειμενικής πρόθεσης
π.χ απόπειρα εβχάσης πρόδοιας επιμάρτυρας όπως και το τετελεσμένο έγκλημα
→ η κρίση της κοινωνικής δικαιοσύνης της συγκεκριμένης υπερτίερας γίνεται
εξαιρετικά ελαφρύς πρώτο βαθμό της απόπειρας.
• όπου ο νόμος θέλει τη διευκόλυνση εξίσωσης προς την κατεύθυνση των
απλών προπαροδικτικών πράξεων, τότε αυτό αναγράφεται π.χ 135, 211 ΠΚ

• Στα εγκλήματα αποτελέσματος χαρακτηρίζονται εγκλήματα διαμαρτυρία εφ' όσον
για το εί θα πρέπει να βρεθεί και ποια θα πρέπει να είναι ποινική αντιμετώπιση εάν την
το βαρύνει έγκλημα παρέχει στο βαθμό της απόπειρας, πλην όμως απ' αυτή
παράγει το βαρύνει αποτέλεσμα που επιτίμωται τον ποινικό.

π.χ Α αβία βίαιη Βία κατά της Β για την εξαναγκάσει βεβήγηση βιολογία,
336 ΠΚ και Β πηδάει λόγω της αβιόθετας Βίας.

• Ελάττωμα (αποτέλεσμα) απόπειρα διαβάσει με την κλίση στο βαρύνει ποινική
περίπτωση της επιτίμωσης του θανάτου του θύματος και βέβαιος
ο δράστης θα επιμάρτυρας με την π.χ 340 ΠΚ κατά τις διατάξεις
της ποινικής απόπειρας του αρθ. 421 - αμερική κατά το πρώτο αρθ 83

• Β θα πρέπει να επιβληθεί η π.χ ποινή του 340 ΠΚ
• Γ αβία και βίαιη απόπειρα αβιό Βιολογία (αρ 336) και αβιολογία εξ' αμερικής (302 ΠΚ)

• Στα ποινικά πράκτα (Βιολένς 1.χ) και βία (1.χ 1.1),
 όμως δεκτό ότι απόπειρα είναι νομική πράξη
 - από το χρόνο που τελείται μία πράξη
 1.χ 60 Βιολένς και βιολένς Βία ή βία 1.χ 1.1 και άσκηση βίας Βία 1.χ 1.1

- Οφείλονται παραδοχή μας για το Π.Δ της πράξης
 να τηρώμεται σύμφωνα με το ισχύον Δίκαιο υπόπλο η απόπειρα από το πεπρωμένο έγκλημα.
 • η απόπειρα δεν είναι αξιόπονη βέβαια τα εγκλήματα (42.1 ΠΚ - απόπειρα παιδεύσεως δεν τηρώμεται)
 • η έννομη συνέπεια, όταν τηρώμεται η απόπειρα, κατά κανόνα μετρίαζεται

αφ 42.1 ΠΚ - απόπειρα καθουργίας και πλημμελούς τηρώμεται πάντοτε,
 χωρίς να χρειάζεται να γίνει ειδική αναφορά στις επιμέρους ποινικές υποθέσεις
 του Ειδικού Μέρους του Π.Κ

42.3 ΠΚ - οι κατεκίς έμφυς του αξιολογίου - η πράξη μπορεί να κριθεί πως εμψεύστη
 τότε μέχρι αυτονομική βάρυντα, ώστε επιβολή ποινής βέο δράστη της να είναι έδικοη
 Εξω η πράξη καταναγκαστικό ο δράστης κρίνεται ότι δεν αξίζει να τύχει ποινικοί κόλασες
 τα Εξαιρέτως συνέπεια η περίπτωση της εκούσιας υπαναχώρησης από πεπρωμένη απόπειρα
 (44.2 ΠΚ), όπου αυτή δίνεται μόνο βέβαιον από τους τυχόν συμπεριλαμβανόμενους αποκρίτες

- δε μπορεί να ελεγχθεί όταν απελευθερώσει χρηματική παύση,
 όπως είχε συμβεί χάρη ιδέας ο Α. Μπορόπουλος
 - Η απόπειρα της απόπειρας μετρίαζεται σε κυρίως ποινές (και Βαβλικά ότι παρρηγορία)

- Η απόπειρα θεωρείται ως ένας λόγος μείωσης της ποινής και συνέπεια
 ισχύει πάντοτε στην περίπτωση αυτή και το αρ 85 ΠΚ

Ratio του Π.Κ 85 - η απόφαση του αυτού ενδεχομένως απόπου της
 σχεδόν πλήρους εξαμείωσης της ποινής δια εξαρχής επαλληλίων μειώσεων
 - δεν ισχύει για τις περιπτώσεις όπου το ελαφρυντικό βεβαιό οφείλει στην
 εξαρχή προνομίου εγκλήματος, όπως υπάρχει νέα ανασταλτική ανασταλτική απόφαση

Απόπειρα
Πρόθεσις (42.ΠΚ)

Απόπειρα (43.ΠΚ)

Απολύτως
απόπειρα (43.ΠΚ)

⊕
Σχετικώς
απόπειρα
(τιμωρίται κατά το 42.ΠΚ)

⊕ Σχετικώς απόπειρα θεωρείται η απόπειρα

⊖ Όταν το μέγεθος ή η ενέργεια που έγινε είναι μικρό καθ' εξαίρεση για την
πραγματική της αντικειμενικής υποστάσεως του εγκλήματος,

αλλά δεν χαρακτηρίζεται περίπτωση δεν είναι ικανά να επιφέρουν το επιδιωκόμενο
αποτέλεσμα, είτε λόγω εξασθένσεως της ενέργειας είτε λόγω απολύτως τυχαίων περιστατικών.

⊖ Όταν το αντικείμενο κατά του οποίου κατευθύνεται η ενέργεια του δράστη,
ήσαν μόνον επιδεικτικό είδος του εγκλήματος, αλλά από τυχαία περιστατικά,
δεν βρέθηκεν στο τόπο όπου ο δράστης νόμιζε ότι θα το πρόβαλλε αποτελεσματικά.

Στη μέν απόπειρα απόπειρα, η παρέκθεσι των γεγονότων εν τω νω του δράστη,
εφόσον διασώζεται πραγματικώς του αποφευγόμενου εγκλήματος ανταποκρίνεται
στην πραγματικότητα, ενώ στην απόπειρα απόπειρα κατεξέχον δε συμβαίνει.
- Το κριτήριο διακρίβη μεταξύ πράξεως του δράστη που περιέχει αρχή επιτέλεσης
του αποφευγόμενου από αυτόν εγκλήματος και απλής προπαρασκευαστικής πράξης
είναι πάντοτε αντικειμενικό.

⊖ και στην απόπειρα απόπειρα, η πράξις που επιχειρείται από το δράστη
πρέπει να είναι τέτοια, ώστε, εάν η παρέκθεσι των γεγονότων βεβαίως ήταν αληθής,
τότε θα έρχετο η ποινή να πραγματοποιηθεί η αντικειμενική υποστάσις του εγκλήματος.

Αρ 44.1 ΠΚ → ΑΜΗ πεπερασμένη απόπειρα

Αρ 44.2 ΠΚ → πεπερασμένη απόπειρα

→ λόγος προσωπικής αναλογίας από εν ποινή
→ λόγος παραίτητης είσεως της ποινής

"δεν εν βούλησι" → δεν για υπαναχώρησιν
και όχι συνενόη εξωτερικού μεταναγκασμού τέτοιου, ώστε ο δράστης να αντιμετωπίσει
την υπαναχώρησιν ως μόνη δυνατή συμπεριφορά

→ δεν το λεγε παρ' εμ υποκειμενική ερμηνεία υπό μόνον τον ότι θα μπορούσε να
απαρθεί και αλλά

→ καθαρά προσωπικός λόγος εξασθένσεως ή μειώσεως της ποινής

Η Πλάμη του Δράβη πα αποκλίνει το δόλο, ^(συνταξιακά) βήματα με το αρ 30.1 π.κ,
Θεμελιώδη αξιόπαινο βέβαια περίοχη της απόπειρας ~~αντίστοιχα~~

• Νομιζόμενο (κατά φαντασίαν εγκλημα) → ο Δράβης θεωρεί δεδομένη τη συνδρομή πάντων δικαίων που του απαγορεύουν ή του επιβάλλουν ορισμένη συμπεριφορά, α οποίοι όμως στην πραγματικότητα δεν υπάρχουν.

- Οι περιπτώσεις του καλώς ή κακώς αφορούσαν υποκειμένου (π.χ ο Α υπολαμβάνει εαυτόν ως θυμώδη υπάλληλο, ως βέβαια πραγματικότητα δεν έχει αυτή την ιδιότητα) - Χαραφίς
βυνδών περιπτώσεις νομιζόμενου εγκλήματος → τα όρια μεταξύ ανάμεσα σε νομιζόμενο

Το νομιζόμενο εγκλημα βυλάμβανεται ως η αντίσταση μπορεί τις νομικές πλάμης

Αντίσταση νομική πλάμη = κατά φαντασίαν εγκλημα
Αντίσταση πραγματική πλάμη = απόπειρα

Το κατά φαντασίαν εγκλημα, μετ' αντιδιαστολή προς την απόπειρα,
δε θεμελιώδη αξιόπαινο

→ προκύπτει από το 42.1 π.κ + nullum crimen sine lege
→ μόνο ο νόμος, κινδύος

Συμμετρική αντίσταση βέβαια υπάρχει ανάμεσα βυνδών βέβαια δεν απαλλάσσεται ποτέ)
του αξιόπαινου (η πλάμη που αφορά την έννομη βυνδών δεν επιβαρύνει ποτέ)
και βέβαια έλεγχος απόδοξη της ύπαρξης του αξιόπαινου (το νομιζόμενο εγκλημα
δεν επιβαρύνει ποτέ)

Για απόπειρα βυνδών βέβαια γίνεται λόγος, όταν υποποιείται
της απόπειρας για την τέλεση της πράξης δε μπορεί να οδηγείται για λόγους
πραγματικούς (ή νομικούς) βέβαια καθ' ολότητα πραγματική της αντικειμενικής υπόστασης

Η αποδοχή του μέσου ή του αντικειμένου επιτρέπει το αξιόπαινο
→ μόνο με βάση τον τύπο της "επίθεσης" ως ενδεχόμενα για ανάληψη μιας αυθαίρετης

αυθαίρετης διαδρομής, βήματα με την πραγματική επικινδυνότητα, μπορεί να γίνει κατά νόμο
το περιεχόμενο του αρ 43. π.κ
Η βελτιότητα της αποδοχής του μέσου, θεωρείται ως βήματα του Δράβη, απομεινόμενα
της απόπειρας και βυνδών βέβαια προσέχει απόδοξη

Για το 432α
μόνο όταν, πενήντοτε συγκεκριμένη αδυναμία δεν είναι ευδαίμονα αναμενόμενη
από το όριο της δυνατότητας

Λόγω πράξης βρίσκεται κατά τα όρια της αδυναμίας (χωρίς να αποκλείεται η
δυνατότητα πρόκλησης του αποτελέσματος), τότε έχουμε αξιόπονη απόπειρα απόπειρα.
Η (απολύτως) απόπειρα απόπειρα, τιμωρείται στο ελληνικό Π.Δ με την ποινή της
απόπειρας, μετάφραση στο άρθρο 43.1 Π.Κ

- Εν μέρει υποστηρίζεται η άποψη, ότι όταν ο δράστης υπολαμβάνει πεπλανημένα
ως δεδομένα περιστατικά, που σε περίπτωση υπάρξης τους θα θάμελιωναν την ιδιότητα αυτού
ως υποκειμένου, τότε θα πρέπει να έχουμε τιμωρήσιμη (απόπειρα) απόπειρα.

Λόγω ανάστροφης νομική Π.Δ που αποκλείει την υπάρξη νομιμότητας εγκλήματος,
από παράλληλα, είναι δεδομένο ότι τέτοιες περιπτώσεις δείχνουν καμία σχέση
με ελαφύς του απόπειρας ανεπαρκώς.

Ενώ η απόπειρα απόπειρα στοχεύει πάντοτε στην υποτιθέμενη πραγμάτωση της
αντικειμενικής υπόθεσης, το μετέ φαντασία εγκλημα, αποβλέπει στην υποτιθέμενη
πραγματοποίηση του ελέγχου.

Λόγω παράστασης που βρίσκεται στη βάση του καθε φαντασία εγκλήματος δεδομένης,
νομική Π.Δ μπορεί να υπάρξει όταν ο δράστης ως μη-ειδικός,
αξιολογεί την πράξη του, αλλά αγνοεί θετικά το νόμο.

- Η δικαιοσύνη του πεδίου εφαρμογής του κανόνα στη φαντασία του δράστη,
ανεξάρτητα σε ποια μορφή εμφανίζεται, αποτελεί το κριτήριο του
μετέ φαντασία εγκλήματος.

8. Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ

Απόπειρα, συμμετοχή, συρροή } ειδικοί φενοίτες του εγκλήματος

Συμμετοχή όταν το εγκλημα εμφανίζεται ως προϊόν συνεργασίας δύο
ή και περισσότερων, που όλοι τους συνεισέχουν με διαφορετικούς ενδοχόμενους τρόπους στην τέλεσή του.
Π.Κ αρ 45-7 → συμμετοχή "σε ευρεία έννοια"

σε ανενδίαβροσύνη με τη "συμμετοχή σε βλάβη έννοια", που συνδέουν παρεπόμενες δευτερεύουσες
μορφές εμφάνισης του εγκλήματος, αφού εξαρτώνται από μια κύρια πράξη προκαλούμενη από
άλλο → α) ιδιική ανεύθυνια β) συνεργία (συνήθως αναφέρεται κατ'αντίθετο)

• **Αυτορξία** → ο υπό του δράστη (ή της) τέλεος της περιγραφόμενης πράξης ενός εγκλήματος

ο Π.Κ. αποδίδει το βούλημα της **"βέλους έννοιας της αυτορξίας"** κατόπιν νομοθετικής ρύθμισης της βελούρας (131663)
Λόγω λοιπών βελούρας δράσης βελού περιβάλλοντος χώρο του αυτορξού καλύπτεται με τις διατάξεις περί ηθικής αυτορξίας και βελούρας → διευκρινίζεται το αξιόποινο πέρα από τα βελού όρια του άμεσου αυτορξού ή των άλλων μαρτύρων αυτορξικής δράσης, οι διατάξεις περί βελούρας βελού έννοια → αποτελεί λόγους διευκρίνισης του αξιόποινου

• **Έμμεση αυτορξία** → ο δράστης τελεί το εγκλήμα έμμεσως, δηλ. κρυβόμοποιεί άλλο πρόσωπο ως **"όργανό"** του (δλ. τελεί "με τα χέρια" του αξιόποινου πράξη, αλλά βελού κάποιον άλλο να τον κάνει για λογαριασμό του "εξουσιοδότης")
→ μπορεί βελούρας βελού έννοια, ο οποίος ενόψει της κυριαρχίας του πρώτου λόγου, πού είναι βελούρας, εξουσιοδοτεί με (κυβικό) αυτορξό.

• **Συνεταυρξία** → δύο ή περισσότεροι δράστες, οι οποίοι βελούρας βελού τέλεος της πράξης που πληροί την ποινική υπόσταση ενός εγκλήματος (δλ. τελούν το έγκλημα από κοινού)

• **Ηθική αυτορξία** → την εκπροθέτως (ακρόβου) παραγωγή της εγκληματικής απόφασης βελού αυτορξό, του αντιλαμβάνεται το Π.Κ. ως αξιόποινη βελούρας βελού έγκλημα κατόπιν αποκλειστικής ηθικής αυτορξίας.

• **Συνέργεια** (έμμεσος συνεργασία και αλληλ.) → η παροχή βελούρας βελού αυτορξό κατόπιν εντέλεος του εγκλήματος ή και προ αυτού

• **"Ζώνη έννοια του αυτορξού"** → **Δράστης** είναι **μόνο** ένας πραγματοποιεί τον πυρήνα της αντικείμενης υπόστασης
→ οι διατάξεις περί βελούρας βελού έννοια του Π.Κ., **λόγους "επενταξίας του αξιόποινου"** - διευκρίνισης
→ αυτή κρυβόμοποιεί ο Π.Κ.

Η αυτορξία κατόπιν Π.Κ. βελούρας βελού από λυχν βελούρας με την πραγματώ της αντικείμενης της υπόστασης του εγκλήματος
→ μόνο άμεσος και άμεσος βελούρας αναφοράς για τον προσδιορισμό της αυτορξίας.
→ Έμμεση έννοια του αυτορξού → (απορρίπτεται)
→ ο καθένας που βελούρας βελούρας καθ' οιανδήποτε τρόπο βελούρας πούλη του εγκληματικού αποτελέσματος θεωρείται αυτορξός
→ οτιδήποτε άμεσος προσβάλλει την αυτορξία - 71 - συνέργεια → λόγους καθορισμού του αξιόποινου

- δίδεται του "εννοιαίου αυταρχού" (επιρρίπτεται)
- δεν υπάρχουν άλλοι διαφορετικοί και υποδεέστεροι "συμμετοχοί" ο καθε αυταρχός θα κριθεί ξεχωριστά όσον αφορά τις σχέσεις με την πράξη που τέλεσε
- παραδοσικά πνευματικά α) ενότι θεωρία τα ισοδυναμούν εν όψει
β) εποση ιδέας της εξασφάλισης της ποινικής ευθύνης και μεταχείρισης καθε συμπεριφορά

Διάκριση εν αυταρχίας από τη συμμετοχή σε βεβαιή ένωση

Α) Αντικειμενική θεωρία (αρχής)
"τοπική - αντικειμενική θεωρία" → Η διάκριση μεταξύ αυταρχίας αμενός και υθούς αυταρχίας και συμμετοχάς αμενός, εάν επιχειρείται με βάση αρχής αντικειμενικά (εμπνικά) κριτήρια

Διότι ο καθε βέβαις ποινικής υποστάσης του εδικου κήρους
Δε παίζει ρόλο η συνεισφορά Βούλησης και το ενδιαφέρον του πράττοντος
Η διάκριση επιχειρείται με βάση το βαθμό πλήρωσης της αντικειμενικής υποστάσης
Διάκριση αυταρχίας από τις άλλες ελαττωτέρες μορφές συμμετοχής, από το ότι γ' αυτές ο νόμος παρέχει ορισμό (αυτο αυταρχός ενότι εγκλήματος είναι αυτοάνητο παρ' όλα)

Αυταρχός → εκείνος που πραγματοποιεί είτε άμεσα, είτε έμμεσα, την αντικειμενική υποστάση του εγκλήματος

Κυριότητα → απολυτο νόσηα π.κ + θεωρία: αυταρχία και συναυταρχία → Βαρύτερες μορφές αποτελέσις
ηθική αυταρχία + συμμετοχή → υψώσας δυναμίας και εξαρτημένη από την πράξη ενός άλλου, μορφές συμμετοχής

- μειονέκτημα → δίνεται να δικαιολογηθεί κατά κύριο λόγο την έγκλησ αυταρχία ως μορφή ποινής

ο υποβαθμικές - αντικειμενικές θεωρίες περί συμμετοχής
 - επιβραβεύουν οδονα βεβικά κριτήρια, όπως το βαθμό επικινδυνότητας της δράσης
 ή το βαθμό της αμενότητας της αμενούς βεβββββς εκάστων
 - οι παλαιότερες εξέστη αναζητούν το κριτήριο τούτο στο πλαίσιο της αμενότητας, πράττοντας το αποτέλεσμα
 - πράξη του αυταρχού θεωρείται ως κυρία ευθύνη αμεν, ενώ η πράξη της συμμετοχής ως δευτερεύουσα
 → απολύτου θέκο από την προϊσχύονση π.κ → βέβαις απορρίπτεται

Υποκειμενική θεωρία

- η διακρίβη επιχειρείται με βάση το εσωτερικό περιεχόμενο της βούλησης του εν γένει
- αυτορρύθμιση: ο πράττων με ανίμους αυτοκτίς (ο οποίος τον εν πράξει ως ίδια)
- αυτορρύθμιση: ο πράττων με ανίμους αυτοκτίς (ο οποίος τον εν πράξει ως ίδια)
- αυτορρύθμιση: ο πράττων με ανίμους αυτοκτίς (ο οποίος τον εν πράξει ως ίδια)

ήδη

- οδός δε αντικειμενική και αντικειμενική προς τη φύση των πραγμάτων αποτελούμενη
- αυτορρύθμιση κριτική
- βασίδια για το "πράξι" (ανδραγαθία)

Μεικτή θεωρία

- Βάσει θεωρίας είναι η πράξη του δράστη, θεωρούμενη ως αντικειμενική-υποκειμενική ενότητα
- η διακρίβη επιχειρείται με κριτήριο τη διακρίβη του αυτορρύθμισης
- παράδειγμα: με τη μορφή του βίου του αυτορρύθμισης εκ γένεως του αυτορρύθμισης

Αυτορρύθμιση → εκείνος ο οποίος σύμφωνα με τη βούλησή του μπορεί να διακρίβη τη πράξη ή να τη αυξήσει προσηλωθεί.

- κυριαρχία της πράξης επί της πράξης
- κυριαρχία της βούλησης επί της βούλησης
- και η κυριαρχία της βούλησης πάνω στον

κρίσιμος στην πράξη, δηλαδή αυτορρύθμιση

- Σύμφωνα με τη θεωρία αυτή η πράξη θεωρείται δεδομένη κυριαρχία κι επομένως, η αυτορρύθμιση, όταν ο δράστης επιχειρεί εθελούσια την πράξη που πληροί εν αντικειμενική απόδοση του επιδιωκόμενου, μπορεί όμως να υπάρχει αυτορρύθμιση και χωρίς εθελούσια δράση, πράγμα που συμβαίνει όταν κάποιος ορίζει κυριαρχική την πράξη αλλά λιγότερο αυτορρύθμιση (μηδέν)

- βασίδια + η αυτορρύθμιση για δυνατή αυτορρύθμιση
- δε παρέχει αβυσσές
- ο υπερβολικός δεικνύει ανάμεσα σε αυτορρύθμιση και άλλους συμπεριφορές του ίδιου αυτορρύθμισης

Προτεινόμενη αντίληψη περί της βιαιότητας της "περιορισμένης εξάρτησης" (κυρίως με βάση)

- εξάρτησης της συμπεριφοράς από την αντικειμενικά άδικο και δόλια πράξη του αδικού αυτουργού.
- απονέμει βρα βούλευμα που ενισχύει το δόλο στα στοιχεία του αδικού χαρακτήρα της πράξης
- βρα βούλευμα αυτό, η έννοια του έμμεσου αυτουργού, αντικαθιστά την έννοια του ηθικού αυτουργού, στις περιπτώσεις όπου ο τελενταίος δεν μπορεί να τιμωρηθεί ως συμμέτοχος, διότι ο φυσικός αυτουργός δεν έχει ενεργήσει με δόλο ή δεν έχει τελεί αδική πράξη.
- δεν θεωρούμε δυνατή την ηθική αυτουργία σε κύρια πράξη προερχόμενη από αμέλεια, δεχόμενοι σε τέτοια περιπτώσεις έμμεση αυτουργία.

Η υπαγωγή των ηθικών δικαίων στην ίδια ποινή είναι εξαιρετική υποσημειώσεως (ήτοι εξαιρετική), γίνεται μάλλον κατά βάση *in malam partem* → η αυτουργία είναι από τη φύση της σε κάποιο βαθμό, και περισσότερο / βαρύτερο από την ηθική αυτουργία, γι' αυτό και σε περιπτώσεις εγκλημάτων, την απορροφά.

Στην Ελλάδα, η νομολογία μετά από κάποια ταλαντεύση, επανήλθε στην αρχική θέση, ότι δηλαδή η κύρια πράξη, δεν είναι απαραίτητο να τελείται με δόλο - όσο μεγαλύτερη είναι η εξάρτησή, τόσο διακρίνονται περισσότερο προβληματικές (και ανεκχώρητες) ως βιαιότητες πόσοι στην έμμεση αυτουργία, ενώ όσο μικρότερη είναι η εξάρτησή, τόσο τα περιθώρια είναι στενότερα.

Αρ 48 Π.Κ - κατ'εξοχήν τις περιορισμένες εξάρτησεις ή τα περιορισμένα παρακολουθηματικά χαρακτηριστικά της ηθικής αυτουργίας ή βιαιότητας (ως κατάλογικές συμπεριφορές) δεν εξαρτάται από τον χαρακτήρα της πράξης του αυτουργού ως κατάλογικής συμπεριφοράς.

→ μπορεί δηλ να υπάρχει ηθικός αυτουργός ή βιαιότης, χωρίς να υπάρχει φυσικός αυτουργός ως κατάλογικός ⚡

- για να υπάρξει ηθική αυτουργία ή βιαιότητα θα πρέπει πράξη του δράστη να είναι τελώς άδικη

- αδικήματα είναι επίσης, κατά το αρ 48 Π.Κ, εάν ο ηθικός αυτουργός ή βιαιότης, γινώσκων ότι ο πράκτης δρα κατάλογικά ή όχι.

- Ναι υπάρχει ηθικός αυταρχός ή βιωματικός επιρροή του εγκληματία με τον αλλού,
αλλά ηθικός αυταρχός ή βιωματικός ενσ από άλλου πραγματοποιείται ή τουλάχιστον
 μετρί, αρχής επιρροή αχθείς νομικώς αβιολόγος βιωματικός.

- Σίσυφος της "εκπαιδεύουσας"
- Δ. Προς ύπαρξη ηθικής αυτονομίας και βιωματικής δεξιότητας έγκλημα, απαιτείται όπως ο εκτελεστής την κύρια πράξη είναι επισημασμένη ως εκ δόλου αυταρχός της πράξης.
- Δ. από αυτή την αρχή δίνεται ο προέχοντας Π.Ν

Όταν για τη θεμελίωση του αδικού απαιτείται κατ'ελάχιστον "υποκαταστά βιοτικό το αδικού", τότε για να είναι "θική" λειτουργία η λειτουργία, όπως είναι αυτόνομο, θα πρέπει τα βιοτικά αυτά να συντρέχουν στο πρόσωπο του λειτουργού.

[illegible]

Το Συμβούλιο μπορεί σε κάθε περίπτωση να επιβάλει πλήρη ευνοϊκή του αυτού ρυθ-
μής συνθήκες, ανεξάρτητα από το εάν ο συγγενής στο έγκλημα χαρακτηρίζεται
ως νόμιμος αυτουργός, ως άμεσος ή ως απλός συνεργός.

Η έννοια της συνεργίας και διαφοράς μπορείς συμμετοχής γίνεται από τον Π.Κ, κατά τη Μετα-
 ενσωματωτική οργάνωση της αξιοποίησης συμπεριφοράς συνεργίας και συνεργίας (συνεργία για Βαθμύδα)

Μορφές Αναρχίας

- Α) Άμεση ή βίαιη αναρχία (συναναρχία)
- Β) Έμμεση ή μη βίαιη αναρχία
- Γ) Συναναρχία
- Δ) Παραναρχία

Α) Άρρεθρος αυταρχός → ο τελικός περιγραφόμενος ή η βλν αντικείμενο του εγκλ. ήματος υποβάλλει
 < καί τον καί παρασεργός, ως η πρώτη εν ενεργεία υποβαλν ως εγκλ. ήματος - ~~πρώτη~~
 η οποία η πρώτη αποδείξι εν ενεργεία αντικ. αυταρχός

Εμβαλωματική λειτουργία της εγγενης αυτοαρξίας

Εγγενης αυτοαρξίας

Εκείνος που εκτελεί εργασία, αν με την ίδια του την πράξη, αλλά με την πράξη άλλου ανθρώπου, τον οποίο χρησιμοποεί ως όργανο για την εξυπηρέτησή του εγκληματικού του σκοπού.

→ Προϋπόθεση της εγγενης αυτοαρξίας είναι ότι η πράξη του ενεργούντος δεν είναι άδικη.
(Αν είναι άδικη → ηθική αυτοαρξία ή βιαιότητα)

Λέτε γιατί δε βιαιότητα στο πρόσωπο του βλάπτοντας τον, είναι άδικη βιαιότητα λόγος που αποκλείει τον άδικο χαρακτήρα.

εμπειρικά → όποια συμπεριφορά δε μπορεί να χαρακτηριστεί ως "βιαιότητα" τιμωρείται ως "εγγενης αυτοαρξία".

Εμβαλωματική λειτουργία της εγγενης αυτοαρξίας

Λέω υδρόγειο ο π.κ και ναυτολογία

Λέτα οργα της δικαιοσύνης με βάση τη θεωρία της "κυριαρχίας επί της πράξης" (βλ 167, 5747)

Το περιορισμένο πεδίο εφαρμογής της εγγενης αυτοαρξίας στο ελληνικό π.δ, ορίζεται στο ότι η αποδοχή της τυπικής-αντικειμενικής θεωρίας και βιαιότητας της διακρίβης αυτοαρξίας και συμπεριφοράς δε βέβαιη έννοια στη βάση αυτής της θεωρίας, δεν αφήνει οδυσσάσιμο χώρο για την εγγενης αυτοαρξία

Δύο αρχές για την αποδοχή της εγγενης αυτοαρξίας:

- α) Η πρώτη συνίσταται με τον περιορισμό της εξάρτησης και οδυσσής μέσω μιας «τυπικής-αντικειμενικής» μέθοδου στην κατ'αρχήν οριοθέτηση της εγγενης αυτοαρξίας του ενεργούντος βλάπτοντας τον, οδυσσής βέβαιη οριοθέτηση της εγγενης αυτοαρξίας
- β) Η δεύτερη αρχή, αναφερόμενη στην ένταξη της πράξης του ενεργούντος βλάπτοντας τον κατ'αρχήν στην εγγενης αυτοαρξία προϋποθέτει κατά πρώτο λόγο, την έλλειψη μιας

Με βάση τις ως άνω αρχές

→ η αποδοχή της εγγενης αυτοαρξίας προϋποθέτει κατά πρώτο λόγο, την έλλειψη μιας κατ'αρχήν ή μιας ορισμένης άδικης πράξης και κατά δεύτερο λόγο την ένταξη της πράξης του ενεργούντος βλάπτοντας τον κατ'αρχήν στην εγγενης αυτοαρξία, όταν ο παρόντων - η λανθάνουσα

- Η κρατούσα άποψη σχετικά αποδίδει εγγενης αυτοαρξία, όταν ο παρόντων - η λανθάνουσα προβάζει κατόπιν περιανούσας άδικου εγκλήματος.

ή όταν δε μπορεί να τιμωριστεί ο εγγενης δράστης δεν υπάρχει και γενικός αυτοαρξίας εγκληματίας να έχει εν ιδιότητα του "οργάνου" του έγκληματος.

- Έμφανι αυτορρία υπάρχει και όταν η πράξη του ενεργούντος δεν πληροί την αντικείμενική υπόσταση κάποιου εγκλήματος, η οποία όμως θα επιβραβόταν, εάν αντί του ενεργούντος τελούσε την πράξη αυτός ίδιος ο "καταθύνων" (π.χ. αυτοπροβολή) αναπέμφθηκε από τη θεωρία και κατόπιν έγινε αποδεκτό και από τη νομολογία

μαζί και όταν η πράξη του ενεργούντος πληροί την αντικείμενική υπόσταση ενός εγκλήματος, πλην όμως δεν είναι οριστικά άδικο, εξαιτίας κάποιου λόγου έρως (αποκλεισμού) του αδικού

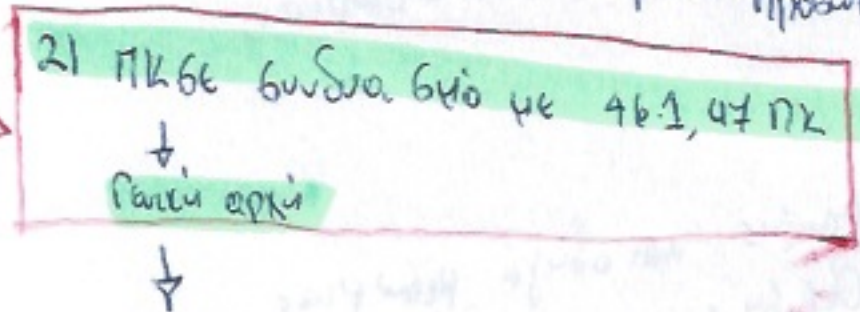
Κατά τον Καθανειόνη, ο έμφανι αυτορρίας εμφανίζεται, κατά τεχνολογική ερμηνεία της έννοιας του αυτορρίας, ως πληρύν έμφανως μέσω της πράξης του ενεργούντος του οποίου καταθύνει, την αντικείμενική υπόστασιν ενός εγκλήματος

π.χ. κατά την κατάστασιν
~~επίστατο~~ άγνοια

- Έμφανι αυτορρία έχουμε επίσης, όταν η πράξη του ενεργούντος πληροί την αντικείμενική υπόστασιν ενός εγκλήματος, ούσα μετ' αρχήν άδικο, συντρέχει ενταύταις λόγος αποκλεισμού (έρως) του αδικού, με βάση τις διατάξεις του Π.Κ. (21, 49)

Α περί ηρώτως έμφανι αυτορρίας, προβλεπόμενες ειδικώς από τον Π.Κ.

21 ΠΚ → προβλέπει ως "έμφανι αυτορρίας" ενώ το περιβαλλόμενο πρόσωπο σφίλει κατά νόμο «ετυμική υπακοή»

Εκτός που αποκλείεται το πρόσωπο το άδικο

Ο Παρέχων εν απόφαση βεαν άλλο να τελείπει πράξη, η οποία πληροί την αντικείμενική υπόστασιν εγκλήματος, πλην όμως συνεπεία συνδρομής λόγου αποκλείοντος το άδικο, δεν είναι τελεωπτικά άδικο, όπως και ο παρέχων συνδρομεί βεαν αυτορρία τέτοιας πράξης, δεν είναι νόμιμοι αυτορρίες ή βεανχό εν ενεργούντων την πράξη που πληροί την αντικείμενική υπόστασιν του εγκλήματος, αλλά μόνον έμφανι αυτορρίας ενταύταις λόγω πράξης.

αρκούν "έμφανι αυτορρίας" - αφορά τα ιδιαίτερα εγκλήματα / εγκλήματα καθήκοντος εγκλήματα καθήκοντος: εγκλήματα, των οποίων ο λόγος ποινικής κώρυς έγκνεται βεαν ο έρως δύνεται αδυνάτως προς τις ειδικές αδυνάτως (συντρέχουσιν) που απορρέουν από την αντίληψιν ενός κοινωνικού ρόλου του οποίου αυτός έχει αναδεχθεί

→ αυτορρίας ο φερών του παραβιάζόμενο ειδικού καθήκοντος

αρ 49.1 ΠΚ

- ρυθίζεται η έννοια ανωρχής των περιπτώσεων των λειτουργικών οργάνων χωρίς την απαιτούμενη ιδιότητα.
- Θεωρείται η δυνατότητα επιβολής του εκτελεστικού βιαιού ή υβρικού αυταρχικού με τον κώδικα κατά το 83 Π.Κ.
- Η δικαιοδοσία των λειτουργικών οργάνων, αναδύεται μετά τον Αυστραλίστη, την ουσία των "εξουσιών καθεξής".
- ηλίσιο ποιός των βιαιότητων μακρύτερο από το προβλεπόμενο για τον αυταρχό

αρ 49.2 ΠΚ

- "Ιδιαίτερες ιδιότητες": τα χαρακτηριστικά ενός πρόσωπου (σωματικά, πνευματικά, νομικά)
- "Ιδιαίτερες σχέσεις": η σχέση του ατόμου προς το περιβάλλον
- "Άλλες περιπτώσεις": κυρίως στοιχεία με περιοδικό χαρακτήρα, όπως οι δικαστικές επιθέσεις
- Η θεωρία και η νομολογία έχουν βρει ως άνω έννοιες, τα ηλίσια επιρροή στοιχεία από το χώρο της αδικίας, της ευκολίας των προβλεπόμενων λόγων απαλλαγής από την ποινή, ακόμη και δικονομικών κωλύσεων
- δεν είναι απαλλαγμένη προβλεψιμότητα, αλλά προβλέπεται η επιβολή της ποινής
- του αυταρχού γίνεται συλλογιστική ανεξάρτητα από τη βαρύτητα της
- συμβολής του στην εξέταση του εγκλήματος.
- Η έννοια απλά συνάρχης, με ορισμένη συμβολή, θα τιμωρηθεί ως έμμεσος αυταρχός, η οποία απαιτείται γνώση του, υπάρχει ιδιαίτερη ιδιότητα ή σχέση, η οποία απαιτείται για την πλήρη της αντικειμενικής υπόστασης τα εγκλήματα.

Εκείνος που δε βιαιότητα απλώς το δίνει κατά και εν εκτελείται ως κύριος πράξης, αλλά εν εκτελείται, δε μπορεί η πράξη είναι -κατά κώδικα- λόγο-έμμεσος ~~αυταρχός~~ αυταρχός, με ορισμένη συμβολή, θα τιμωρηθεί ως έμμεσος αυταρχός, η οποία απαιτείται γνώση του, υπάρχει ιδιαίτερη ιδιότητα ή σχέση, η οποία απαιτείται για την πλήρη της αντικειμενικής υπόστασης τα εγκλήματα.

- Η έννοια ανωρχής θεωρείται επίσης νομική αδυναμία του ενεργού να ~~επιβληθεί~~ την πράξη, πράγμα το οποίο έχει ως αποτέλεσμα να εμφανίζεται αυτός ως "οργανός" του προκαλούντος εν απόλυτη αφέλεια, ο οποίος ημιτελής όχι ευδαιμόνως, αλλά νομικώς επί της πράξης.
- Για να μπορεί να κριθεί κάποιος ως έμμεσος ανωρχός, θα πρέπει να μπορεί να κριθεί και ως ανωρχός της πράξης.

Συνήθως, ιδιαίτερα ή βιωματοπαγή εγκλίματα, δε μπορούν να τελεσθούν με έμφυτη αυτορρία.
Επίσης, ιδιαίτερα εγκλίματα δεν είναι δυνατόν να τελεσθούν με έμφυτη αυτορρία
από πρόσωπα στα οποία δε υπάρχει οι ιδιαιτέρως δίδονται, οι οποίες θα
πρέπει να παρέχουν κατὰ νόμο στο πρόσωπο του αυτουργού.

→ εκείνα επί των οποίων η φύση δυνάμει μπορεί αυτορρίας,
είναι δια των δυνάμεων δυνάμεων του πράττοντος
πραγμάτων εμψ. αντικειμενικώς τους υπόθετους

→ α) τα κυρίως γνήσια εγκλίματα περί των υπηρεσιών (235-263 ΠΚ)
β) τα κυρίως/καθαρώς βιολογικά εγκλίματα που προβλεπόμενα ή βίβλ. ^{ποιήσης νόμου}
γ) εγκλίματα στα οποία ο νόμος βυθίζει την έννοια του αυτουργού ^{ορισμένη} ^{κατά} άλλες δυνάμεις

→ ① γνήσια ιδιαίτερα εγκλίματα (βυθίζονται μόνο ~~σε~~ πρόβολι υπηρεσιών και καθήκοντος
καταπορεύονται διαπραχθέν μόνο από ανάλλο ^{νόμο} ^{αφ' 13,235 ΠΚ})
→ ② η-γνήσια ιδιαίτερα εγκλίματα (πρέπει ως βυθίζει πράξη του ανυπόθετου
ένος μόνου εγκλίματος, η τέλξη τους όγως
από ανάλλο αποκλίτ επιβαρυντική περίπτωση
και εναρμόνιζε το αλταίο ^{νόμος} ^{π.χ 258 ΠΚ})

Συνεταυρία

→ βυθίζεται μπορεί αυτορρίας, την πράξη με την ίδια ποινή.
Η διαπερόεση της έγκλημα στο ότι η πράξη, η οποία πληροί την αντικειμενική
υπόθεση ενός εγκλήματος τελεσθεί από περιδοσέτρα του ως δράστες, οι οποίοι καλούνται
βιωμαυτορρί.

«Από μόνου Π.Κ. 25»

→ βυθίζονται αντικειμενικώς με βυθίζονται βυθίζονται της κύριας πράξης
υποκειμενικώς δε κατὰ δίδα

Τυπική: «όλα γίνεται απ' όδους»

α) οδολογική / βιωμαυτορρία με κατανομή εργασίας ή πράξης

→ ποσοτική ή ποιοτική

β) βυθίζεται τμήμα της βυθίζονται πράξης που πληροί την αντικειμενική υπόθεση του εγκλήματος
ώστε ώστε οι επιμέρους πράξεις ενδυναμωτική μαζί να βυθίζονται την αντικειμενική υπόθεση του εγκλήματος

Δωαί 9 άρθρο τέλει αταρχία → "δωαρχία" Β3 η-λ 233, 6 779
↳ δωαρχία το να πρᾶπο γενεῖται τα ἐπιμαρτα ἐπὶ
το Β' πρᾶπο ἔργου, κῖδω τρία πρᾶπο να χρῆσι ποτὶς ὁρμῶτα.

Αν περὶ πόροι δωαρχία ἐντέλει ἐνός ἐγκλήματος κατὰ δωαρχία,
πλῶτος το ἐγκλήμα τελεθῆκε ~~χωρὶς~~ ἡμεῖς ἀπὸ αὐτοῦ να ἐπιχειρήσῃ πρᾶ-
δωαρχία ἐπὶ καὶ ἀρχὴ ἐπὶ αὐτοῦ ἔχῃ δὲ πρᾶθῃ καὶ δωαρχία,
τότε οἱ τελεταῖοι δὲ ἐπὶ αὐτοῦ ὡς δωαρχία, αὐτοῦ δὲ ἀνέσταται δωαρχία
τὴν θεωρία - ο καθὼς ἀπὸ τοῦ δωαρχία θὰ πρᾶσι κυριαρχεῖ στο δικό του ἐπὶ
ἐπὶ πρᾶσι ποτὶς τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόθεσιν το ἐγκλήματος
κῖδω ἐκφράζει τὴν βούλησιν τοῦ να πρᾶσῃ καὶ ἄλλα ἐπὶ τα,
τὴν ἰσχυρὴν δωαρχία

τυπικὴ ἰσχυρὴ δωαρχία - ὅπου πρᾶσι ἐκάστου δωαρχία
πλῶτος αὐτοῦ ἐν ἀντικειμενικῇ ὑπόθεσιν το ἐγκλήματος.
καρτερὸς το δωαρχία τυπικὸς
- ὁ δωαρχία δὲ διαφοροποιεῖται βεβῶμε τὴν ἀντικειμενικὴν
ἀντικειμενικὴ ἀλλὰ ἰσχυρὴν ὑποκειμενικὴ ἀπὸ το
δὴ δωαρχία ἐκάστου τὴν δωαρχία τοῦ ἄλλου.

οὐβιολογικὴ δωαρχία - ἡ δωαρχία γτὲ κατὰ τὴν ἐργασίαν
πρᾶσι καθὼς ἀπὸ τοῦ δωαρχία γτὲ κατὰ τὴν ἐργασίαν
CΗ δωαρχία στο ἐγκλήμα, πρᾶσι τὴν πρᾶσι τοῦ ἄλλου
ταυτοχρῶς (διαδοχικῶς)

Α ἢ ὅπου δωαρχία ἐκάστου τὴν δωαρχία ὡς δωαρχία,
δωαρχία οὐβιολογικὴ βεβῶμε τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόθεσιν
ἐπὶ ὅπου ἡ δωαρχία ἐκάστου τὴν δωαρχία βεβῶμε τὴν ἀντικειμενικὴν
γτὲ πλῶτος τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόθεσιν το ἐγκλήματος, ὅπου πρᾶσι
- 2 τα πλῶτος τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόθεσιν το ἐγκλήματος, ὅπου πρᾶσι
ὅπου πρᾶσι τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόθεσιν το ἐγκλήματος, ὅπου πρᾶσι
ὅπου πρᾶσι τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόθεσιν το ἐγκλήματος, ὅπου πρᾶσι

- 2 τα πλῶτος τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόθεσιν το ἐγκλήματος, ὅπου πρᾶσι
ὅπου πρᾶσι τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόθεσιν το ἐγκλήματος, ὅπου πρᾶσι
ὅπου πρᾶσι τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόθεσιν το ἐγκλήματος, ὅπου πρᾶσι
ὅπου πρᾶσι τὴν ἀντικειμενικὴν ὑπόθεσιν το ἐγκλήματος, ὅπου πρᾶσι

Η εσωτερική δομή των συνηρατών των (δυνατά) σχετίζονται με την επιτέλεση μιας
αξιοποίησής, χαρακτηρίζεται ως **κοινός δόλος**.

6. συγγενικός δόλος

⑧ "Gunnara prikius šokolius"

1) Πραγματούς του πείρα πρόκειται εγκλήματος του αρ 271π
(πρέπει κάθε αμειψός να γνωρίζει ότι και ο άλλος έχει πρόθεση
να τελειώσει εγκλημα και να είδει να βυθιστεί βυθιστόρα
ή τη βυθιστόρα του άλλου για να το πραγματούσει.)
ναυαγίου, θα πείρα

Ο μαθητής από τους συνταρπούς, θα πρέπει να έχει τον εξουσιοδοτημένο από νόμο για την ηλίκου αυτής υποκειμενικής υπόθεσης δόλο, όπως αυτός κάθε φορά εξετάζεται. Ο κάθε συνταρπούς) αποκλειστικά του ενδεχόμενου, για τέτοιο δόλο θα πρέπει να έχει

→ εγκληματική

"српчански брџови"

Για "ένταξη" σε υποκατάσταση μπορούμε να μιλήσουμε όταν ο ένας από τους δράστες σε γνωρίζει τον παράλληλο δράτη του άλλου.

Ο Ποινός Σόλος ήρθε, κατά κανόνα να υπάρχει πριν από τη σύμβαση τους
 βλ. τε Σόλος ήρθε ως που η πληροί εν αντικειμενική υπόστασή του εγκλίματος.
 Α εναόσ δυνατόν κάποιος να αποκαθίσει να εμφανίζεται ως δυνατός επράτι άλλο,
 ή επ οποία αυτός αποβλέπει βλ πραγματική επ αντικειμενική υπόστασή εγκλίματος,
 όταν αυτός αρχίζει, δεν έχει ορισ οριστική αποκρίση αποκρίση.
 - Κατά επ πάλιν κρατούσα άποψη, οι βλ επ εγκλίματος.
βλ

- Κάθε ευρύτερο πλαίσιο κρατούσα άποψη, οι βουλευτές θα τιμωρηθούν για το βούλο τα εγκλήματα
vs
Ανδραγαθία - ο ήρωας

vs
Ανδραγάτης - ο μεγαλύτερος αναγνώστης και Πάτερ Βαίμον, πρέπει να είναι αυστηρός
 και την ίδια στιγμή να έχει δεκαόκτώ χρονών ή να είναι μεγαλύτερος,
 πολύ περισσότερο δε όταν αυτά έχουν ως αποτέλεσμα το πέρασμα
 σε βαρύτερη μορφή εκδήλωσης, όπως είναι η Συστή, βέβαια με ευκρίνοση. (π.χ 2855 f9q)

Η δωδεχική συνταγή προϋποθέτει τη διαπίστωση ότι πράξη του προχωράει
6 συνταγών, θα πρέπει να συμπληρωθεί οριστικά την πράξη του προχωράει συνταγών.

Αντίθετως, δεν υπάρχει δυνατότητα στην περίπτωση που ο αρχικός δράστης μετά την ολοκλήρωση της αντικειμενικής υπόθεσης παραμένει ολοκληρωμένος του εγκλήματος.
Εδώ για τον αρχικό δράστη διακρίβωσαν οι περί απόκτησης διατάξης, ενώ ο δωδεχικός συμπράττει θα κριθεί με βάση τα στοιχεία της αντικειμενικής υπόθεσης που πραγματοποιεί ο ίδιος.

- Τα όρια της συνταγής, διαγράφονται από τον κοινό δόλο των συμπράττων. *
Εάν εις εξ αυτών κατέχει εξουσία διαπραξίς πράττει πέρα του κοινού δόλου και με την πράξη του πληροί την υποκειμενική υπόθεση άλλου εγκλήματος τότε βρεθήκατε προ υπερβάσεως των ορίων της συνταγής και ο υπερβαίνων εκτός τα όρια δράστης ενώνεται με τον ίδιο, καθ' υπερβαίνον του κοινού δόλου.

- Επίσης δεν καταλογίζεται βλάβη άλλου, π.χ. βλάβη της αξιοπρέπειας συμπράττων από έναν συνταγικό σε περίπτωση που την κατέχει σε πρώτη τάξη διαπραχθείσα ενέπληξη, ο εγκληματικός σχετιζόμενος ίδου υπονοείται. (π.χ. 6797)

α) Το ηλαίβιο της συνταγής ως, αποτελεί συμπρόνοια και τα όρια της κοινής ενόχλησης συνταγής.

- Η ανάγκη κοινής κοινού δόλου αποκλείει τη συνταγή πρόβιου που δρουν από αμέλεια.
Η εξουσία διαπραξίς περισσότερων πρόβιου γίνεται της πράξης που πληροί την αντικειμενική υπόθεση ενός εγκλήματος, χωρίς όμως κοινό δόλο, βλάβη παραπράττει.

- Συνταγή μπορεί να υπάρξει και χωρίς των εγκλημάτων παράδειγμα: «εάν» (οι πληρωμένοι με τη συμπράττων τους την αντικειμενική υπόθεση τέτοιων εγκλημάτων με κοινό δόλο),
όδο και μη-γνώστης δια. παράδειγμα (ε.δ. 800) (οι έχοντες ιδιαίτερη νομική υποχρέωση να αποφύγουν το αίσθημα αποτυχίας και από κοινά αποφασίζοντας να το παραλείψουν (ε.δ. 800-1)).

- Συνταγή μπορεί να υπάρχει κιόλας ο ένας από τους συμπράττοντες δράστες παραλείπει ενώ ο άλλος ενεργεί (ε.δ. 800).

• Η παραποίηση αποτελεί μορφή αυτοψυχίας
 βιώνεται όταν βελίδιο εφό και χρόνο υπάρχει δράση περιβάλλοντος ψυ-σωματικής,
 που προήκουσε ταυτόσημα πράξης, χωρίς όμως να υπάρχει βλαπτικότητα της δράσης.
 (υπάρχει αντικειμενικό βεβαίον μόνο, χωρίς όμως την ύπαρξη του "κοινού δόλου"
 και καθόλου εδωκεται για το εγκληματικό αποτέλεσμα που προήκουσε από τη βίωση του [ενέργειας]

→ βιβλικώς βέβαιον λόγω από κοινού επιβουλής πρόκλησης ενός αποτελέσματος
 χωρίς όμως υποκειμενική-ψυχική βλάβη μετέπειτα
 → ενδιαφέρει μορφή ανάγκης ή βιβλική στο έγκλημα και τα από (γενεακή) εγκλήματα
 περιβάλλοντος (δύο είναι που μετά την αβία ταύτιση αβχταμετά τα, κ-λόντα, εντακτός
 από πολλούς μη βιβλικών βελίδιο εφό και χρόνο)

2 μορφές

α) οι συμπεράττες εξωτερικώς είχαν δόλο τέλει του εγκλήματος,
 όχι όμως και δόλο βιβλικό → λείπει ο βιβλικός δόλος
 παραποίηση γίνεται επίσης δυνατή όταν υπάρχει
 κοινή βίωση από κοινού βιβλικό με ταύτο συμπεράττη

β) δύο ή περισσότερα πρόσωπα πράνα λού από κοινού
 (εξαρτάται) ένα εγκληματικό αποτέλεσμα
 → βιβλικότερη μορφή παραποίησης, βιβλικό πεδίο των πράσεων αυτοψυχίας
 Μορφές 2 συμμετοχής βιβλική έννοια

Η θική αυτοψυχία

αφ 46. κα πκ → η αντικειμενική υπόθεσιν της ηθικής αυτοψυχίας βιώνεται βέβαιον πρόκληση
 βεβαίον της απόφασης για την εκτέλεση της αδικίας πράξης που αχός εκτέλεσε.
 → έγκλημα αποτελέσματος (στη αιτιώδους πρόκλησιν του αποτελέσματος βιβλικό είναι το φόνον
 που εν ενδιαφέρει)
 ηθική αυτοψυχία ως minus βεβαίον με τη φύσιν
 ο ηθικός αυωργός με την ηυχατική αυτοκοινωνική δραστηριότητα είναι "γενεαυργός του εγκλήματος"

• Το αδικιο της πράξης του βιβλικού είναι δίκιο → αμείνός προβολή του αδικικού αυτοψυχίας από βιβλικό
 Δεν αρκεί παρλή συμπεράττης ευκαρίας η αμείνός για τη λήψη της απόφασης, για να έχουμε
 "ηθική αυτοψυχία", αλλά απαιτείται προβλεπτική αυτοκοινωνία, με περιχόνησιν του επιβουλής
 της βιβλικής του υποψυχίας αυτοψυχίας προς τον κατέστη αδικίας της βιβλικής αυτοψυχίας

С паром и кувшном.

09 κι' οχι αλλιως υποδεικνυται ενυ εχρηματισμων ποσων του ετηρ λεβαντος (κυ πρατ)

B1 + 77A 35,0809

Ο «Θεός» αυτός είναι κατά κάποιο τρόπο ο «πνευματικός δάσκαλος του εγχειρίδιου».

Χρῆνος τέλειος εἰς νῆμῆς ἀνελπίστῃς εἶναι, ἡδὲ εἰς ἡπαρὶς ἀνελπίστῃς, ὅσο οὐ χρῆνος τέλειος εἰς νῆμῆς ἀνελπίστῃς εἶναι, ἡδὲ εἰς ἡπαρὶς ἀνελπίστῃς.

60 και ο χρόνος μετά τον οποίο ο μέλος ανερχόταν προς ηράκλεις
την απόβαση της της κούρας ηράκλεις ανερχόταν προς ηράκλεις

Биресе грати параграф како еларовице Sinh

Κρίνοντας για
Α το Σύνταγμα της Ευρώπης

Εν αντιθέσει με τον πρώτο
(60, 70, 80, 90, 100) προποθέτως οθονής αταξίας

± Δυσία και που θα ωριέ ως κρίσιμο χρόνο, το χρονικό βυθίο της έλξης το οποίο ο υδατός αυταρχός
επιδράει για να παραμένει απόλυτα τέλει στο ^{υδατός} αυταρχό.

± Μήκη → αργία
χρόνο
μικρή και
τέλει ως υδατός αυταρχός
επιδράει

± Μηδέν → απίως
χρόνο τέλει ευθύνης ευαγγελίας όλο το χρονικό διάστημα από την παρακίνηση
ή την εκπέσει της ηρώς από το υλικό αυτορχό, υπό την προνόθον βιβλία
ότι ο ηθικός αυτορχός είχε καθ'όλο αυτό το διάστημα ευθύνη ενόψει του
αποστολής του ευθύνη αυτορχών από την τέλει του επιλήματος.

(A) Antikörpern entgegen

• Ο πθικός αυτορχός πρέπει να παράχει βαν αυτορχό εν απόφαση να τελεί
της τουλάχιστον αντικαταστήσει αδικία.

Εάν ο παρατηρούμενος ήταν έβριχας ή/και αποδείχτηκε να τελείει το έγκλημα, τότε δεν υφίσταται ηθική αμορτία, αλλά ισχύει η απόφαση να μην επιβληθεί ποινή.

Ενδεχομένως δε και αυτή βυζαντινή (ή και βυζαντινή) στο Βασιλείο εφέλμα, εφ' όσον ενδεχόμενα λένε

- Το νομικώς κριτικό στοιχείο είναι μόνο η παραγωγή (πρόκληση) βλαβών
 της ανάρτης για τέτοιες ενδεχόμενες βλαβερές πράξεις, πολλαπλές ορίσεις "νομικά εφόδια" ανάρτησης
 - Ηθική ανάρτησή τους κι όταν ο ανάρτης δε βλέπει την πράξη να ^{γίνεται} να είναι άδικο,
 αλλά ο ηθικός ανάρτης τον "κατακρίνει" ότι αυτό δεν είναι άδικο.
 - Η ύπαρξη διαφοράς...

- Ηθική αταξία έχουμε κι όταν ο αταξικός δε βλέπει την πράξη γε ^{γυμνάζει} ~~κατά~~ να είναι άδικο, αλλά ο ηθικός αταξικός τον "κατακρίνει" ότι αυτό δεν είναι άδικο.

Εάν η ύπαρξη Σίβυλλης και αναστάσει σου είναι αδιόρθωτη ευαπόμαχη.
Τότε ο φοκικός σωφιστής που εις αίτη δαίμων πάντοτε κλέβει ατακτικές.

Εάν η ανάπτυξη οικονομική και ανθρώπινη δεν είναι αδύνατον με την απόφαση.
Τότε ο πολιτικός συμφωνία που είναι απαιτούμενη για την ανάπτυξη και την ανθρώπινη είναι απαιτούμενη.

→ Παραγωγή απόλαυσης 'έχετε πάντοτε, όταν ο παραλήπτης στο πλαίσιο της προβλεπόμενης επικοινωνίας' του με το φυσικό αυταρχό, έθετε με την πρόκληση ή παρότρυνση των βουχκερμένων πράξεων, τα Βαρόνια αειώνορο για την τέλεση τους

- Δεν απαιτείται ενάρετος, όπως ο κδικός αυταρχός υποβάλλει βίαια πράγματα και το σχέδιο της εγκληματικής δράσης, απ'ότι να έχει άμεσο ή έμμεσο συμφέρον από την τέλεση της πράξης.

αριθμ. 186 π.κ. → επιφέρει η ανάγκη μιας "πνευματικής επικοινωνίας" με τον υπαίτιο φυσικό αυταρχό, που έχει ως αντικείμενο την τέλεση από αυτήν βουχκερμένης αξιόπονης πράξης.

α) "παρότρυνση" ως η πιο ξεκάθαρη μορφή βίαιας παρακίνησης - προτροπής βετέδων της πράξης

β) "πράξη κάποιας βεβήγησης" - ερώτερο περιεχόμενο (συνάρτηση περιεχόμενο επιλογής, επιλογής)

- Το κένο παραγωγής (σπρόκλινσης) βίαιου αυταρχό της απόλαυσης τέλεσης αδικαι πράξεων, δεν είναι οριζόμενο.

Ο κδικός αυταρχός μπορεί να ενεργήσει με οποιαδήποτε τρόπο, αρκεί να πετύχει να προκαλέσει δυναμικά βίαια αυταρχό επιταχυνόμενη τέλεση της αδικαι πράξης. (α) βίαια προϊσχυόμενα π.κ. υπήρξαν αναριθμητέα τρόπων διαφόρων ως αυταρχίας ως συγκρίματα αποκλεισμάτων

β) Υποκειμενική υπόθεση

Ο κδικός αυταρχός θα πρέπει να προκαλέσει την απόλαυση τέλεσης της αδικαι πράξης που διεπράξε. "εκ προθέσεως" βίαιου φυσικού αυταρχό δεν υπάγεται κδική αυταρχία έφαρκτης

Διπλός δόλος

α) δόλος πρόκλησης απόλαυσης → την παραγωγή βίαιου αυταρχό της απόλαυσης να τελέσει την πράξη
β) δόλος πράξης αδικαι του βουχκερμένου εγκλήματος (από σύνδεσ όφενσους; Β36821)

→ αρκεί να έχει τη μορφή του εμερόφωτου δόλου αρ 271 π.κ.

- Ο "αίτιος" του αρ 461 α.π.κ. είναι κατά κανόνα ατομικά οριζόμενος, δεν αποκλείεται όμως και να πράττει εκ του όρι αίτιος βίαιου αυταρχό ήρθε βε επιλογής, βουχκερμένων πράξεων, με τα οποία ο κδικός αυτορχός ήρθε βε επιλογής

• Οσο διαρκούν οι ως άνω κύκλοι και όσο βαρύτερα γίνονται τα όριά του τόσο προεξήλθε το πεδίο εφαρμογής ενδίκου του αρ 184 η κ και απομακρυνόμαστε από το πεδίο της ιδίως αυταρχίας.

• Ο αυταρχός ~~δεν~~ ^{δεν} απαιτείται να είναι γνήσιος προσωπικός βίαιος ιδιόμορφος, ήδη όμως θα πρέπει να είναι άτομο ή οφείκει να είναι βέστρο ή το άτομο οφείκει να είναι
Προς ύπαρξη δόλου ιδιόμορφος αυταρχός δεν απαιτείται καθόριστος ή μη λεπτομέρεια
της συγκεκριμένης πράξης βέβαια οποία αυτός παρακινεί

• Ο Ροκιν υποστηρίζει υποστηρίζει ότι για το δόλο εγκλήματος είναι αναγκαία η γνώση και η βούληση 3 πράγματα

- α) ως υπό πραγματικών συνθηκών υπόθεσης
- β) ως κατά προέχοντα έκθεσης της προληπτικής βλάβης
- γ) ως κατέχοντος της πρόβλεψης

• Η ιδιόμορφη αυταρχία μπορεί να τελεσθεί κατά βιαιότητα, οβόλις περισσότερα πρόβλημα από κοινού παρήγαγε τον αυταρχό εν απάντη να τελεστεί ιδίως πράξη. (Οα πρέπει να συνεκτιμούνται και οι άλλες προϋποθέσεις του αρ 45 η κ)

≠
"Παράλληλη ιδιόμορφη αυταρχία" → δεν υπάρχει βιαιότητα για την παρακίνηση του ιδιόμορφου αυταρχού, αλλά κάθε δράσης συνεκτιμάται ανεξάρτητα από τους υπολοίπους
απαντάει όμως "κάθε παρακίνηση να συνεκτιμάται ανεξάρτητα στην πρόκληση της απόφασης του ιδιόμορφου αυταρχού.
Αντίθετα, δεν υπάρχει βιαιότητα για την παρακίνηση του ιδιόμορφου αυταρχού, εάν ιδιόμορφη ενχρονική πράξη παρακίνησε παρήγαγε η απόφαση της του εγκλήματος, τότε οι υπόλοιποι παρακινήσαντες → ψυχικοί συνεκτιμούνται.

• Εγκλημα ιδιόμορφη αυταρχία ή ιδιόμορφη αυταρχία δε αυταρχία
→ όταν κάποιος παρήγαγε την απόφαση άλλου να προκαλέσει αυτός βίαιος αυταρχός
→ την απόφαση τέχνης παντός άδικης πράξης
→ υπάρχει "αυτοκίνητη ιδιόμορφη αυταρχία"

→ Λόγια επιμνημονεύονται ως ιδιόμορφη αυταρχία στην ποινική ενόρκια εκτίμηση που εν τέλει και γενικότερα όσον πραγματεί του τελεσθέντος ιδιόμορφου αυταρχού κατόπιν παρήγαγε ατόμικα σε γνώριζαν ούτε του αριθμού των παρήγαγε συνεκτιμούνται ούτε την ταυτότητα του τελεσθέντος παρήγαγε

Όλοι οι παραβαλλόμενοι θα κριθούν υπό την προέλευση του κοινού δόλου,

ως κοινή αυτουργία του εγκλήματος.
Λαμβάνοντας υπόψη το πλαίσιο αυτής της ερμηνείας, κάποιο από τα παραβαλλόμενα πρόσωπα μετέχει διαφορετική ευθύνη, τότε ως προς τα υπό αυτουργό θα εφαρμόζονται οι κανόνες που ισχύουν για την περίπτωση "αποκλίσεως" ανάμεσα στην υποδείξιθε και στην πραγματοποιήσιμη πράξη.

• Ηθική αυτουργία δεν παράχεται δεν είναι νομικώς δυνατή

Λαμβάνοντας υπόψη την αντιστοιχία της πράξης, οι απόψεις:
Λαμβάνοντας υπόψη την αντιστοιχία της πράξης, οι απόψεις:
Μπορεί να υπάρξει πνευματική επηρεαστική
ή άμεση δράση

• Ηθική αυτουργία δεν παράχεται δεν είναι νομικώς δυνατή
B176 828,9 υποσημ 355
... τόσο για γυναικός και στο γυναικός εγκλήματα
Παράχεται.

• Αποτίναξη ηθικής αυτουργίας με ενόσταση τα 46.1, δεν επιτρέπεται.

↓
Αντιστοιχία με την πράξη
Ηθική αυτουργία δεν παράχεται
41 15 m

• Αποτίναξη ηθικής αυτουργίας με ενόσταση τα 46.1, δεν επιτρέπεται.
[Στην περίπτωση της τελεωμένης εγκλήματος στο 186 Π.Κ. (εγκλήματος)
δεν επιτρέπεται ενόσταση του ηθικού αυτουργού, εκτός και αν τεθεί θέμα με βάση το 186 Π.Κ.,
εάν η πράξη του ηθικού αυτουργού δεν πλεονέκτησε
εάν ο παρακινούμενος μετακινείται ενόσταση στο βιβλίο της απόπειρας, τότε ορίζεται κυρίως πράξη.

• Αποτίναξη ηθικής αυτουργίας με ενόσταση τα 46.1, δεν επιτρέπεται.
[Στην περίπτωση της τελεωμένης εγκλήματος στο 186 Π.Κ. (εγκλήματος)
δεν επιτρέπεται ενόσταση του ηθικού αυτουργού, εκτός και αν τεθεί θέμα με βάση το 186 Π.Κ.,
εάν η πράξη του ηθικού αυτουργού δεν πλεονέκτησε
εάν ο παρακινούμενος μετακινείται ενόσταση στο βιβλίο της απόπειρας, τότε ορίζεται κυρίως πράξη.

• Αποτίναξη ηθικής αυτουργίας με ενόσταση τα 46.1, δεν επιτρέπεται.
[Στην περίπτωση της τελεωμένης εγκλήματος στο 186 Π.Κ. (εγκλήματος)
δεν επιτρέπεται ενόσταση του ηθικού αυτουργού, εκτός και αν τεθεί θέμα με βάση το 186 Π.Κ.,
εάν η πράξη του ηθικού αυτουργού δεν πλεονέκτησε
εάν ο παρακινούμενος μετακινείται ενόσταση στο βιβλίο της απόπειρας, τότε ορίζεται κυρίως πράξη.

• Αποτίναξη ηθικής αυτουργίας με ενόσταση τα 46.1, δεν επιτρέπεται.
[Στην περίπτωση της τελεωμένης εγκλήματος στο 186 Π.Κ. (εγκλήματος)
δεν επιτρέπεται ενόσταση του ηθικού αυτουργού, εκτός και αν τεθεί θέμα με βάση το 186 Π.Κ.,
εάν η πράξη του ηθικού αυτουργού δεν πλεονέκτησε
εάν ο παρακινούμενος μετακινείται ενόσταση στο βιβλίο της απόπειρας, τότε ορίζεται κυρίως πράξη.

• Αποτίναξη ηθικής αυτουργίας με ενόσταση τα 46.1, δεν επιτρέπεται.
[Στην περίπτωση της τελεωμένης εγκλήματος στο 186 Π.Κ. (εγκλήματος)
δεν επιτρέπεται ενόσταση του ηθικού αυτουργού, εκτός και αν τεθεί θέμα με βάση το 186 Π.Κ.,
εάν η πράξη του ηθικού αυτουργού δεν πλεονέκτησε
εάν ο παρακινούμενος μετακινείται ενόσταση στο βιβλίο της απόπειρας, τότε ορίζεται κυρίως πράξη.

- εδωκεν "υπερβασι" της προτροπής του παρακινώματος, παραινέσεται
αρχή της ευθύνης του τελευταίου, λόγω έλλειψης βόλου.

(ii) Όταν ο αυταρχός διαπράττει εγκλημα σφιδωώς διάφορο εκείνου, το οποίο
πρόκειται στο βόλο του παρακινώματος αυτών, τότε ο παρακινώσας δεν εθίζεται για
το τελεθόν υπό του αυταρχού σφιδωώς διάφορο εγκλημα.

Αντίθετα, όταν ο αυταρχός διαπράττει εγκλημα μη σφιδωώς διάφορο, ο
τότε παραμένει απράια η ποινική του ευθύνη για οικία αυταρχία
στο εγκλημα που διαπράχθηκε από τον αυταρχό. - Α και εοίκο γιατί
το συγκεκριμένο σχέδιο της εγκληματικής δράσης, ειδικότερα ο καθορισμός
των λεπτομερειών της συγκεκριμένης πράξης, επαίεται στο δράστη.

4. υπερβασις εφ' ολόκληρη ή μερική, γίνεται βάση εις εκάστοτε συγκεκριμένες
ποινικές (ειδικές) υποθέσεις.

- (παραλλαγή αναφερόμενες στον τόπο και στο χρόνο τέλεσης της πράξης του αυταρχού,
δεν θεωρούνται σφιδωώς παραλλαγές, όπως αυτή καθιέμενη από κώδικα στο πρόσωπο του
πράξαντος).

- Αρμόδιος είναι η αντιμετώπιση της πλειάς του ειδικού αυταρχού ως προς τον
ηθικό αυταρχό

i) ο ηθικός αυταρχός θα τιμωρεί ως ηθικός αυταρχός της ανθρωπότητας βάσει
ii) των μορφών αδικιών της βολής, ο παρακινώσας θα τιμωρεί
για επόπηση ηθικής αυταρχίας σε ανθρωπότητα via (186.1)

- ο βόλος του ηθικού αυταρχού εκτείνεται ευρύτερο (γενικότερο) αντικείμενο
και επομένως περιέχοντο από την πράξη τελικά τελεί ο αυταρχός.

(B) Ποσοτική απόκλιση της πράξης του αυταρχού
L1 όταν ο αυταρχός τελεί οφθαλμικά αλλά βαρύτερο εγκλημα εκείνου που
πρόκειται στο βόλο του ηθικού αυταρχού,
για οτιδήποτε τελεί ο αυταρχός δεν εθίζεται ποινικά ο ηθικός αυταρχός

αντίθετα αν ο αυταρχός πράξει "υπερβασι", σε σχέση με αυτά τα οποία τον
παρ' όσον ο ηθικός αυταρχός, τότε ευθύνη του ηθικού αυταρχού περιορίζεται
βλιν έθεβη της τελεθόμενης πράξης λόγω του παρεπόμενου χαρακτήρα
της συγκεκριμένης υπόθεσης έννοια.

② 'Αν ο αυτουργός ελεγχότανε εκεί αποτελέματος χαρακτηρίσμενο, τότε, εάν ο ηθικός αυτουργός μπορούσε να προβεί και να αποφεύγει το βαρύτερο αποτέλεσμα, εάν συνέβη το βαρύτερο αποτέλεσμα μπορεί να μετασχηματισθεί σε εφ'έλα και αυτό, τότε όπως υποστηρίζεται, θα κριθεί αυτός ως ηθικός αυτουργός και εκεί αποτελέματος χαρακτηρίσμενα (Βαρύτερα) εγκλήματα. ΕΣΣΗΧ 455843)

↓
Εντούτοις υποστηρίζεται ότι η λύση αυτή δεν εφαρμόζεται πλήρως με τον χαρακτήρα (των υποκειμενικών συντάσεων) της ηθικής αυτουργίας (στην οποία οφείλονται οι όροι αυτής)

Η βύρχεια (άρθρο-αλή)

Σύνταγμα: η εκ προθέσεως παροχή βοήθειας γενή κύρια πράξη που τελείται από τον αυτουργό.
[πράξη βοηθητική της κύριας (είτε προτεραιότητας είτε ενόχως ενή κύρια)
η οποία ενόψει του περιορισμένου παρακωλύου χαρακτηρίζεται, είναι τουλάχιστον

(σπονδιακή) άδεια, έχουσα οριστική άδικο χαρακτήρα.

- Η βοήθεια του βύρχεις έχει και βοηθητικό αποτέλεσμα
- εάν ο αυτουργός επέδανε προς την εκδίκαση, η ενόχως του βύρχεις παραμένει.
- Η βύρχεια εφαρμόζεται κατά κανόνα ως άδικο ενέργεια (παροχή υλικής βοήθειας, πρ. του αυτουργού).

(Εάν ο υβριχός αυτουργός έχει ήδη αποφασίσει ενόχως της πράξης και ο βοηθητικός απλώς ενδυναμώνει την απόφαση, τότε έχουμε ψυχική βύρχεια (σπονδιακή ενόχως) βύρχεις.)

Ενώ αν ο υβριχός αυτουργός απειθαυρώταν ή είχε ακόμη σοβαρές αναβολές, η παρέμβαση δε του βοηθητικού του βοηθά να τις ξεπεράσει, τότε έχουμε ηθική αυτουργία)

Σύνταγμα
→ άρθρο "Βαρία", που συμπίπτει με την ποινή του αυτουργού, 46.1, β')
→ απλή (ελαφρύτερη, που συμπίπτει με μειωμένη ποινή κατά το κέτρο του αρ 83, 44.1)

Η αξιοποίηση βύρχεις, όπως δέχεται ο Αδρυλάνης, τελείται κατά τον Π.Κ., με βοήθεια που παρέχεται είτε πριν από την κύρια πράξη είτε κατά την κύρια πράξη, βοηθώντας με αυτό.

И арен биверуа (46.1 в'тк)

Η αντανάκλαση υποβάλλει εως 90% της ενέργειας συχνηρότητας από τα εξής στοιχεία:

② παροχή συνδρομής στον κριτήρα
 ③ παροχή συνδρομής στον κριτήρα

(8) παροχή γενικών υπηρεσιών
 (9) παροχή υπηρεσιών

B/αφών → αφέντος βοηθητική της κτρίας πράξης χωρίς να परिवάλλεται η δραστηριότητα άλλων προσώπων.
Σταθερά εν κτισσόμενα γινώσκον το βεβαιό της "βιολογίας" για παραγωγή του συστήματος από λήψης, δε θα πρέπει να υπάρχει.)

Η Συνταγή παροχής καίτοι αβυσσώς είναι ένας υπόρος ενδίκτης βουαιορπία.
 αβυσσώς της βουαιορπίας, δεν είναι απαρτίει για εφαρμογής 46/1 ΒΜ)

81 → από την αρχή της επιτάξεως (απ 42.1 Ν/κ) μέχρι να
 πέσει εν οδόκλειστον τον εγκέφαλο, δηλ. την πληγών της αντ. υποβλασής
συνάδω κατόω χρονίο διάστημα ημερ 5-10
δεν είναι πλέον

(α) Συνέπεια του εγκλήματος, δηλ. του πλημμελούς της αντ. υποβολής
 (β) Χρόνιο Στάθια Πηρώ Εξέλιξη Καταβλαβερικής Αποπεράτωσης
 (γ) Παράλληλη

51-ο ἄμεσος ~~ἐνέργεια~~ "παράλληλη" αδιαιρέτως με την πράξη του αυταυτοῦ.

- Μεταξύ της συνδρομής του αρέσος συνέρχου και του αξιόπινου αποκλεισματος, θα πρέπει να υπάρχει απώδως σχέσης κατά έννοια της *condicio sine qua non*.
(νομο λογικώς επιβεβαιωμένο προαπαιτούμενο - αναπώδως μπορεί να είναι μόνο η αντί συνέρχου)
→ αναγκαία συνθήκη για την ύπαρξη της αρέσης
Οπότε και είναι, αφού είναι η

(νόμο λογικής εμπεριεχόμενο προαπαιτούμενο - αναγκαία βούληση για την ύπαρξη της αμετάκλητης βούλησης, απώτατος κατά την έννοια της ε.σ.α. η απώτατος μπορεί να υπάρχει καί δεν περιλαμβάνει άλλη βούληση

[illegible]

Η επιβίωση επιρρέεται από την επιβίωση της κυρίας πράξης

[illegible]

Η ~~δωρεά~~ δωρεά που γίνεται από δωδέρχια έχει το χαρακτήρα μιας πράξης, όπως "ενδοκυσμής" της κυρίας, η οποία προκαλεί το εγκληματικό αποτέλεσμα.

- Α ενδοκυσμής της κυρίας πράξης ως προς τη δυνατότητα να επιφέρει το εγκληματικό αποτέλεσμα
- Α "δωρεά δωρεά" της κυρίας πράξης ως προς την επιτροπότητα του Βουδίας ή η "ενδοκυσμής" της τελευταίας, αποτελεί το νομικό πρόβλημα της Βουδίας και μετέπειτα της δωδέρχιας.

Β Βουδία - έννοια αποτελεσματικός - πάντα επιτυχής)

υπάρχει και όταν η δωρεά επιτάσσεται, εξασφαλίζει ή κατέχει αποτελεσματικότερη τέλωση κύριας πράξης)

- Α εάν ο αυτουργός δεν προχωρήσει τελικά στην πράξη, για τον οποίο τον δωδέρχια ο δωδέρχος, η απόφαση "απόφαση δωδέρχιας" θα μείνει απώρευση, (εκτός εάν υπάρχει ψυχική δωδέρχια)
- Α απαχματοποίησης ο δόλος που αφορά συνέπληξη του εγκλήματος από τον αυτουργό
- Α απαχματοποίησης "απόφαση δωδέρχιας" μπορεί να υπάρξει όταν ο αυτουργός προχωρήσει στην συνέπληξη του εγκλήματος και καλύψει το έγκλημά του
- Α κύριος όμιλος να είναι και κύριος της Βουδίας που του προέβλεπε ο επιδοδός δωδέρχος
- Α είναι απαχματοποίησης ο δόλος του δωδέρχου ^{δωδέρχος} που αφορά στη "δωδέρχια" απόφαση του αυτουργού
- Α ιδιαίτερη προσοχή Βλ 6870.

Η υπαναχώρηση από τη δωδέρχια θεωρείται ότι υπάρχει, γίνεται κατά Βάση με ενέρχια και υπάρχει στη ρύθμιση αρ 442πκ

Η αρμοδιότητα την αναγκαιότητα απόφασης δωδέρχιας ανήκει φαίνεται να βρίσκεται στο κανονικό χράγμα του νόμου αρ 442πκ Ανδρ. Δίκη)

→ Αντίρρηση της Βουδίας (η επιταγή κινδύνου)

- Κανονιστική υπόσταση της απόφασης δωδέρχιας
- Α ο δόλος του απόφαση δωδέρχου, όπως και των άλλων μπορεί συμπεριφορά είναι δωδέρχια περιλαμβάνει απόφαση εγκληματική παροχή δωδέρχιας βασ δωδέρχιας κύριας πράξης
- Α όδο και εν τέλει της κυρίας πράξης από τον αυτουργό.

- δεν είναι ανεγκαιό, όπως υποβληθεί, να γίνει ο δωδέρχος δωδέρχιας για το πρόβλημα του δωδέρχιας
- Α ο δόλος του απόφαση δωδέρχου μπορεί κατά την κρατική άποψη, να είναι δωδέρχια ορκισμός ως και απόφαση εγκληματική ανεγκαιό
- Α κατά την Ανδρ. Δίκη η γνώμη από απόφαση δωδέρχιας ως εγκληματική ορκισμός υπό δωδέρχιας το εγκληματικό πρό πρόβλημα τελικά είναι αρκούν

46.2 ΠΚ: agent provocateur → διαβούλευση μπορεί ηθικός αυτοαρχής
συνεισφέρει και με ούτως επιβεβαιώνει αντίληψη

Επειδή όμως ο εν λόγω ηθικός αυτοαρχής, δε θέλει εν ολολογισμό του εγκλήματος
κατανοή εν αρχή σκοπών να το ανακόψει, ούτως ορίστηκε τιμωρείται με ποινή μείζονος κατά το ήμισυ
≠ Γερμανία, όπου ο agent provocateur δε θεωρείται ηθικός αυτοαρχής και θα έπρεπε να μείνει απλή
για να αποδεχτεί εν τέλει το εγκλήματος
για να δώσει αξιοπαι ηθική αυτοαρχία, έστω ο agent provocateur
δεν έχει «επιμελώς» αποκλείσει» καθε ούτως διακινδύνωση του
προβλεπόμενου ενόμου αγαθού.

Ο agent provocateur είναι με τη συμπεριφορά του σε κίνδυνο έναγο αγαθό
(το οποίο αγαθό κατά του οποίου γίνεται
η πράξη του αυτοαρχής)

Μητζίδης → δίκαιο έγκλημα βρεγόμενο «κατά της προδικτικής
ελευθερίας και αξιοπρέπειας»
του προσκείμενου δράστη

Ο δόλος του agent provocateur
→ σκόλαρος δόλος δε βλάπτει με καμ αυτοαρχή) είναι δόλος απόπειρας τέλεξης του εγκλήματος
(έναντος ηθική αυτοαρχή) κατεδικάζεται πραγματική
του προσκείμενου υπόστασης
του εγκλήματος.

Αδελφός → άσχετος ο παρακινούμενος είναι άσχετος ο παρακινών ηράκτορας
επιδόθηκε διακρίβες επιβεβαιώσαν θεωρεί το βούλη συμπεριφορά και ΕΔΔΑ.
"απο περιπτώσεις" → δόλις εκλαμβάνεται ως ηλίθιος αυτής υπόστασης (έλεος του εγκλήματος)

Πρόβλεψη συμπαράστα σε περίπτωση που ο agent provocateur δεν κατορθώσει
να ανακόψει τον παρακινούμενα από τον απόπειρα του εγκλήματος
→ θα τιμωρείται με την ποινή του 46.2 ΠΚ
εφόσον δε κατόρθων συμπαίμε το
οικείο έγκλημα ες' αμελείας

1) όπως δεν αίρεται το αξιόποιο του αδικού ανταρτού επειδή ότι ωθείται βέβαια πράξη
τα εφόδια παρότρυναν του ηθικού ανταρτού,
το ίδιο θα πρέπει να αρχίσει να ισχύει και για του παρακινούμενα ^{από} agent προνοήσεων

2) εκείνος που χωρίς να δώσει αντοχή παραδίνεται-παρδύεται σε εγκληματική πράξη,
θα πρέπει να γίνει επιμέλεια

3) ο παρακινούμενος είναι κι αυτός αξιόπονος πλημύνης, η ποινική του μεταχείριση θα πρέπει
να είναι διαφορετική (πιο σκληρή) (σημαντική νομοθεσία)

στο κριτήριο της προδιαθέσης, έχει πλέον καθιερωθεί και το Δίκαιο μας
ως προϊόν της ενίσχυσης αβυσσικής διόδοις")

Τα 314 των περιπτώσεων χρησιμοποίησης δυνάμεων πρακτόρων ασφαλείας
βλέπουμε πως εμπορίας ναρκωτικών.

Αναγκαστική συμπεριφορά (πολυπρόσωπα εγκλήματα)
L υπάρχει στα εγκλήματα, στα οποία η ποινική (ειδική) υποδοχή συζητείται με τέτοιο τρόπο,
ώστε για τον πλημύνη να απαιτείται αναγκαστική συμπεριφορά περιβαλλόντων προτύπων
είναι εμφανής μόνο το ένα πρόσωπο, ενώ το άλλο γίνεται επιμέλεια (πολυπρόσωπα εγκλήματα)

Εγκλήματα συλλογικής δράσης

Για τον πλημύνη της αντιστάσεως
απαιτείται συλλογική δράση (καταπολέμηση)
δράση περιβαλλόντων προτύπων που αποδοθεί βολικό αποτέλεσμα
(κάθε πρόσωπο που συμμετέχει βελτιώνει αριθμό
ή γιατί στο πλαίσιο, θεωρείται ανεύρεση)

εάν και να είναι μόνο
για ελάχιστα εγκλήματα

Η επιβολή ποινής σε έναν ανταρτικό και για συμπεριφορά βέβαια πράξη του αναγκαστικού συμπεριφορά
θα πρέπει να είναι κανόνας να αποκλειστεί ως δική επιμέλεια

Εγκλήματα συλλογικής δράσης

Για τον πλημύνη της αντ. υποστάσεως
απαιτείται συλλογική δράση περιβαλλόντων προτύπων
δράση με αντίστοιχη δράση (επιδείξις)

Απαιτείται και πάλι η βίαιη πράξη
περιβαλλόντων προτύπων με αντίστοιχη δράση

1) δεν είναι δυνατόν οι περιβαλλόντες δικαστές
- δίνοντας σημασία το αν θέλουν
να να αναγκάζει σε έγκλημα του
αντίστοιχη δράση αποδοθεί αποτέλεσμα

Στα εγκλήματα "βαναυσίου δόλεως" υφίσταται το κατ'εξκιν ατιμώρητο του παθόντος
|
Εάν μένω ως ποινική υποδότης επιδιδέται ^{η πρόβλεψη} ή κατά κύριο λόγο
του αναγκάσιου συγγενοχ, εκεί αυτός παρ'εξκιν ατιμώρητος ατάκτι όταν υπερβαίνει
τα όρια που διαγράφονται αποκλειστικά από το ποσό του αίματος
Αντίθετα, στις περιπτώσεις που έχουμε αφαθία του βιολογικού ή επί των συγγενικών
- από κλειστικά ή κατά κύριο λόγο- την "πρόβλεψη" της ποινικής υποδότης,
εκεί αναγκάσιος συγγενοχ γίνεται ² δίκαιος, όταν υπερβαίνει του αποκλειστικού ποσού αίματος.
- Σίμω Ερμηνείας
Ειδικές περιπτώσεις πο υποδότης δόλεως
- "βαναυσίου εγκλήματος"

- Σίμωνα Ερμηνεύας
 Ειδικοί περιπελάτες που υπογράφουν διατάξεις
 "βωρεώματα εγκλήματα" → η πλημυρία της αυτεπάγγελτης των υποθέσεων προήποθεσε
 ότι τελείωνε προφανώς κάποια αξιόνομη πράξη.
 (R) 46 909)
 "εγκλήματα αναφοράς" → βεβαιά ποινικοποιείται για πορεί παροχής Βαίονας
 "πρω" από την εξέλιξη κάποιες αξιόνομες πράξεις
 (R) 39974)
 (R) 23271)

9. ΣY_{PROH} EGV LHMATION

• "συρροή εγκλημάτων" => συμπεριφορά του δράστη ποινικά πολυδιάβαστη
 συνιστά. ΣΔ άλλοτε "αληθινά" κι άλλοτε μόνο "φαινομενικά"
 τέλεια όκνός αλλά περισσότερο εγκληματών

История происхождения

gallinella
gallina vana
(gallina f. disparat)

αλφθενι (94-87K)
 σβερροι εκλημενων)

Η νομοθετική πρόβλεψη περί συρροής, όπως και ολόκληρη η θεωρία για τη συρροή αποβλέπουν στον περιορισμό της ένταξης ή της βαρύτητας του ποινικού κολαφού

Για να ελεγχθεί το συμπέρασμα εάν πρόκειται για πραγματική ή ανθετική κατάρτιση
συμφορών, επιλέγουμε προϊόντα βλν. οφεία κάθε φορά όποτε "αριθμησης" των πράξεων που εκτελούνται

ΠΚ 94.1 → ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ συρροή υπάρχει όταν τα περιβόερα εγκλήματα
πραγματώθηκαν με περιβόερες πράξεις (δεν κάθε εγκλημα αντίστοιχα σε μία πράξη)

ΠΚ 94.2 → ΚΑΤ'ΙΔΕΑΝ συρροή υπάρχει όταν τα περιβόερα εγκλήματα
πραγματώθηκαν με μία και μόνο πράξη.

• Επιπλέον η εμφάνιση δεν κατ'ιδεαν συρροή → η διαφοροποίηση περιβόερα εγκλήματων
στο δράστη που εκτελεί τα περιβόερα εγκλήματα με αντίστοιχες πράξεις
εμφανίζει μεγαλύτερη εγκληματική δυναμικότητα από το δράστη εκείνο που
εκτελεί τα περιβόερα επίσης εγκλήματα αλλά με μία μόνο πράξη του.

• ομοειδής συρροή → όταν τα συρρέοντα εγκλήματα είναι του αυτού είδους
ετεροειδής → όταν τα συρρέοντα εγκλήματα είναι διαφορετικών ειδών

Η κατ'ιδεαν συρροή είναι συρροή εγκλημάτων που εμφάνεται όν με μια ποινή
όπως θα έπρεπε να εμφάνεται, εάν γινόταν δεκτό ότι η συρροή συγκροτεί ένα έγκλημα)
αλλά με τη βαρύτερη των συντελεστών ποινών επαυξημένη.

• Φαινόμενη συρροή (συρροή νόμων)

↳ συρροή δύο ή περισσότερων ποινικών νόμων, που φαίνονται να "διεκδικούν"
όλοι την εφαρμογή τους πάνω σε μια συγκεκριμένη περίπτωση
ενώ μόνο ένας από αυτούς μπορεί και πρέπει να εφαρμοσθεί,
αφού και αυτός καλύπτει μόνος του την κοινωνική απαξία της υπερπεριφοράς του δράστη

- Ο δράστης εθύνεται για εν τέλει ενός μόνο εγκλήματος

Υπάρχει ένα μόνο αδίκημα, για το οποίο και
επιβάλλεται μια ποινή κι έτσι δεν ανακύπτει περίπτωση
"προβιερικής ποινής"

≠

• Σε περίπτωση που η συρροή είναι αληθινή ο δράστης εθύνεται για εν τέλει
περιβόερων εγκλημάτων.

- η κοινωνική απαξία της υπερπεριφοράς του δράστη εκμεταλλεύεται μόνο με το βιολογικό
των εγκλημάτων που πραγματώσε κι έτσι καθίσταται αναγκαία η ιδιαίτερη εμφάνιση
ενός εκάστου από αυτά και οι αξιολογικοί του τελικού τρόπου επιτελέσεως

Πότε υπάρχει μόνο ένα εγκλημα; (δεν τίθεται θέμα βυρρής)

- Α) στην περίπτωση της ενότητας από το νόμο
- Β) ενιαίο αποτέλεσμα είναι από τη φύση του εγκλήματος είναι αδύνατη η επανάληψη του επί του ίδιου ορίσμου αντικειμένου όσες φορές κι αν επιχειρηθεί
- Γ) αθροιστικό εγκλημα
- Δ) όταν οι μερικές πράξεις συνιστούν ως σύνολο μια και μόνο πρόβολη της "ειρήνευσης" ή "ανθρωποκτονία"

* Σε μια περίπτωση έχουμε πάντοτε περισσότερα εγκλήματα και συνεπώς πάντα βυρρής και μία ίδια αλήθεια

- όταν ο δράστης προέβαλε ακόμη και με μια μόνο πράξη του, προβωποπαχή ένα αφαθά που ανήκαν σε περισσότερους ανθρώπους

→ "αμοιβή και ιδέα βυρρής" εγκλήματων

(βλ. ορεία, προβ. ελευθερία, την καινοπολντη, γενική ελευθερία και την)

- μια μόνο βυρρ. κίνηση → μια πράξη

• Μια μόνο πράξη υπάρχει κι όταν οι διάφορες βυρρικές κινήσεις του δράστη εκφράζουν την ίδια εγκληματική βούληση και συνδυάζονται χρονικά και τοπικά τόσο στενά μεταξύ τους, ώστε κατά τη φυσική αντίληψη των πραγμάτων να συνιστούν μια αξελήφτη ένωση.

- απολαβιτικό κριτήριο η ταυτότητα ή ετερότητα της βυρρικής οφάνης που πληροί την αντικειμενική υπόθεση των περισσότερων εγκλημάτων.

→ εγκληματική βυρρική οφάνη, όπως και οποιασ θα αναζητηθεί η ύπαρξη ή μη βυρρικής και ταυτότητας θα πρέπει να θεωρείται η περιλαμβανομένη από της αρχής τέλεσης "μέχρι της ουσιαστικής αποπράτωσης" των οικείων εγκλημάτων.

• Ο Π.Κ. ακολουθεί κατά βάση την αρχή της βυρρικής ποινής "βυρρικής ποινής" (συνολολογισμός όλων των ποινών, της μεν βαρύτερης ποινής κατά το ανώτατο, (συνολικά))

των δε υπολοίπων κατά το μέτρο προβαύσεως της βαρύτερης που προβλέπει το αρ 94 Π.Κ. Βλ αρ 94, 6 Π.Κ. → στην περίπτωση συνδρομής περισσότερων ποινών προβωποπαχή βεβαιώνεται η βαρύτερη ποινή σε χρήση μεταξύ τους.

- α) σε περίπτωση πραγματικής βυρρής → επιφέρει μετροπλήρη με βαρύτερη ποινή 10 από κάθε μία από τις
- β) κατ'εξοχή βυρρής βεβαιώνει ελεύθερα από το δικαστήριο, χωρίς προαναρκήν από το δικαστήριο, αλλά ο δικαστής μπορεί να επιβάλει

• "αρχή της αριθμητικής βιαιότητας" → για κάθε έγκλημα επιβάλλεται ξεχωριστή ποινή και ο δράστης πρέπει να εκτίσει το αριθμητικό άθροισμά τους

→ ακολουθείται σε περίπτωση συνδρομής περισσότερων ποινών υόβιας κείειρξης

ή μιας εκ τούτων ~~απ~~ άλλη
ή μιας ποινής σε χρίμα με μια πρόδηλην βερετική ενέλεθερίας ποινή

• "αρχή της ενιαίας ποινής" → επιβάλλεται μία και μόνο ποινή χωρίς να έχει προηγηθεί επιμέτρηση ποινών για το καθένα από τα συρρέοντα εγκλήματα

→ επιτρέπεται να ακολουθηθεί αυτό δικαστή βεν περίπτωση του κατ'εξακολούθησιν εγκλήματος

→ αποτελεί πάντοτε βέλεβη με αν πραγματική ομοείδι συρροή εγκλημάτων και εν συνολική ποινή που αντιστοιχεί β'ούς, επεκτείνετα λύν για τον καταγορεύμενο

• "Φαινόμενο" συρροή

→ δε συνιστά αληθινή συρροή δύο ή περισσότερων εγκλημάτων

→ υπάρχει μόνο συρροή ποινικών νόμων κι όχι εγκλημάτων που κρίνονται να διεκδικούν την εφαρμογή τους επί της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ενώ μόνο ένας από αυτούς μπορεί και πρέπει να εφαρμοσθεί.

→ η ενός μόνου του καλύπτει ολόκληρη την κοινωνική απαξία της συμπεριφοράς του δράστη

Α) Αρχή της ειδικότητας: όταν η έννοια του εγκλήματος που προβλέπει η μια, περιλαμβάνει όλα τα τυπικά στοιχεία της έννοιας του εγκλήματος που προβλέπει η άλλη, προβάλλοντας βάσει του διακρίτων και ένα άλλο.

π.χ βαρικό έγκλημα - παραλλαγή - διάλυτα εγκλήματα

Β) Περίπτωση της απορροφούσης: όταν η μια ποινική διάταξη προβλέπει βαρύτερο έγκλημα που η κοινωνική του απαξία καλύπτει και εν κοινωνική απαξία του ελαφρύτερου εγκλήματος

Σεχα κατά κύριο λόγο διαφορεθεί από εν νομολογία)

Γ) Περίπτωση της επικουρικότητας: όταν ρητά ορίζεται η έβω βιωσιμιά προκίπτει από το περιεχόμενό της, ότι είτε μόνο εφαρμόζεται, ενόσω δε βυτρεχά περίπτωση εφαρμογής άλλης ποινικής διατάξης που κατά κανόνα εφαρμόζει την πράξη αυθιρότερα

σιζ'ο β.δ ήτρω → ρήτρα βέρετικής επικουρικότητας)

- κύρια διάταξη υπερβίκεται της επικουρικής

→ δράστης έχει τιθεί μόνο το έγκλημα που προβλέπεται διάταξη

- Φανταστική πραγματική συρροή $\Rightarrow$ άλλοτε η πράξη που προηγείται κι άλλοτε η πράξη που έπεται χρονικά δεν τηρείται

A) Μη επιμελημένη πρότερα πράξη

- i) Απορρόσχυση $\rightarrow$ όταν ένα έγκλημα τελείται με αποσκοπούμενο σκοπό να καταβείβει δυνατή εν τέλει ενός άλλου (βαρύτερου) εγκλήματος που και αυτό βεβαιώνεται εναντίον του ίδιου συζητημένου εννόμου αγαθού (81 & 92)

- ii) Επιτακτικότητα $\rightarrow$ απόπειρα σε βάρος του τελεμένου εγκλήματος ή οι κατ'εξαιρέση εξισονοίες προπαροδικητικές πράξεις απόπειρα ή σε ολοκληρωμένο έγκλημα

B) Μη επιμελημένη οβέρα πράξη

- i) Απορρόσχυση $\rightarrow$ όταν το χρονικά επόμενο έγκλημα αποτελεί τρόπο ουσιαστικής αποπεράτωσης του προηγούμενου εγκλήματος (83 & 96-7)

- ii) Επιτακτικότητα $\rightarrow$ οι χρονικά επόμενες μορφές συμπεριφοράς στις χρονικά προηγούμενες